

Se det Guds Lam! **V**akai ki he Lami 'a e
 'Otuá! **H**e aqui el Cordero de Dios! **B**ehold
 the Lamb of God! **看**哪,這位是神的羔羊!
Ecce l'agnello di Dio! **F**aauta o le Tamai
 Mamoe a le Atua! **하**나님의 어린양을 보라! **S**e
 Guds Lamm! **E**is aqui o Cordeiro de Deus!
Siehe das Lamm Gottes! **V**oici l'Agneau de
 Dieu! **神**の子羊を見よ! **Z**ie het Lam Gods!
Katso Jumalan Karitsa! **S**e Guds Lam!

De Ster

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.
De in deze publicatie afgedrukte artikelen werden overgenomen uit de tijdschriften „Ensign“, „New Era“ en „Friend“.

December 1985
85ste jaargang
Nummer 6

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
Marion G. Romney
Gordon B. Hinckley

Raad der Twaalf:

Ezra Taft Benson, Howard W. Hunter,
Thomas S. Monson, Boyd K. Packer,
Marvin J. Ashton, L. Tom Perry,
David B. Haight, James E. Faust,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard

Adviseurs: Carlos E. Asay, Rex D. Pinegar,
George P. Lee, James M. Paramore

Redacteur: Carlos E. Asay

Director of Church Magazines:
Ronald L. Knighton

International Magazines:

Zakelijk redacteur: Larry A. Hiller
Adjunct-redacteur: David Mitchell
Kinderster: Lois Richardson
Vormgeving: C. Kimball Bott

Inhoudsopgave

- 1 De Schriften – Wat een kostbaar bezit, *president Spencer W. Kimball*
- 5 Woorden des eeuwigen levens: Getuigenissen van de Schriften
- 6 Drink aan de bron, *ouderling Bruce R. McConkie*
- 10 De kerstboodschap van het Eerste Presidium voor 1985
Vragen en antwoorden:
- 11 Hoe ziet onze Kerk de Bijbel? *Robert J. Matthews*
- 14 Het Boek van Mormon en Jezus' geboorte, *D. Kelly Ogden*
- 16 Geeft God de mens zwakheden? *Truman G. Madsen*
- 19 De Schriften: Mijn roede en mijn kracht, *Lenet Hadley Read*
- 25 De Schriften: Weten we ze te lezen? *Steven C. Walker*
- 27 Ouderling Angel Abrea: voorbereid op een leven vol dienstbetoon,
Don L. Searle
- 32 Vliegen op instrumenten, *Norman J. Poulsen*
- 33 Verslagen van grote waarde, *president Marion G. Romney*
- 36 Joseph Smiths verhalen van het eerste visioen, *Milton V. Backman jr.*
- 47 Het Oude Testament begrijpen: antwoorden op moeilijke vragen,
Edward J. Brandt
- 52 Ik vond het hart van Kerstmis, *George D. Durrant*
- 57 Hij werkt door zijn kinderen, *Pauline Baxter*

Kinderster

- 1 Sara's kerstprogramma, *Marian Brincken Forschler*
- 4 Participatieperiode: Onderzoek de Schriften, *Pat Graham*
- 5 Joseph Smith de profeet, *Corliss Clayton*
- 8 De potloodtol

Op de omslag: De nog jeugdige Nephi zag in een visioen Jozef en Maria en het kindje Jezus, en hij hoorde de engel verkondigen: „Zie het Lam Gods!“ (1 Nephi 11:21.) Schilderij van Gary Kapp.

De Ster

Vertaling en nieuwsredactie:

Henri J. A. Tenthof van Noorden,
Kerkelijk Vertaalbureau
Raadstede 19, Postbus 224
NL-3430 AE Nieuwegein

Uitgevers:

Kirche Jesu Christi der Heiligen
der Letzten Tage, Industriestraße 21,
D-6382 Friedrichsdorf 1

© 1985 by the Corporation of the President
of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Alle rechten voorbehouden

Jaarabonnement:

Fl. 23,10 storten op Citibank Amsterdam,
rekeningnummer 266041434,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
Bfr. 420 storten op Citibank Antwerpen,
rekeningnummer 570-0157-600-33,
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen
der Laatste Dagen.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 10,00

Printed by Production Center Friedrichsdorf,
Federal Republic of Germany

PB MA 0642 DU

De Schriften – Wat een kostbaar bezit!

President Spencer W. Kimball

Deze boodschap verscheen eerder in De Ster van september 1976 onder de titel „Onderzoek de Schriften“. Op aanwijzing van President Kimball werd het opnieuw afgedrukt voor individuele bestudering danwel in gezinsverband.

Broeders en zusters, mijn doel is u te stimuleren de Schriften te bestuderen. Zoals de Heer zegt heeft: „En deze (de Schriften) zijn het, welke van Mij getuigen“ (Johannes 5:39).

U zult misschien hebben gemerkt dat de algemene autoriteiten er al jaren lang en steeds vaker bij ons op aangedrongen hebben dat wij een rooster van dagelijkse studie van de Schriften in onze gezinnen volgen, zowel voor onszelf persoonlijk als samen met ons gezin. De standaardwerken hebben dan ook alle andere boeken vervangen als leerboeken van de cursussen voor de volwassenen van de kerk. Er wordt nauwelijks meer een vergadering afgesloten zonder dat er een geïnspireerde vermaning van de priesterschap om de Schriften te lezen en te bestuderen is gehoord.

Wij geloven dat er een aanmerkelijke verbetering heeft plaatsgevonden. Er zijn veel meer leden die de Schriften meenemen naar hun vergaderingen, en zij zijn voorbereid om daaruit te leren en deze te bespreken. In overeenstemming met goddelijke openbaring gebruiken veel meer ouders de standaardwerken om hun kinderen de leerstellingen van het koninkrijk te onderwijzen. Wij zijn verheugd en tevreden met deze vooruitgang en weten dat

vele zegeningen er het gevolg van zullen zijn.

Niettemin bedroeft het ons te vernemen, terwijl wij als algemene autoriteiten de ringen en zendingen van de kerk bezoeken, dat er nog vele heiligen zijn die de Schriften niet regelmatig lezen en bestuderen, en die maar weinig afweten van de instructies van de Heer aan de kinderen der mensen.

Velen zijn gedoopt en hebben een getuigenis ontvangen en hebben zich begeven op het rechte en smalle pad, maar hebben nagelaten voorwaarts te gaan, *zich in Christus' woorden te verheugen*, en tot het einde te volharden (zie 2 Nephi 32:3).

Alleen de getrouwen zullen de beloofde beloning, dat is het eeuwige leven, ontvangen. Want men kan het eeuwige leven niet ontvangen zonder „een dader des woords“ te worden (zie Jakobus 1:22) en de geboden des Heren dapper te gehoorzamen. En men kan geen „dader van het woord“ worden zonder eerst het woord te horen. En om een hoorder te worden kan men niet zo maar zonder iets te doen staan wachten op wat stukjes informatie die per ongeluk naar je toekomen. Daarvoor moet men zoeken en studeren en bidden en begrijpen. Daarom heeft de Heer gezegd: „En een ieder, die geen gehoor geeft aan Mijn stem, is niet met Mijn

stem bekend, en is niet van Mij“ (Leer en Verbonden 84:52).

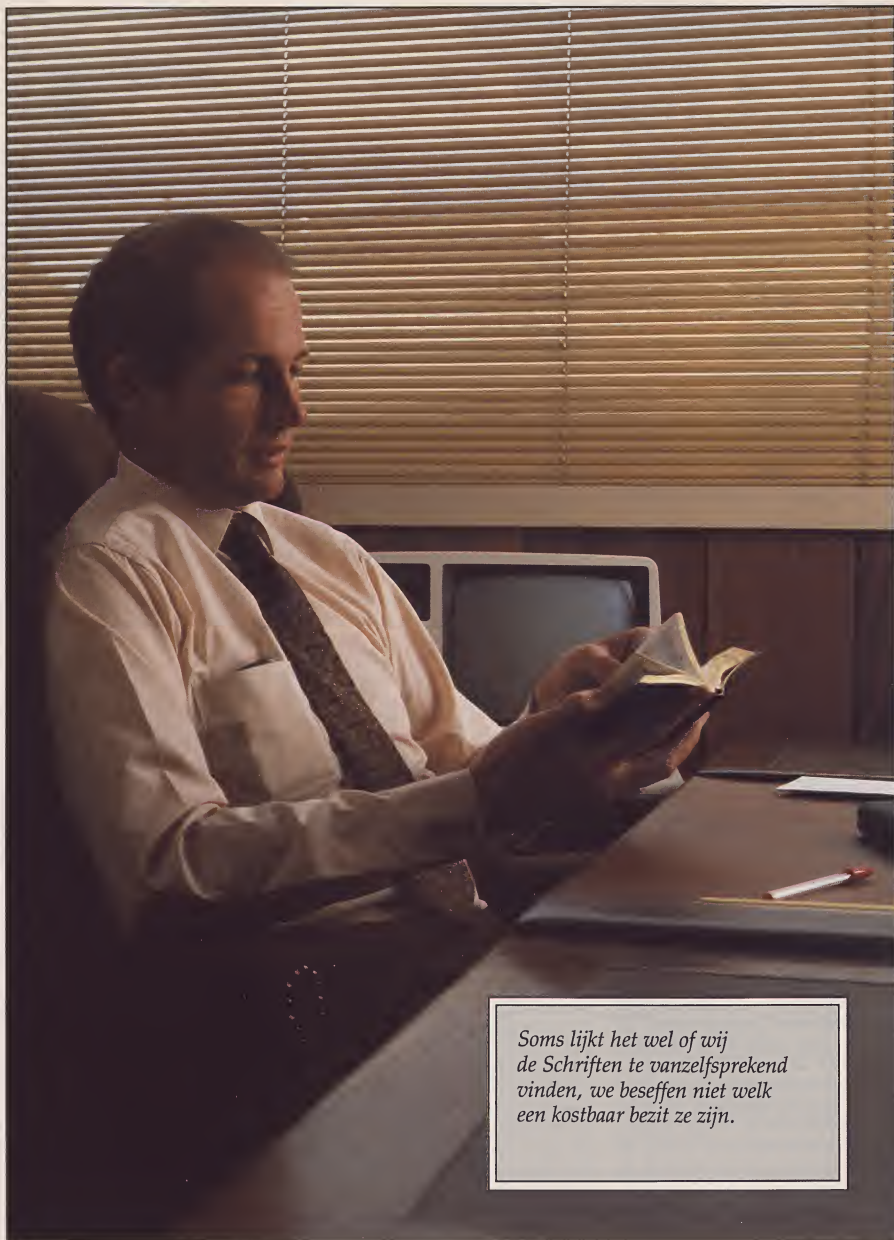
Behalve de voortdurende aanmoediging en vermaningen van onze hedendaagse leiders, lijken de profeten uit vroeger tijden het wel uit te schreeuwen van iedere bladzijde van de Schriften, dat wij het woord des Heren moeten bestuderen. In 2 Timoteüs 3:15 lezen wij dat de heilige Schriften „ons wijs kunnen maken tot zaligheid door het geloof in Christus Jezus“. Maar wij horen het niet altijd en wij zouden er goed aan doen ons af te vragen waarom.

Soms lijkt het wel of wij de Schriften te vanzelfsprekend vinden omdat wij niet beseffen welk een kostbaar bezit ze zijn, en welk een zegen het voor ons is dat wij ze hebben. Wij schijnen ons zo comfortabel te voelen in deze wereld en zijn er zo aan gewend om het evangelie onder ons verkondigd te horen dat het moeilijk voor ons is om ons voor te stellen dat het ooit anders had kunnen zijn.

Maar wij dienen te begrijpen dat het nog maar 165 jaar geleden is dat de wereld ontwaakte uit de lange nacht van geestelijke duisternis, die wij de grote afval noemen. Wij dienen iets van de diepte van de geestelijke duisternis aan te voelen, die er heerste voor die dag in de lente van 1820 toen de Vader en de Zoon aan Joseph Smith verschenen – een duisternis die door de profeet Nephi voorzien was en die hij beschreef als „die vreselijke toestand van verblindings“ gedurende welke het evangelie de mensen onthouden was (zie 1 Nephi 13:32).

In Amerika waren de overblijfselen van de volken van het Boek van Mormon al meer dan veertien eeuwen zonder goddelijke leiding toen het Boek van Mormon in 1830 voor het eerst uitgegeven werd. Hun heilig verslag was verzegeld geweest om in deze evangeliebedeling te voorschijn te komen. Ik ben diep ontroerd als ik het verslag van de grote profeet Mormon lees over de uiteindelijke slachting en verdelging van zijn volk, de Nephieten, een afschuwelijk toneel van bloed en doodslag. Want hoevel hij, evenals alle profeten van het Boek van Mormon, wist dat de donkere tijden van afval er moesten komen, was het toch met grote zielsangst dat hij schreef:

„Want ziet, de Geest des Heren heeft alreeds opgehouden met hun vaderen te strijden, en zij zijn zonder Christus

*Soms lijkt het wel of wij
de Schriften te vanzelfsprekend
vinden, we beseffen niet welk
een kostbaar bezit ze zijn.*

en God in de wereld; . . . en zij worden door Satan rondgevoerd, zoals kaf voor de wind wordt heengedreven, of zoals een vaartuig zonder zeil of anker, of zonder iets anders om het te besturen, op de golven wordt heen en weer geslingerd" (Mormon 5:16, 18).

In de oude wereld waren de mensen ook praktisch zonder anker, want de kerk van weleer was gevallen na de dood van de apostelen; en hoewel er manuscripten van de Bijbel bestonden, waren zij in handen van een betrekkelijk klein aantal ongeïnspireerde mannen. Het was gedurende die tijd dat er vele „duidelijke en kostbare dingen" verloren gingen (zie 1 Nephi 13:28, 32).

Wij zijn pelgrims op deze aarde, wij zijn hierheen gezonden om een groot werk te doen, en daarvoor hebben wij de leiding van de Heer nodig. Het feit dat ik niet geboren ben in de eeuwen van geestelijke duisternis, gedurende welke de hemelen zwegen en de Geest zich teruggetrokken had, vervult mijn ziel met dankbaarheid. Waarlijk zonder het woord des Heren om ons te leiden, zijn wij als zwerfers in een grote woestijn die geen vertrouwd landmerken vinden of als verdwaalden in de duisternis van een grot zonder licht om ons de weg te wijzen.

Ik herinner mij dat meer dan tien jaar geleden tijdens de oorlog in Vietnam enkele van onze mensen gevangen genomen werden en in bijna totale afzondering opgesloten werden. Hun werd niet toegestaan de Schriften te lezen en later vertelden zij hoe zij gehongerd hadden naar de woorden van waarheid, nog meer dan naar voedsel, nog meer dan naar de vrijheid zelf. Wat hadden zij niet over gehad voor slechts een klein gedeelte van de Bijbel of het Boek van Mormon, die zo dikwijls ongebruikt op onze boekenplanken lagen. Door ervaring leerden zij Nephi's gevoelens te begrijpen toen hij zei:

„Want mijn ziel verheugt zich in de Schriften, en ik denk er over na en ik schrijf ze op tot nut en lering mijner kinderen. Ziet, mijn ziel verheugt zich in de dingen des Heren, en ik denk voortdurend na over hetgenen ik heb gezien en gehoord" (2 Nephi 4:15–16).

In een zekere tekst spreekt de profeet Jesaja over de grote afval en zegt: „Want de Here heeft een geest van diepe slaap over u uitgestort en Hij heeft uw ogen, de profeten, toegesloten en uw hoofden, de zieners, om-

huld" (Jesaja 29:10; zie ook 2 Nephi 27:5). Maar direct daarna spreekt Jesaja over het einde van de duisternis en het te voorschijn komen van het Boek van Mormon:

„Zo werd het gezicht van dit alles voor u als de woorden van een verze-geld boek, dat men aan iemand geeft, die lezen kan, terwijl men zegt: Lees dit eens; maar hij antwoordt: Ik kan niet, want het is verze-geld. Of het boek wordt gegeven aan iemand die niet lezen kan" (Jesaja 29:11–12).

En zo begon het wonderbare werk, dat „wonderlijk en wonderbaar" zou zijn en dat de Heer beloofd had dat Hij zou doen (Jesaja 29:14).

Sinds het begin van de herstelling van het evangelie door de profeet Joseph Smith zijn er meer dan 30 miljoen exemplaren van het Boek van Mormon gedrukt in achtenzestig talen, en er zijn nu nog meer dan tien vertalingen in voorbereiding. Een ongekend aantal Bijbels is er gedrukt, meer dan welk ander werk dan ook. Wij hebben ook nog de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde. Wij kunnen thans niet alleen beschikken over deze kostbare boeken met schriftuur, maar wij hebben ook nog meer dan ooit het geval geweest is in welk tijdperk van de geschiedenis dan ook, de kennis en het vermogen om er gebruik van te maken als wij dat willen.

De profeten uit vroegere tijden wisten dat er na de duisternis licht zou komen. Wij leven in dat licht – maar beseffen wij dat wel ten volle? Met de leer tot zaligmaking binnen ons bereik, vrees ik dat sommigen nog overmand worden door „een geest van diepe slaap, ogen om niet te zien en oren om niet te horen" (Romeinen 11:8).

Opdat het voorgaande niet lichtzin-nig opgenomen worde, wil ik hier even stilstaan bij een tekortkoming die aan vele mensen kleeft, namelijk dat zij de neiging hebben om aan zichzelf te denken als er gesproken wordt over ge-trouwheid aan en succes met het een of ander, maar dat zij aan anderen denken als er gesproken wordt over falen of nalatigheid. Daarom vraag ik allen om eens eerlijk na te gaan hoe het staat met hun studie van de Schriften. Het komt veel voor dat wij enkele teksten uit de Schriften tot onze beschikking hebben, die als 't ware in onze gedachten zwe-ven, en dat wij daardoor de illusie koesteren dat wij veel over het evange-

lie weten. Op die manier kan een beetje kennis een echt probleem worden. Ik ben ervan overtuigd dat een ieder van ons, op een bepaalde tijd in het leven, de Schriften echt voor zichzelf moet ontdekken, en niet slechts voor een keer, maar dat wij ze herhaaldelijk op-nieuw moeten ontdekken.

In dit opzicht is het verhaal van koning Josia in het Oude Testament een hele goede om op onszelf toe te passen (zie 1 Nephi 19:24). Ik beschouw dit als één van de mooiste verhalen uit de Schriften.

Josia was nog maar acht jaar toen hij koning van Juda werd, en hoewel zijn rechtstreekse voorouders erg godde-loos geweest waren, deed hij „wat recht is in de ogen des Heren en wandelde op al de wegen van zijn vader David; hij week niet af, rechts noch links" (2 Koningen 22:2). Dit is des te meer verbazingwekkend wanneer wij verne-men dat tegen die tijd (slechts twee generaties na de vernietiging van Jeru-zalem in 587 v. Chr.) de geschreven wet van Mozes verloren was gegaan en zelfs onder de tempelpriesters prak-tisch onbekend was! Maar in het acht-tiende jaar van zijn regering gebood Jo-sia de tempel te restaureren. Toen vond

de hogepriester Hilkia het boek van de wet, dat Mozes in de ark des verbonds had geplaatst, en gaf het aan koning Josia. Toen het boek van de wet aan koning Josia werd voorgelezen, „scheurde hij zijn klederen” en weende voor de Heer.

„Groot is de gramschap des Heren, die over ons ontbrand is,” zei hij, „omdat onze vaders naar de woorden van dit boek niet hebben geluisterd en niet hebben gedaan overeenkomstig al wat ons voorgeschreven is” (2 Koningen 22:11, 13).

De koning las toen het boek voor aan het gehele volk en zij sloten allen een verbond om al de geboden des Heren „van ganse harte en ganser ziele” te volgen (2 Koningen 23:3). Toen ging Josia aan het werk om het koninkrijk Juda te reinigen, al de afgoden, de gewijde bosjes, de hoogten en alle gruwelen die gedurende de regering van zijn vaders verzameld waren vernietigde hij. Hij vierde ook een plechtig Pascha en „zulk een Pascha was er niet gevierd van de dagen der richters af, die Israël richtten, en gedurende al de dagen der koningen van Israël en Juda” (2 Koningen 23:22). Dit alles deed hij om „de woorden van de wet gestand te doen, welke geschreven waren in het boek dat de priester Chilkia in het huis des Heren gevonden had. Vóór hem is er geen koning geweest, die zich zo tot de Here keerde met zijn ganse hart, zijn ganse ziel en zijn ganse kracht, naar de gehele wet van Mozes; en na hem stond zijns gelijke niet op” (2 Koningen 23:24–25).

Ik heb sterk het gevoel dat wij allen evenals koning Josia tot de Schriften terug moeten keren en ze op die machtige wijze op ons in moeten laten werken, zodat wij ertoe komen om een onwankelbaar besluit te nemen dat wij de Heer zullen dienen.

Josia had slechts de wet van Mozes. In onze Schriften hebben wij het evangelie van Jezus Christus in zijn volleheid; en als een voorproefje al zoet is, dan moeten wij in de volleheid vreugde kunnen vinden.

De Heer handelt niet lichtvaardig met ons als Hij ons deze dingen geeft, want „van een ieder, wie veel gegeven is, zal veel geëist worden” (Lucas 12:48). De beschikking hebben over deze dingen betekent er verantwoordelijk voor zijn. Wij moeten de Schriften bestuderen volgens het gebod des Heren (zie

3 Nephi 23:1–5) en wij moeten ze ons leven en dat van onze kinderen laten besturen; en wij moeten de verantwoordelijkheid inzien die wij hebben om ons hart tot onze geliefde voorouders te wenden, waarvan er velen de lange nacht van duisternis hebben moeten verdragen om ons de gelegenheid te geven thans hier te zijn, en die nu misschien verlangend wachten op ons plaatsvervangend werk voor hen.

De leringen van de Heer zijn altijd bestemd geweest voor hen die ogen hebben om te zien en oren om te horen. De stem is duidelijk en onmiskenbaar, en het getuigenis tegen hen die zo’n grote kans voorbij laten gaan is zeker.

Daarom vraag ik u allen, als u het nog niet doet, om nu echt met het bestuderen van de Schriften te beginnen. En misschien is de gemakkelijkste en doelmatigste manier om dit te doen nog wel om gewoon deel te nemen aan het studieprogramma van de kerk.

□ In het leerplan voor volwassenen in de kerk, de Melchizedekse priesterschapsquorums en de evangelieleercursus van de zondagsschool worden de standaardwerken beurtelings doorgenomen. In een tijdsbestek van vier jaar worden het Oude Testament, de Parel van Grote Waarde, het Nieuwe

Testament, het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden grondig bestudeerd. Het is te hopen dat iedereen dit programma zal ondersteunen, er de nadruk op zal leggen, zodat dit goed geëördeneerde programma van de kerk geen afbreuk wordt gedaan door lees- of studieopdrachten die er niet op aansluiten. Elk standaardwerk behoort intens bestudeerd te worden in het jaar dat het in het leesprogramma behandeld wordt. □

Wij nodigen u uit om gebruik te maken van deze geweldige kans om de woorden van het eeuwige leven (zie Johannes 6:68) te bestuderen. Onderwijs uzelf en uw gezin „de leer van het koninkrijk, . . . opdat gij meer volmaakt moogt worden onderricht in de theorie, in de beginselen, in de leer, in de wetten van het evangelie, en in alle dingen, die tot het koninkrijk van God behoren, die gij dient te begrijpen” (Leer en Verbonden 88:77–78).

Mogen wij allen de Schriften lezen met een gebed in ons hart, ze grondig bestuderen, en een getuigenis van hun boodschap ontvangen dat Jezus onze Heer en Heiland is, en dat zijn evangelieplan het pad is dat voert naar geluk hier op aarde en naar het eeuwige leven in het hiernamaals. □

Suggesties voor huisonderwijzers

Enkele belangrijke punten die u desgewenst bij uw huisonderwijs kunt gebruiken.

1. De algemene autoriteiten vragen ons een rooster voor het dagelijks bestuderen van het evangelie in ons leven op te nemen.
2. Het is een bijzonder voorrecht in een tijd te leven waarin oude en moderne geschriften zo overvloedig beschikbaar zijn voor onze studie.
3. Iedereen heeft de leiding nodig die wij kunnen verkrijgen door het bestuderen van de Schriften en het mediteren.

Wenken voor de bespreking

1. Bespreek uw eigen gevoelens of uw ervaringen met de waarde van de Schriften in uw leven. Vraag het gezin hun gevoelens uit te spreken.
2. Zijn er teksten of citaten in dit artikel die het gezin hardop zou kunnen lezen en bespreken?
3. Zou deze bespreking beter verlopen als u voor het bezoek met het hoofd van het gezin spreekt? Is er een boodschap van de quorum-leider of de bisschop voor het gezinshoofd betreffende het bestuderen van de Schriften?

Woorden des eeuwigen levens

Getuigenissen van de Schriften

President Spencer W. Kimball

Ik heb ontdekt dat alles wat ik moet doen om mijn liefde voor mijn Schepster en het evangelie en de kerk en mijn broeders te vergroten is de Schriften te lezen. Ik schrijf dat voor aan mensen die zich in moeilijkheden bevinden. Ik begrijp niet hoe iemand de Schriften zou kunnen lezen zonder een getuigenis te ontwikkelen dat zij van God zijn en een getuigenis te krijgen van het werk van de Heer, die de woordvoerder is in die Schriften.

Ik heb ontdekt dat wanneer ik nonchalant word in mijn relatie met de godheid en wanneer het lijkt alsof er geen goddelijk oor luistert en geen goddelijke stem spreekt, ik dan erg, erg ver weg ben.

Als ik mij dan verdiep in de Schriften wordt de afstand kleiner en mijn geestelijke instelling komt terug. Dan merk ik dat ik hen die ik met mijn gehele hart, verstand en kracht behoor lief te hebben meer liefheb en doordat ik ze meer liefheb, vind ik het gemakkelijker

om hun raadgevingen op te volgen (*The Teachings of Spencer W. Kimball*, blz. 135).

President Wilford Woodruff

De Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden bevatten woorden van het eeuwige leven voor deze generatie, en zij zullen opstaan ter veroordeling van de mensen die ze verwerpen

(*Journal of Discourses*, deel 22, blz. 335).

President Brigham Young

Het Oude en het Nieuwe Testament, het Boek van Mormon en de Leer en Verbonden zijn als een vuurtoren in de oceaan of een wegwijzer die ons wijst welke kant wij op moeten gaan. Waar wijzen zij naartoe? Naar de fontein van licht. Dat is waar deze boeken voor zijn. Zij zijn van God; zij zijn kostbaar en nodig; dank zij hen kunnen wij de leer van Christus vaststellen (*Journal of Discourses*, deel 8, bl. 129).

President Heber J. Grant

Als wij maar een fractie van de tijd die wij wijden aan niet-geïnspireerde geschriften van de mensen, zouden gebruiken om het evangelie van Jezus Christus te bestuderen, zoals dat in de openbaringen beschreven staat, dan zouden wij zeker niet bedrogen worden op de manier zoals dat nu soms gebeurt (*Algemene conferentie* van oktober 1947).

Drink aan de bron

Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985)

Toespraak gehouden op de algemene conferentie van de zustershulpvereniging op 2 oktober 1974

Ik neem een tekst uit de woorden van de Heer Jezus: „Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven; neemt mijn juk op u en leert van Mij, want Ik ben zachtmoedig en nederig van hart, en gij zult rust vinden voor uw zielen; want mijn juk is zacht en mijn last is licht.” (Matteüs 11:28–30.)

Wij zouden graag zien dat alle heiligen der laatste dagen al de Schriften lezen, dat zij in hun hart de eeuwige waarheden die daarin gevonden worden, overwogen en op hun knieën gingen om de Heer in alle oprechtheid en in geloof te smeken om inzicht en leiding. Wij zouden willen dat ieder van u ze las, en niet alleen de woorden las, maar over de inhoud ervan nadacht en bad, opdat het verlangen naar rechtvaardigheid, dat voortvloeit uit het bestuderen van het zuivere en volmaakte woord van God, in uw leven zal komen. Wij zouden willen dat de kerk begon te drinken aan de bron – onaangegeld – de zuivere, volmaakte boodschap die de Heer bij monde van zijn profeten heeft gegeven, de boodschap die gevonden wordt in de standaardwerken van de kerk.

Volgens mij is het een heerlijk iets dat wij de vier evangeliën bestuderen, want zij vormen het verslag van het leven van de Heer. Dat is de plaats, boven alle plaatsen, waar wij gehoor kunnen geven aan de opdracht „leert van Mij”. Zij zijn de bron waartoe wij ons kunnen wenden om de Heer te gaan liefhebben: en zij die de Heer liefhebben geven daarvan blijk door zijn geboden

te onderhouden; en zij die zijn geboden onderhouden, verkrijgen het eeuwige leven in zijn koninkrijk.

Wij hunkeren in dit leven naar vrede, vreugde en blijdschap en willen graag erfgename zijn van het eeuwige leven in de toekomstige wereld. Dit zijn de twee grootste zegeningen die de mens kan beërven. Wij kunnen ze verkrijgen door hier en nu woorden van het eeuwige leven te lezen en ze ons eigen te maken, alsook door de geboden te onderhouden die ons voorbereiden op onsterfelijke heerlijkheid in de toekomstige wereld.

Laten wij het nu eens in 't bijzonder hebben over die wonderbaarlijke boeken die wij de vier evangeliën noemen. Deze bevatten verborgen en ongekende schatten. Wij beseffen nog niet wat we uit de evangeliën kunnen halen. Zou het u verbazen als ik u zei dat er meer kennis is in de evangeliën, meer geopenbaarde waarheid met betrekking tot de aard van en het soort wezen dat God onze Vader is, dan in alle andere Schriften te zamen? We moeten slechts leren hoe wij die kennis eruit kunnen halen. Wij hebben leiding nodig. Wij hebben de Geest van de Heer nodig om ons bij onze studie van de evangeliën te helpen.

Herinnert u zich nog hoe Filippus de kamerling afkomstig van het hof van Kandake tegenkwam, die messiaanse profetiën las in het boek Jesaja? En Filippus vroeg hem: „Verstaat gij wat gij leest?” En hij antwoordde: „Hoe zou ik dit kunnen, als niet iemand mij de weg wijst?” (Handelingen 8:26–31.) Het

moet ons gewezen worden hoe wij de standaardwerken van de kerk moeten benaderen en als wij dan de eenvoudige formules die ons verschaft worden, opvolgen, zullen wij een nieuwe visie op de leerstellingen krijgen, terwijl er een nieuw verlangen naar een rechtvaardige levenswandel in ons hart zal opbloeien.

Laten wij de evangeliën eens nader onder de loep nemen. Zij vormen het verslag van het leven van de Heer; ze vertellen ons over Hem. Hij is de Zoon van God. In Christus toonde God de wereld zijn eigen aard en het soort wezen dat Hij is. Het is het eeuwige leven om de Vader en de Zoon te kennen en te worden zoals Zij. Wij kennen de Vader door de Zoon te leren kennen. De Zoon is de openbaarder van God. Niemand komt tot de Vader dan door Hem of door zijn woord. Wij willen de Vader en de Zoon kennen en de belangrijkste uiteenzetting staat in de evangeliën.

Zou het u verbazen als ik zei dat er meer kennis en leerstellingen over het zoenoffer van de Heer Jezus in de vier evangeliën te vinden zijn dan ergens anders in al de standaardwerken? Wij behoeven slechts te beschikken over de sleutel die ons daartoe de toegang verschaft. Wij kunnen weten hoe Hij met absolute zekerheid verkondigt dat Hij de Zoon van God is.

Er wordt, bijvoorbeeld, verteld hoe Hij een blindgeboren man geneest. Hij doet dit zonder daartoe te zijn verzocht. Hij doet het met de bedoeling een gehoor bij elkaar te krijgen. Het nieuws van zijn daad gaat als een lopend vuurtje door Jeruzalem en er verzamelt zich een menigte om zich van het feit te vergewissen. Vervolgens gaat Hij ertoe over dat grote gehoor als volgt te onderwijzen: „Ik ben de goede herder”, dat wil zeggen: „Ik ben de Heer, Jehova.” In zijn leerde zegt Hij: „Ik en de Vader zijn één.” Hij houdt hun het heerlijke feit voor dat Hij de Zoon van God is. En er wordt getuigd van de waarachtigheid van zijn woorden door het feit dat Hij de ogen opende van de blindgeborene! (Zie Johannes 9 en 10.)

Hetzelfde feit wordt toegelicht door het opwekken uit de dood van Lazarus. Jezus komt en spreekt de mensen toe; Hij zegt: „Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven.” Met andere woorden, Hij zegt: „De onsterfelikheden komt door Mij; het eeuwige leven is in

en door Mij. Ik ben de Zoon van God. Ik maak deze dingen mogelijk." En voor het geval er enige twijfel zou zijn over zijn leer, gebiedt Hij dat de steen wordt weggerold van de ingang van het graf, waarna Hij zegt: „Lazarus, kom naar buiten!" waarop de man, wiens lichaam reeds tot ontbinding was overgegaan, opstaat en naar buiten komt. Dit opwekken van Lazarus uit het graf is zodoende een getuigenis voor de gehele wereld en door alle eeuwigheden heen, dat de Man die dit teweegbracht de opstanding en het leven is; dat on-

sterfelijkheid en eeuwig leven door Hem komen: dat Hij de Zoon is van de levende God.

Nog een voorbeeld: Na zijn opstanding bevindt Jezus zich op de weg naar Emmaüs en praat met twee van zijn discipelen. In het breken van het brood wordt Hij hun bekendgemaakt. Kort daarna verschijnt Hij in de bovenzaal aan tien van de twaalf (Tomas is afwezig) – en let wel, het is tegen een heel gezelschap heiligen, waaronder zich zonder enige twijfel de getrouwe zusters van die tijd bevonden, tegen dit

Bij het lezen van de Schriften moeten wij nadenken en bidden, opdat de Geest bij onze studie betrokken raakt en ons doet begrijpen.

hele gezelschap, niet alleen tegen de tien mannen, dat Hij zegt: „Hebt gij hier iets te eten?" Zij brengen Hem een stuk gebakken vis en een portie honing en Hij eet dit voor hun ogen op. Daarna betasten zij de littekens van de nagels in zijn handen en voeten en steken zij hun handen in zijn zij. Wat een leermogelijkheden! Het kleine voorval op de weg naar Emmaüs, dat zijn hoogtepunt vond in de bovenzaal, is het grootste voorbeeld uit alle openbaringen die ooit gegeven zijn, van hoe een opgestaan wezen is en hoe wij, gelijk aan Hem eens zullen worden, als wij in alle dingen getrouw zijn (Lucas 24).

Ik geef u in overweging dat wij een heerlijke kans hebben om de Heer te leren liefhebben, het verlangen te ontwikkelen om zijn geboden te onderhouden en bijgevolg erfgenamen te worden van vrede in dit leven en van het eeuwige leven in het hiernamaals. Lezen alleen is niet voldoende; wij moeten lezen, overdenken en bidden, opdat de Geest van de Almachtige bij onze studie betrokken raakt en ons doet begrijpen.

Enige jaren geleden hield ik mij nogal intensief bezig met de vier evangeliën, zoals die in het Nieuwe Testament voorkomen. Toen ik met mijn bestudering klaar was, schreef ik aan de hand van deze woorden van Johannes: „Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in zijn naam" (Johannes 20:31), het volgende:

„En zo eindigen de evangeliën:

Die heilige Schriften die verhalen van de geboorte, de bediening en zending, het zoenoffer, de opstanding en hemelvaart van de Zoon van God;

Christus geneest de blinde
(Schilderij van Del Parson).
Opstanding van Lazarus
(Tekening van Gustave Doré).

*Er is meer geopenbaarde
waarheid over God de
Vader in de vier evangeliën
dan in alle andere Schriften
te zamen.*

Die geopenbaarde verslagen die met macht en overtuiging de eeuwige waarheden onderwijzen waar de mens in moet geloven om zaligheid in Gods koninkrijk te verkrijgen;

Die ware geschiedenissen van Christus' leven die de mens ertoe brengen de Heer lief te hebben en zijn geboden te onderhouden;

Die heilige en plechtige getuigenissen die vrede in dit leven en het eeuwige leven in het hiernamaals binnen ons bereik brengen.

In deze heilige Schriftuur, in deze evangeliën, in deze getuigenissen van het leven van onze Heer:

Zien wij Jezus – de Almachtige, de Schepper van alle dingen vanaf den beginne – die een stoffelijk omhulsel ontvangt in de schoot van Maria.

Wij staan naast een Kindje in een kribbe en horen hoe hemelse stemmen zijn geboorte begroeten.

Wij zien hoe Hij op de prille leeftijd van twaalf jaar in de tempel onderwijst en hen die volgens werelds begrippen wijs zijn, versted doet staan.

Wij kijken toe hoe Hij door Johannes wordt ondergedompeld in de Jordaan, terwijl de hemelen zich openen en de persoon van de Heilige Geest in de gelijkens van een duif nederdaalt; en wij horen de stem van de Vader goedkeurende woorden spreken.

Wij trekken met Hem ver de wildernis in en zien hoe de duivel komt, trachtend Hem te verleiden, te verlokken en weg te voeren van de paden der goddelijke gerechtigheid.

Met verwondering en verbazing aanschouwen wij zijn wonderen: Hij spreekt en de blinden zien; op zijn aanraking horen de doven; Hij gebiedt en de kreupelen springen op, de verlamden staan op van hun bed, melaatsen worden genezen en duivels verlaten hun onrechtmatig verkregen verblijfplaatsen.

Wij verheugen ons over het wonder van door zonde verlamde zielen die genezen worden, van discipelen die alles achterlaten om Hem te volgen, van heiligen die wedergeboren worden.

Wij zijn een en al ontzag voor de wijze waarop de elementen zijn stem gehoorzamen: Hij loopt op het water; Hij ge-

De vier evangeliën bevatten verborgen en ongekende schatten. Wij beseffen nog niet wat wij uit de evangeliën kunnen halen.

Christus en de Emmausgangers
(Schilderij van Gustave Doré).
Het avondmaal te Emmaüs
(Tekening van Simon Harmon Vedder).

biedt en de storm gaat liggen; Hij vervloekt de vijgeboom en hij verdort; water wordt wijn wanneer Hij dat wil; enkele kleine vissen en wat brood zijn toe-reikend om duizenden te voeden dank-zij zijn woord.

Samen met de Heer des levens, als man, ervaren wij de intimiteit van een familiekring in het dorp Betanië; wij wandelen met Hem aan het graf van Lazarus; wij vasten en bidden aan zijn zij wanneer Hij spreekt met zijn Vader; wij eten en slapen bij Hem, en gaan met Hem over de weggetjes en in de dorpen van Palestina; wij zien Hem honger, dorst en vermoedens ondergaan en verbazen ons dat een God zulke aardse ervaringen nastreeft.

Wij drinken met diepe teugen van zijn leer; wij horen gelijkenissen zoals die nog nooit eerder door een mens zijn verteld; wij leren wat het betekend om iemand met gezag zijn Vaders leer te horen verkondigen.

Wij zien Hem:

Vol verdriet – terwijl Hij tranen vergiet voor zijn vrienden, weeklaagt over het ten ondergang gedoemde Jeruzalem;

Vol mededogen – terwijl Hij zonden vergeeft, voor zijn moeder zorgt, mensen geestelijk en lichamelijk geneest;

Vol toorn – terwijl Hij zijn Vaders huis reinigt, overlappend van rechtvaardige verontwaardiging over de ontwijding ervan;

Vol zegepraal – terwijl Hij, vergezeld van het hosannageroep voor de Zoon van David, Jeruzalem binnenrijdt, voor de ogen van zijn discipelen wordt verheerlijkt, en in verzenen heerlijkheid op een berg in Galilea staat.

Wij liggen met Hem aan in een bovenzal, in afzondering van de wereld, en horen enige van de grootste leerredden aller tijden terwijl wij de zinnebeelden van zijn vlees en bloed nuttigen.

Wij bidden met Hem in Getsemane en sidderen onder de druk van de last die Hij torste, terwijl grote druppels bloed uit iedere porie werden geperst; wij buigen beschaamd ons hoofd wanneer Judas de verraderskus aandraagt.

Wij staan aan zijn zijde voor Annas en vervolgens voor Kajafas; wij vergezellen Hem naar Pilatus, naar Herodes en weer terug naar Pilatus; wij nemen deel aan het lijden, voelen de beledigingen, beven om de beschimping en walgen van het flagrante onrecht en de massahysterie die Hem onvermijdelijk

naar het kruis toe stuwen. Wij rouwen met zijn moeder en anderen op Golgota, terwijl Romeinse soldaten nagels in zijn handen en voeten slaan; wij sidderen wanneer de speer zijn zijde doorboort, en beleven met Hem het moment waarop Hij vrijwillig zijn leven aflegt.

Wij bevinden ons in de hof wanneer de engelen de steen voor het graf wegrollen, wanneer Hij in heerlijk onsterfelijkheid tevoorschijn komt; wij wandelen met Hem mee op de weg naar Emmaüs; wij knielen neer in de bovenzal, voelen de littekens in zijn handen en voeten, steken onze hand in zijn zij, en roepen, samen met Tomas: 'Mijn Here en mijn God!'

Wij begeven ons naar Betanië en aanschouwen daar, in de aanwezigheid van engelen, zijn hemelvaart om zich bij zijn Vader te voegen; en onze vreugde is volmaakt, want wij hebben God bij de mens gezien.

Wij zien God in Hem – want wij weten dat God in Christus was, zichzelf vertonend aan de wereld, opdat alle mensen die heilige wezens konden leren kennen, van wie het kennen het eeuwige leven is.

En wat zullen wij nu nog meer zeggen over Christus? Wiens Zoon is Hij? Welke werken heeft Hij gewrocht? Wie kunnen er in deze tijd van deze dingen getuigen?

Laat het nu wederom worden geschreven – en dat is het getuigenis van alle profeten door alle eeuwen heen – dat Hij de Zoon van God is, de Eniggeborene des Vaders, de beloofde Messias, de Here God van Israël, onze Verlosser en Zaligmaker; dat Hij in de we-

Het graf van Christus
(Tekening van Gustave Doré).

reld kwam om de Vader te openbaren, om het evangelie opnieuw bekend te maken, om ons grote voorbeeld te zijn, om de oneindige en eeuwige verzoening tot stand te brengen; en dat Hij weldra terug zal keren om persoonlijk op aarde te regeren en diegenen die Hem liefhebben en dienen te verlossen.

En laat het nu ook worden geschreven, zowel op aarde als in de hemel, dat ook ik weet dat de dingen waarvan de profeten hebben getuigd waar zijn. Want zij zijn mij geopenbaard door de Heilige Geest Gods, weshalve ik getuigd dat Jezus de Heer van allen en alles is, de Zoon van God, door wiens naam zaligheid verkregen wordt." (Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, deel 1, blz. 873–876.)

Welnu, het wonderbaarlijke aan het systeem van geopenbaarde godsdienst dat wij in deze tijd van God hebben ontvangen, is, ten eerste, dat het waar is; en ten tweede, dat elke man, elke vrouw en elk kind in de kerk de absolute kennis kan hebben, afkomstig van de Geest, de onwankelbare en zekere overtuiging, dat Jezus de Heer is; dat zaligheid in Christus is; dat als wij bereid zijn tot Hem te komen, over Hem te leren en zijn geboden te onderhouden, wij vrede, vreugde en blijdschap in dit leven zullen vinden en het eeuwige leven zullen beërven in de toekomstige wereld.

Wij sporen allen in de kerk aan om aan de bron te drinken; om de standaardwerken van de kerk te bestuderen; om deze te lezen, te overdenken en te bidden; om God te vragen om inzicht; om zich te verzekeren van de macht van de Heilige Geest in hun leven, opdat ieder mens, onafhankelijk van anderen, de waarheid en de goddelijkheid van deze dingen zal kennen, want het is die koers die de vreugde en voldoening en vrede oplevert die het evangelie te bieden heeft.

God geve dat het zo zal zijn. Dit is een waarachtig werk. Het is het werk van de Heer. Zijn hand is erin. Hij heeft het welslagen ervan gedecreteerd. Het zal voortgang vinden en u en ik zullen in deze wereld en in de eeuwigheid erfenamen zijn van die heerlijke zegeningen, mits wij bereid zijn nu die dingen te doen waarvan, dat weet ik zeker, wij allen in ons hart weten dat wij ze behoren te doen.

In de naam van de Heer, Jezus Christus. Amen. □

De kerstboodschap van het Eerste Presidium voor 1985

Aan alle mensen, waar ook ter wereld, zenden wij onze liefde en groeten in deze gewijde dagen. Als getuigen van de Heer Jezus Christus verkondigen wij dat Hij waarlijk de Heiland is van allen.

Hij, wiens geboorte de christelijke wereld viert, is inderdaad de Zoon van God, de Verlosser, de beloofde Messias.

Geen boodschap is belangrijker dan die welke Hij bracht. Geen gebeurtenis is van groter belang dan zijn verzoenend offer en daaropvolgende opstanding. En niemand kan voldoende dank uiten voor alles wat Jezus Christus voor ons heeft gedaan.

Wij zijn ons ervan bewust dat er zelfs in deze feestelijke dagen mensen zijn die verdriet hebben of op andere wijze belast zijn. Wij betuigen vooral aan deze mensen onze liefde en ons medeleven.

Aan hen die naar vrede verlangen, maken wij bekend dat deze gevonden kan worden in de Vredevorst. Zelfs in deze woelige tijden kan hij die zich tot Christus wendt, een innerlijke vrede vinden, die het verstand te boven gaat.

Aan hen die treuren, bieden wij troost. Besef dat uw Heiland weet wat verdriet is. Hij die zelfs het musje dat ter aarde valt opmerkt, is zich van u

bewust en wil u troosten en zegenen. Wend u tot Hem en leg uw lasten aan zijn voeten.

Aan hen die zich belast voelen door schuldgevoelens bieden wij hoop. Uw Verlosser houdt van u met een volmaakte liefde. Hij stierf om te betalen voor de zonden van allen die zich oprecht bekeren en de koers volgen die Hij voorschreef. „Al waren uw zonden als scharlakenen, zij zullen wit worden als sneeuw,“ beloofde Hij (Jesaja 1:18).

Aanvaard de genezing van de geest die alleen Hij kan geven.

Aan hen die eenzaam zijn bieden wij onze vriendschap en steun. Wij nodigen u uit één met ons te worden in het eren en het dienen van de Meester.

Tenslotte nodigen wij hen uit die de zegeningen van de Heer en zijn grote genade in hun leven erkennen, om zo te leven dat zij anderen tot zegen zijn. Door dit te doen kunt u verder gaan dan gewoon maar de gebruiken en rituelen van dit jaargetijde aan te houden.

U kunt het middel worden waarvoor de Heer de armen, eenzamen en wanhopigen zegent.

U zult dan een beter begrip hebben van de werkelijkheid van het bestaan van de Heiland.

En uw viering van zijn geboorte zal inderdaad vreugdevol zijn.

Het antwoord op vragen van algemeen evangeliebelang geldt als leidraad en niet als officiële uitspraak aangaande het beleid van de kerk

Vraag en antwoord

Vraag:

Hoe kan ik de houding van onze kerk met betrekking tot de Bijbel uitleggen. Een vriend van mij heeft bezwaar tegen het feit dat wij aanvullende schriftuur hebben en dat wij in de Bijbel geloven „voorzover de vertaling juist is”.

Antwoord:
Robert J. Matthews,
hoofd van het godsdienstonderwijs op
de Brigham Young University

Wij beschouwen vier boeken als schriftuur: de Bijbel, het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde. Deze standaardwerken de geschreven verslagen

van ons geloof, vullen elkaar eerder aan dan dat zij met elkaar wedijveren; een ieder van hen ondersteunt en bevestigt de andere.

Omdat de kerk vier boeken van goddelijke schriftuur bezit, begrijpen sommige mensen onze houding tegenover de Bijbel verkeerd. Saul (later bekend als Paulus) had waarschijnlijk dezelfde gedachten toen hij de heiligen van het Nieuwe Testament hoorde vertellen over hun geloof in Christus; de nieuwe openbaringen en ervaringen leken een bedreiging voor een vervanging van het Oude Testament. Maar de wrevel van Paulus maakte plaats voor begrip; hij werd bekeerd en aanvaardde niet slechts de nieuwe leringen maar schreef zelf een groot gedeelte van wat nu bekend staat als het Nieuwe Testament. Paulus leerde dat het niet nodig is om het Oude Testament te verwerpen om het Nieuwe Testament te aanvaarden en erin te geloven.

Dienovereenkomstig houdt het aanvaarden van het Boek van Mormon en de andere schriftuur van de heiligen der laatste dagen niet in dat de Bijbel verworpen wordt. Als men vertrouwd raakt met alle openbaringen die God gegeven heeft, begrijpt men elk boekdeel des te beter en stelt men het des te meer op prijs.

Voor mensen die in de eerste eeuwen van het christelijke tijdperk leefden, waren het Oude Testament en het Nieuwe Testament gescheiden verzamelingen van heilige geschriften. Slechts in de loop van de tijd zijn de christenen de Bijbel gaan zien als

een boek. Door deze veranderde houding is de betekenis van het woord Bijbel veranderd van het meervoud (de boeken) naar het enkelvoud (het boek). De enkelvoudige betekenis van de Bijbel is te beperkend en is historisch onjuist. De originele betekenis – die de mogelijkheid van het toevoegen van nog andere boeken niet uitsluit – is juist.

Het Boek van Mormon is een getuige van de Bijbel. De profeten uit het Boek van Mormon bezaten het Oude Testament, van Genesis tot Jeremia, en haalden het dikwijls aan op een bevestigende wijze en verwezen dikwijls naar bepaalde gebeurtenissen en personen uit die geschriften.

Het Boek van Mormon getuigt ook van de waarheid van het Nieuwe Testament. De profeten van het Boek van Mormon zagen in visioenen het leven, de bediening en het verzoenend offer van Jezus Christus. Zij vertellen over heerlijke bezoeken van Christus zelf aan Amerika na zijn opstanding en hemelvaart. Zij spreken ook over geloof, bekering en doop, over bidden en vasten, openbaring, visioenen en andere bijbelse thema's.

Op deze en andere wijzen ondersteunt het Boek van Mormon niet alleen het bijbelse verslag, maar bevestigt in feite tevens het bestaan ervan in vroegere tijden en zijn historische echtheid. Wat nog belangrijker is, het Boek van Mormon doet samen met de Bijbel dienst als een getuige van God en Jezus Christus uit vroegere tijden. Zijn ondertitel, „Een getuige

van Jezus Christus" geeft duidelijk zijn doel weer.

In het Boek van Mormon is een oude profetie van Jozef in Egypte bevaard gebleven, waarin staat dat de Bijbel en het Boek van Mormon zullen „samenkomen, ten einde valse leerstellingen te beschamen en twisten bij te leggen, vrede te stichten". De taak van de profet Joseph Smith die in deze zelfde profetie beschreven wordt, was niet slechts om Gods woord tot de kinderen der mensen te brengen maar ze ook „de overtuiging te geven van (zijn) woord, dat reeds onder hen zal zijn verkondigd" (2 Nephi 3:11-12).

Geleerden en ook predikanten hebben al lang erkend dat er fouten, wijzigingen, weglatingen en kleine tegenstrijdigheden in de Bijbel gevonden worden. Zoals duidelijk blijkt uit de vele uitgaven en vertalingen, ontbreekt het de Bijbel aan een zekere duidelijkheid en volledigheid die het vroeger wel had. Dat is waar wij naar verwijzen in ons achtste Artikel des Geloofs: „Wij geloven dat de Bijbel het woord van God is, voorzover de vertaling juist is."

Wat de verloren boeken betreft, de schriftuur die in de Bijbel genoemd wordt maar nu niet meer bekend is, daarover heeft de profet Joseph Smith gezegd: „Het schijnt dat de apostolische kerk enkele van deze geschriften had, daar Judas de profetie van Henoch, de zevende van Adam af, noemt of aanhaalt" (*History of the Church*, deel 1, blz. 132).

Bij andere gelegenheden heeft de profet gezegd: „Uit verschillende

openbaringen was gebleken dat er veel belangrijke punten over de zaligheid der mensen uit de Bijbel werden weggenomen of verloren zijn gegaan voor deze werd samengesteld. . . . Ik geloof in de Bijbel, zoals die door de oorspronkelijke schrijvers werd gegeven. Maar door onwetende vertalers, het achtelozes overschrijven, en samenspannende en verdorven geestelijken zijn vele fouten gemaakt" (*Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 10-11, 347).

Het Boek van Mormon spreekt over de oorspronkelijke duidelijkheid en juistheid van de Bijbel en het verlies van bepaalde kostbare gedeelten. Maar het voorspelt ook een herstelling van deze gedeelten in de laatste dagen. In een visioen zag Nephi de Bij-

bel in zijn onvolmaakte vorm onder de naties der wereld voortgaan en de daaropvolgende herstelling van de geschriften in de laatste dagen: „En nadat het (de Bijbel) tot hen was gekomen, zag ik andere boeken, die door de macht des Lams werden voortgebracht, van de volkeren naar hen gaan ter overtuiging van de volkeren en het

overblijfsel van het nageslacht van mijn broeders en ook van de Joden, die over de ganse aarde waren verstrooid, dat de kronieken van de profeten (het Oude Testament) en van de twaalf apostelen des Lams (het Nieuwe Testament) wáár zijn.

En de engel zeide tot mij: Deze laatste geschiedboeken, die gij bij de volkeren hebt gezien, zullen de waarheid van de eerste, die van de twaalf apostelen des Lams zijn, bevestigen en de duidelijke en waardevolle dingen bekend maken, die er uit zijn genomen, . . .

en de woorden van het Lam zullen worden bekendgemaakt in de geschiedboeken van uw nakomelingen (het Boek van Mormon), zowel als in de kronieken van de twaalf apostelen des Lams (het Nieuwe Testament); daarom zullen deze beide één worden gemaakt, want er is één God en één Herder over de ganse aarde" (1 Nephi 13:39-41). De herstelling van het verloren gedeelte kwam tot stand door het verschijnen van het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, de Parel van Grote Waarde, en de herziening van de Bijbel door Joseph Smith, die tot de andere boeken behoorde waar Nephi over spreekt.

De veranderingen in de tekst hebben de oorspronkelijke waarheid van de Bijbel niet veranderd noch de essentiële boodschap van Gods handelingen met de mensheid en het verlossende werk van Jezus Christus weggenomen. Uit de geschriften van de laatste dagen vernemen wij dat de grootste veranderingen in de Bijbel niet zo zeer bestaan uit onjuiste ver-

klaringen als uit het verlies van uitgebreide gedeelten van de tekst.

Alle presidenten en leiders van de kerk hebben ons krachtig aanbevolen de Bijbel te gebruiken. Joseph Smith heeft zijn hele leven de Bijbel bestudeerd; het was door het lezen en het aanvoelen van de kracht van Jakobus 1:5 dat hij er op veertienjarige leeftijd toe geleid werd hardop te bidden waarna hij het eerste visioen van de Heer ontving. Later sprak hij als volgt over de waarheid van het heilige boek, de Bijbel:

„En hij die de macht van de Almachtige in de hemelen kan zien, kan ook Gods eigen handschrift zien in het Heilige Boek. En hij die het het meeste leest, zal er het meeste van houden, en hij, die er mede bekend is, zal die hand (van de Heer) steeds weer terugvinden, waar die te vinden is“ (*Leringen van de profeet Joseph Smith*, blz. 59).

President Brigham Young sprak dikwijls over zijn vertrouwen in de Bijbel. „Wij hebben een heilige eerbied voor de Bijbel en geloven erin,“ zei hij. „De leringen die in de Bijbel staan zullen allen die ze naleven op een hoger niveau brengen; deze leringen zullen hun kennis, wijsheid, naastenliefde geven, ze barmhartigheid leren en ze doen letten op de behoeften van degenen die in moeilijkheden of in pijnlijke, onterende omstandigheden verkeren. Zij die de voorschriften van de Schriften navolgen zullen rechtvaardig, oprecht, deugdzaam en vredelievend zijn, zowel thuis als daarbuiten. Laat ze de leringen van de Bijbel navolgen en mannen zullen prach-

tige echtgenoten zijn, vrouwen uitstekende echtgenoten, en kinderen zullen gehoorzaam zijn. Zij zullen de gezinnen gelukkig en de naties welvarend, gelukkig en verheven boven de dingen van dit leven maken“ (*Discourses of Brigham Young*, blz. 124–125).

De laatste jaren hebben het Eerste Presidium en de algemene autoriteiten de leden van de kerk aangemoedigd om de Bijbel te lezen en aan hun kinderen te onderwijzen.

De Heer liet de profeet Joseph Smith in 1831 weten dat de ouderlingen en leraren van de kerk „de beginselen van mijn evangelie (moeten) onderwijzen, die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan, waarin de volheid van het evangelie is vervat“ (Leer en Verbonden 42:12). Dit gebod is sindsdien voortdurend van kracht geweest in de kerk, wat blijkt uit de werkwijze van de kerk bij het zendingswerk, de zondagsdiensten en het leerplan van de scholen van de kerk.

Iedere zending van de kerk bestudeert regelmatig de Bijbel en maakt er voortdurend gebruik van bij zijn zendingswerk. De zendingenlessen halen herhaaldelijk de Bijbel aan om de leringen van Jezus Christus te onderwijzen. Het hoofdkwartier van de kerk heeft instructies gezonden aan alle bisschoppen om een Bijbel alsook de andere standaardwerken op de kansel en in de mediatheek van de kerkgebouwen te plaatsen zodat zij beschikbaar zijn en dikwijls gebruikt kunnen worden.

Alle leden van de kerk worden aangemoedigd de Schriften zowel per-

soonlijk als in gezinsverband te bestuderen. Eens in de vier jaar is de cursus voor de priesterschapsquorums, de zondagsschool en de zustershulpvereniging het Oude Testament. Het daaropvolgende jaar is het het Nieuwe Testament. Deze zelfde studievolgorde wordt aangehouden overal waar seminaries en instituten georganiseerd zijn in de kerk.

In de jaren dat de Bijbel niet het voornaamste boek is dat in het kerkelijk leerplan behandeld wordt, worden de anderen standaardwerken bestudeerd. Deze andere geschriften zijn echter zo nauw verbonden met de bijbelse geschiedenis en leer dat de Bijbel voortdurend gebruikt wordt in de gehele kerk.

Er kan geen twijfel over bestaan wat de houding van de kerk tegenover de Bijbel is: (1) De Bijbel is een van de vier standaardwerken die als leidraad dienen voor ons geloof en de leringen. (2) De Bijbel is een waar en authentiek verslag, maar (3) het is niet het enige verslag dat God heeft doen opschrijven. (4) Vele belangrijke punten die vroeger in de Bijbel stonden maar er nu niet meer in voorkomen zijn hersteld door middel van het Boek van Mormon en andere openbaringen van de laatste dagen. (5) Deze aanvullende geschriften bewijzen dat de Bijbel waar is; daarom is de positie van de Bijbel sterker dan wanneer hij alleen stond. (6) Vanaf de herstelling van het evangelie in 1830 is de Bijbel voortdurend gebruikt in de kerk en wordt hij steeds meer gebruikt, zoals ook de andere heilige geschriften steeds meer bestudeerd worden. □

**Vraag:
Waarom zegt het Boek
van Mormon dat Jezus
zou worden geboren te
Jeruzalem (Alma 7:10)?**

Antwoord:
D. Kelly Ogden,
mededirecteur van het Jeruzalem
Center for Near Eastern Studies

Laten wij de volgende woorden van Alma eens wat nauwkeurig bekijken: „Hij zal geboren worden uit Maria te Jeruzalem, dat het land onzer voorvaderen is.“ (Alma 7:10.) Let op de twee volgende punten: ten eerste, wordt Jeruzalem niet als een stad, maar als een *land* aangeduid. Ten tweede staat er in het Engels, dat de geboorte van Jezus plaats zou vinden „at Jerusalem.“

Het land Jeruzalem. Steden en dorpen

die in de omtrek van demografische of politieke centra lagen, werden in vroegere tijden beschouwd als deel uitmakende van die grotere centra. Dat een metropool zoals Jeruzalem niet alleen als stad maar ook als *land* werd aangeduid, was een normaal gebruik.

De El-Amarnabrief nummer 287, een oude tekst uit het Nabije Oosten, maakt verschillende keren melding van het „land Jeruzalem.“ [1]

En net als Alma, spreekt de schrijver van de El-Amarnabrief nummer 290 zelfs over Betlehem als deel uitmakend van het land Jeruzalem: deze brief bevat de klacht van ene Abdu-Kheba uit Jeruzalem aan Farao Akhenaton, dat „het land des konings was overgelopen naar het Apiru-volk. Maar nu is zelfs een stad van het *land Jeruzalem*, Bit-Lahmi (Betlehem) ghehen, een stad die van de koning was, overgelopen naar het volk van Keilah“ [2]. Hebron, een plaats die een goede dertig kilometer ten zuiden van Betlehem lag, werd ook beschouwd als een deel van het „land Jeruzalem.“ [3]

Het Boek van Mormon is volkomen consequent in het gebruik van de formulering „het land van Jeruzalem“ als aanduiding van de plaats die Lehi en zijn gezin verlaten hadden, waar de Heiland als sterfelijk wezen zou verschijnen en waar het volk van Juda mettertijd zou terugkeren. [4]

In hedendaagse openbaringen die de profeet Joseph Smith heeft ontvangen, wordt de uitdrukking en haar oude betekenis bestendigd. In Leer en Verbonden 133:24 lezen we dat wan-

neer de werelddelen weer bij elkaar worden gebracht en wederom één landmassa worden, „het land van Jeruzalem en het land Zion . . . naar hun eigen plaats (zullen) worden teruggebracht.“

Verschillende andere steden uit de Schriften worden bijtijden aangeduid als *landen*. Ammonihah was een stad (zie Alma 8:6), maar tevens een land (zie Alma 14:23). Het gebied om de stad Ur heen, werd ook Ur genoemd. Wij lezen dat er zich een afgodisch altaar bevond op Potifars Heuvel „in het land Ur der Chaldeeën“ (Abraham 1:20). En in Abraham 2:4 vermenen we dat Abraham en zijn familie „het land Ur der Chaldeeën“ verlieten om zich te vestigen in het „land“ Haran. Het Damascusdocument, dat deel uitmaakt van de Dode-Zeerollen, spreekt twee keer over het „land Damascus.“ [5]

Dat Lehi en zijn gezin wellicht niet in de stad Jeruzalem zelf woonden maar ergens daarbuiten, blijkt uit het verhaal van de inspanningen van de zoons om de koperen platen te bemachtigen met behulp van hun achtergelaten kostbaarheden: „En wij gingen naar het land onzer erfenis en wij verzamelden ons goud, ons zilver en onze kostbaarheden. (1 Nephi 3:22.) Lehi heeft misschien een aantal kilometers buiten Jeruzalem gewoond, terwijl er desondanks over werd gesproken als woonde hij in Jeruzalem – net zoals Jezus een aantal kilometers verderop in Betlehem werd geboren, hoewel er staat dat hij te Jeruzalem op aarde kwam.

Joseph Smith wist natuurlijk heel

goed dat Jezus in Betlehem geboren was. Als hij het Boek van Mormon zelf had geschreven, zou hij dat feit als zodanig hebben vermeld, daar elke afwijking van het bekende verhaal stellig bezwaren en beschuldigingen op zou roepen. Joseph Smith deed

echter niet anders dan een geografische aantekening vertalen van een schrijver van weleer – een aantekening waaruit wederom blijkt dat het Boek van Mormon een Semitische achtergrond heeft.

Aldus is Alma's profetische uit-

spraak over de plaats waar de Zaligmaker geboren zou worden beslist niet verkeerd of tegenstrijdig. Zij sluit aan bij gelijksoortige bijbelse stijlfiguren, hetgeen in feite een bewijs vormt van de authentieke oorsprong van de passage in kwestie. □

Aantekeningen

[1] Zie James B. Pritchard, redacteur, *Ancient Near Eastern Texts Relating to the Old Testament*, 3e uitgave (Princeton, New Jersey: Princeton University Press, 1969), blz. 488.

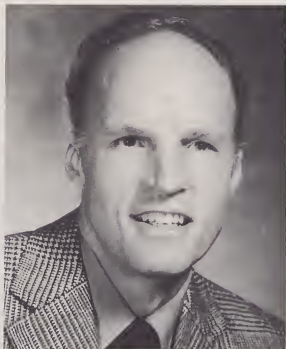
[2] Idem, blz. 489, cursivering toegevoegd. Vertaling van W. F. Albright en George E. Mendenhall. Zie ook Yohanan Aharoni en Michael Avi-Yonah, *The Macmillan Bible Atlas* (New York: Macmillan Publishing Co., 1974), kaart nr. 39.

[3] Zie Yohanan Aharoni, *The Land of the Bible – A Historical Geography* (London: Burns and Oates, 1974), blz. 195.

[4] In Het Boek van Mormon wordt ten minste drieëndertig keer gesteld dat Lehi en Nephi uit het „land van Jeruzalem“ gingen (1 Nephi 2:11; 3:9; 10; 16:35; 17:14, 20, 22; 18:24; 2 Nephi 1:1, 3, 30; Jakob 2:25, 31, 32; Omni 1:6; Mosiah 1:11; 2:4; 7:20; 10:12; Alma 3:11; 9:22; 10:3; 22:9; 36:29; Helaman 5:6; 7:7; 8:21; 3 Nephi 5:20; Ether 13:7). Het toneel van belangrijke gebeurtenissen in de bediening van de Zaligmaker wordt vier keer beschreven als het „land van Jeruzalem“ (Helaman 16:19; 3 Nephi 16:1; Mormon 3:18, 19). De plaats waar het volk van Juda terug zal keren en dat zij eenmaal als erfgoed zullen ontvangen, wordt eveneens vier keer omschreven als het „land van Jeruzalem“ (2 Nephi 25:11; 3 Nephi 20:29, 33, 46).

[5] Geza Vermes, *The Dead Sea Scrolls in English*, 2e uitgave (Harmondsworth, Middlesex, England: Penguin Books Ltd., 1975), 6:102–103; cursivering toegevoegd.)

Vraag: Ether 12:27 zegt dat God de mens zwakheden geeft. Hoe en waarom doet Hij dat?

Antwoord:
Truman G. Madsen, hoogleraar in de filosofie, bekleedt de Richard L. Evans-leerstoel voor christelijk onderling begrip aan de Brigham Young University

Het vers dat aanleiding heeft gegeven tot deze vraag luidt: „En als de mensen tot Mij komen, zal ik hun hun zwakheid tonen. Ik geef de mensen zwakheid, opdat zij nederig mogen zijn; en Mijn genade is voldoende voor allen, die zich voor Mij vernederen; want indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden.“

Bij het beschouwen van dit vers legde ik een aantal vragen voor aan een Boek-van-Mormonklas voor „honors students“ aan de Brigham Young University. In de volgende uiteenzetting zijn hun gedachten met de mijne verweven. Wij richtten onze aandacht op vier vragen:

- (1) Wat is de context van deze passage?
- (2) Als God de mensen inderdaad zwakheden geeft, hoe doet Hij dat dan?
- (3) Wat betekent het nederig te zijn, opdat Gods „genade voldoende is“?
- (4) Hoe worden „zwakke dingen sterk“?

De context

Dit vers ontstaat ten gevolge van Moroni's bedenkingen tegen zijn schrijven, dat hij ziet als gebrekkig en onbeholpen prosa in tegenstelling tot hetgeen hij gelezen had van de broeder van Jared, wiens schrijven hij vol ontzag beschrijft als „even machtig. . . als Gij zijt, zodat de mens er toe wordt gedreven ze te lezen“. (Ether 12:24.) Zijn vrees is dat „de niet-joden onze woorden zullen bespotten“. Hij ontvangt de verzekering: „Mijn genade is voldoende voor de zachtmoedigen, zodat zij van uw zwakheid geen misbruik zullen maken.“ Hij ontvangt zelfs de belofte dat zijn schrijven, hoe zwak ook, sterk zal worden. In welk opzicht? Het zal de nederigen tot een

intensivering van geloof, hoop en liefde voeren, die hen „tot Mij leiden – tot de Bron van alle gerechtigheid”. (Ether 12:25–28.)

Maar waarom werd zo’n probleem in de eerste plaats toegestaan? De Heer had een ander Moroni’s taak kunnen geven – een letterkundig genie wellicht. En voor een hedendaagse vertaler had hij een Shakespeare kunnen opwekken, wiens woordenschat en uitdrukkingsvermogen die van de jonge Joseph Smith ver te boven gingen. Moroni en Joseph waren echter geen schrijvers in de dop; zij waren getuigen van hemelse schatten. De grootste van hun woorden zijn eenvoudig, en vroeg of laat zullen wij Christus zien, en onze grote behoefte beseffen – onze behoefte aan Hem.

Verder heeft de Heer de mens niet opgedragen het bewijs te leveren van zijn zending en beloften. Dit heeft Hij voor zichzelf bewaard. „De macht Gods om mensen te overtuigen” (LV 12:1) is geen gevolg van menselijk creatief schrijven, menselijke overreding of menselijke kracht; deze komt van de Geest. Hoogmoed, of zelfs een kleingeestig verdiept zijn in zichzelf, is als een dikke stalen plaat, die de invloed van die geest in de weg staat.

Geeft God de mensen zwakheden?

Uit Ether 12 blijkt duidelijk dat God de mensen wel degelijk zwakheden geeft, en wel op ten minste twee manieren.

Ten eerste, worden wij allen geboren in een zwakke wereld, een gevalen wereld waarin wij zo afhankelijk

zijn als zuigelingen, een wereld vol tegenstellingen. Wij betreden deze sterfelijke wereld met zwakheden in ons fysieke en genetische bestaan; sommige brengen wij individueel misschien mee uit ons voorsterfelijk bestaan; andere erven wij van voorgaande generaties. Misschien heeft de Heer – met onze volledige toestemming – onze hindernisbaan met betrekking tot niet alleen die zwakke punten maar ook onze sterke punten, zelf opgesteld.

Ten tweede is God, wagens zijn liefde voor ons, de gever en onthouder van gaven. „Een ieder wordt door de Geest Gods een gave geschonken,” maar „allen wordt niet iedere gave geschonken.” (LV 46:11; zie ook Moroni 10:17.) Hieruit volgt dat het ontvangen van de ene gave inhoudt dat de andere wordt onthouden. Voor de zachtmoedigen voeren beide feiten tot het besef van onze liefdevolle afhankelijk van God alsmede onze onderlinge afhankelijkheid. Zo beginnen we onszelf dus met nieuwe ogen te bezien: „Als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen.” (Ether 12:27.) Dan komt het moment der waarheid. Zullen wij gebelgd zijn of ons bekeren? Zullen wij zijn barmhartigheid en lankmoedigheid de vrije teugel laten in ons hart, opdat wij tot in het stof vernederd worden? (Zie Alma 42:30.)

Wat is nederigheid?

Hier merkte de klas op dat in het Boek van Mormon de tegenstelling van nederigheid is: opgeblazen zijn, prat gaan, hooghartig, hoogmoedig

en aanmatigend zijn. (Zie bijvoorbeeld, 2 Nephi 9:42; 28:9, 12–13; Alma 5:37; Moroni 7:45.) Waarop of waarover? Zo goed als alles: prestaties, geleerdheid, wijsheid, rijkdom, status, kleding, stand, militaire macht, schoonheid. En, vreemd genoeg, ook op het omgekeerde van deze zaken. Men kan zelfs prat gaan op het niet prat gaan. Nephi zegt over degenen onder ons die prat gaan: „Zij zijn het, die Hij versmaadt.” En tenzij wij onze „dwaasheid voor God belijden” (want wij zijn inderdaad dwaas), en ons „diep voor Hem vernederen”, zal Hij niet voor ons opendoen. (2 Nephi 9:42.)

Bij het nagaan van de verschillende synoniemen voor nederigheid in het Boek van Mormon, kwamen we tot een ontdekking: meestal wordt niet het zelfstandige naamwoord, maar het werkwoord gebruikt. Keer op keer luidt de vermaning: „Verneder uzelf voor Mij.” Wij dragen de volledige verantwoordelijkheid voor het vernederen van onszelf, zelfs wanneer het erop lijkt dat wij, zoals Alma zegt, „tot vernedering (woorden) gedrongen.” (Alma 32:13.)

Hier wordt een wet voorondersteld: „Alleen de oprechte boetvaardigen (woorden) gered.” (Alma 42:24.) In de taal van Nephi: „Voor niemand anders kan voldaan worden aan de vereisten der wet.” (2 Nephi 2:7.) Op hun beurt stemmen deze woorden overeen met de alles doordringende raad in het Boek van Mormon om tot de Heer te komen „met een gebroken hart en een verslagen geest.” (3 Nephi 9:18–20; 12:19.)

De Hebreeuwse wortels van de bovenstaande begrippen bevinden zich in twee families: de ene betekent terrengeslagen, de andere betekent ontmoedig, zacht, geduldig, zelfs heilig – zoals klei in de handen van de pottenbakker. Wij hebben beide reacties tot op zekere hoogte in de hand. De schrijvers van het Boek van Mormon spreken elkaar niet tegen: wanneer wij blijk geven ons voldoende te hebben vernederd, zal Christus ons voldoende genade schenken, de genade die zuivert, geneest en *versterkt*.

Hoe worden zwakke dingen sterk?

In antwoord op deze vraag, bracht de klas drie belangrijke punten naar voren:

1. Geen van de schrijvers van het Boek van Mormon hebben wereldlijke eerbewijzen ontvangen voor letterkundige verdienste, maar toch is *Jezus Christus* door hun woorden niet alleen herkend, maar omhelsd en verheerlijkt. Na Christus in het Boek van Mormon te hebben gevonden, zien bekeerlingen Hem duidelijker in de Bijbel (zoals beloofd in 2 Nephi 3:11). Uiteindelijk zien zij Hem overal. Voor zulke mensen is het Boek van Mormon inderdaad sterk geworden – sterker dan elk ander boek, sterker dan goed verkopende meesterwerken, sterker dan al die dingen bij elkaar.

Vanaf het begin van deze bedeling heeft de kerk gefloreed door de inspanningen van „zomaar mensen,” wier ware kracht een nederigheid was, waardoor macht uit de hemel omlaag werd geroepen. De openba-

ringen worden ingeleid met de goddelijke verzekering dat de mens in dit tijdperk zal leren niet „in de arm des vlezes” te vertrouwen (zie LV 1:19). In plaats daarvan zullen, te midden van de calamiteit van valse trots en alles wat daaruit voortvloeit, „de zwakke ding der wereld voortkomen en de machtige en sterke afbreken.” (Zie LV 1:17–23.) Maar slechts op één manier: in de naam en het geloof en de macht van Jezus Christus. Op een andere plaats beschrijft de Heer zijn hedendaagse zendingen als „zwak en eenvoudige” en als „ongeleerd en ver-

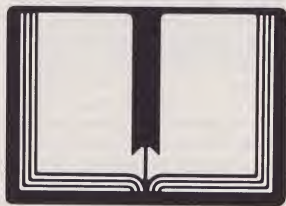
kunnen iemands zwakke punten, hoe erg die ook mogen zijn, uiteindelijk worden veranderd in sterke punten. Wat een troost! Wanneer wij onze zwakheden voor de Heer belijden en zijn hulp ontvangen, krijgen wij een kostbare bijkomende zegen: een grote deernis voor anderen en een nieuw verlangen om hen lief te hebben en gelukkig te maken.

Van Joseph Smith werd gezegd: „En Ik heb hem in (zijn) zwakheid gezegend” (LV 35:17), en „uit zwakheid zal hij krachten krijgen” (2 Nephi 3:13).

Toen Joseph en zijn broer Hyrum de reis aanvingen die tot hun dood zou voeren, sloeg Hyrum de bladzijde op bij diezelfde belofte van de Heer aan Moroni: „En omdat gij uw zwakheid hebt gezien, zult gij sterk worden gemaakt, ja, gij zult nederzitten op de plaats, die Ik in de woningen Mijns Vaders heb bereid.”

Hierna schrijft Moroni deze zelfde kracht, die van de nederigheid, toe aan Jezus Christus zelf:

„Wij (zullen) elkander voor de rechterstoel van Christus . . . ontmoeten, waar alle mensen zullen weten, dat mijn klederen niet met uw bloed zijn bevlekt. En dan zult gij weten, dat ik Jezus heb gezien, en dat Hij met mij van aangezicht tot aangezicht heeft gesproken, en dat Hij mij in eenvoudige nederigheid aangaande deze dingen in mijn eigen taal vertelde, zoals de ene mens de andere iets vertelt . . . En nu wil ik u aansporen deze Jezus te zoeken, van Wie de profeten en apostelen hebben geschreven.” (Ether 12:38–41.) □

acht”. (Zie LV 1:23; 35:13.) Maar toch belooft Hij: „Door de zwakke dingen der aarde zal de Here de natieën dersen door de macht van Zijn Geest.” (LV 133:59.) Dat rustige wonder zet zich ook nu alsmaar voort.

Een aantal cursisten vonden een nog diepere betekenis in het „sterk worden van zwakke dingen”. Door een steeds grotere affiniteit met God,

Mij is altijd gezegd dat niemand iets uit niets kan scheppen. Hoe goed besefte ik de waarheid van deze woorden op de dag dat ik het bezoek kreeg van een lid van de ringpresident. Na het telefoongesprek dat zijn bezoek aankondigde, vroeg ik mij af wat het doel van dat bezoek mocht zijn. Maar al de vragen die ik mij stelde, hadden mij nog niet voorbereid op de uitdaging die hij mij voorlegde. Hij kwam om mij te vragen een toneelvoorstelling te schrijven voor onze streek. Hij legde er de nadruk op dat er kwaliteit verlangd werd – het soort kwaliteit dat de produktie geschikt zou maken voor een van de grootste zalen in onze stad, waar ook niet-leden voor uitgenodigd konden worden. En toen vertrok hij.

Maar hij liet een grote last achter. Omdat de verwachtingen van mijn priesterschapsleiders zo hoog en mijn ervaring als toneelschrijfster zo gering waren, voelde ik mij helemaal niet gerust. De gedachte kwam in mij op dat het onprettige gevoel dat ik in mijn maag en mijn benen voelde na dat gesprek weleens niet zou kunnen verdwijnen voordat de voorstelling had plaatsgevonden.

Hoe kon ik in vredesnaam aan de verwachtingen van mijn ringpresident voldoen? Ik had nog nooit zoiets gedaan. Het was alsof een wolk van twijfel en hulpeloosheid mij neerdrukte. Ik had geen enkel idee van wat ik zou kunnen doen. Het was niet zo zeer dat ik geen ervaring als schrijfster had, die had ik wel. Maar ik had altijd een onderwerp gehad dat ik behandelen kon, enkele ideeën waar ik mee kon werken. Maar nu had ik niets. Toen ik die avond naar bed ging was er nog geen enkel idee in mij opgekomen. Ik kon niets bedenken waar ik aan kon gaan werken en kon ontwikkelen tot een grote toneeluitvoering.

Maar toen ik 's morgens ontwaakte wist ik wat ik wilde gaan zeggen. Vanuit de verborgen hoekjes van mijn verstand waren de ideeën opgeborend, de bouwblokken waarmee ik aan de gang kon gaan. Waar kwamen die ideeën vandaan? Zij kwamen uit een diepe en kostbare bron – de Schriften.

Niet voor het begin van het programma van de kerk om de Schriften te gaan bestuderen, had ik zelf alleen alle standaardwerken van de kerk intens en grondig bestudeerd en dat was zeer lo-

De Schriften: Mijn roede en mijn kracht

Lenet Hadley Read

pend geweest. Na dat onderzoek zag mijn Bijbel er ook werkelijk gebruikt uit. Als een gevolg daarvan konden de Schriften de basis vormen die mij zouden helpen mijn opdracht te vervullen om een geestelijk opbouwende toneelvoorstelling te schrijven. Maar wat nog belangrijker was, ik zag tegelijkertijd in hoe noodzakelijk de Schriften zijn als bouwstenen waarmee wij ons getuigenis, ons karakter, ons eeuwige leven kunnen ontwikkelen.

Een week nadat ik de opdracht gekregen had kon ik de ringleiders een ruw schets voorleggen van de eerste helft van de voorstelling, een voorstelling die in haar uiteindelijke vorm onze verwachtingen overtrof en een goede invloed had op vele niet-leden. Deze hele gebeurtenis versterkte het getuigenis van de waarde van de Schriften dat ik reeds had.

Er is veel geschreven over de waarde van het bestuderen van de Schriften. Het lijkt echter wel alsof vrouwen maar al te dikwijls denken dat deze raadgevingen bestemd zijn voor hun echtgenoten, de priesterschapsdragers. Natuurlijk denken niet alle vrouwen er zo over. Ik ben mij bewust dat er vrouwen zijn die de Schriften heel goed kennen. Maar ik ben er mij ook van bewust dat teveel vrouwen die onderwyzende taken hebben de persoonlijke studie van de Schriften verwaarlozen. Ik heb teveel vrouwen horen vertellen dat de bron van deze of gene informatie hun man was, in plaats van de Schriften. En hoewel ik vrouwen gekend heb die de leerstellingen van de kerk goed onder-

wijzen in hun klassen, heb ik ook vele zondagsschoolklassen gezien waar bijna geen vrouwen opmerkingen maakten over de schriftuurlijke inhoud.

Ik herinner mij bijvoorbeeld een evangelieleerklas in een wijk waar het boek Openbaring behandeld werd. Naast mij heeft er geen enkele vrouw iets gezegd gedurende de hele les. De week daarop woonde ik de les gezinsverhoudingen bij in dezelfde wijk. Er was een groot verschil. Daar spraken de vrouwen veelvuldig en vrijuit.

Waarom zou dat zo zijn? Verlangt de Heer dat de vrouwen minder kennis van de Schriften zouden hebben? Of is het ons eigen gebrek aan belangstelling of begrip van onze taken die er de oorzaak van is dat vrouwen een ondergeschikte positie innemen wat betreft de kennis van de Schriften?

Ik ken meer dan één vrouw, die weduwe geworden de door de Geest ingegeven mening uitte dat wat de Heer van hen verwachtte was dat zij de Schriften zouden lezen voordat zij de sterfelijkheid verlieten, iets wat zij nog nooit gedaan hadden! Misschien was het gedeeltelijk het verlies van hun echtgenoot waar zij voordien op vertrouwden wat hun kennis betreft, dat zij tot het besef kwamen dat kennis en getuigenis zelf verkregen dienen te worden. De profeten zelf hebben trouwens gewaarschuwd dat wij niet kunnen volharder op geleend licht; als wij zelf geen licht hebben zullen wij geen stand kunnen houden. (Zie *Leringen van de profet Joseph Smith*, blz. 12-13.)

In zijn visioen van de boom des le-

vens, schildert Lehi degenen die de ijzere roede vasthouden (het woord van God – 1 Nephi 15:23–24) in tegenstelling tot degenen die zich aangetrokken voelen tot het grote en ruime gebouw. In welk opzicht is dit visioen van toepassing op vrouwen? Wat zijn de bijzondere verlokkingen van het grote en ruime gebouw voor vrouwen van onze tijd? Zijn het alleen de priesterschapsdragers die de ijzere roede vast moeten houden? Hoe kan een vrouw iets vasthouden dat zij niet kent? Of hoe kan zij duidelijk het verschil tussen de roede en de mist beschrijven tenzij zij precies weet hoe de roede aanvoelt?

Wat ik er verder ook nog van geleerd moge hebben, één ding heeft het mij wel heel goed bijgebracht en dat is dat Gods volk heel dikwijls de neiging heeft gehad om in slaap te vallen (de mist) omdat het geloofde dat alles wel goed zat, dat zij Christus' naam en leringen kenden, maar ondertussen langzaam afdwaalden op wereldse paden. Lehi's visioen is van toepassing ook op onze tijd. Zijn krachtige boodschap van de noodzaak om de ijzere roede vast te houden (een stevige, goed bekende ijzere roede) geldt ook voor onze tijd! Die roede is er voor de mannen, maar ook voor de vrouwen.

De vrouwen van de kerk krijgen voortdurende raadgevingen met betrekking tot de dingen die wij behoren te doen om ons te ontwikkelen op cultureel, huishoudelijk, lichamelijk gebied, enzovoort. Al deze raadgevingen zijn waardevol. Toch moeten wij niet vergeten dat er belangrijke en minder

De profeten hebben gewaarschuwd dat wij niet kunnen volharden op geleend licht; als wij zelf geen licht hebben zullen wij geen stand kunnen houden.

belangrijke raadgevingen zijn. De Schriften onderwijzen dit zelf. Het meest indrukwekkende voorbeeld hiervan is het voorval met Martha en Martha.

Martha had het erg druk met het verzorgen van haar gasten, de traditionele taak van de vrouw. Maria, aan de andere kant, verkoos aan de voeten van de Heiland te gaan zitten, omdat zij hongerde naar de waarheden die Hij bezat. Wij weten hoe de Heiland erover oordeelde: „Martha, Martha, gij maakt u bezorgd en druk over vele dingen, maar weinige zijn nodig of slechts een; want Maria heeft het goede deel uitgekozen, dat van haar niet zal worden weggenomen.“ (Lucas 10:41–42.)

Geen van ons kan in werkelijkheid aan de voeten van de Heiland gaan zitten, maar wij kunnen wel hongeren naar zijn waarheden, zoals Maria deed. Maar ook wij zijn maar al te dikwijls „bezorgd en druk over vele dingen“ en kiezen ze en sluiten het enige nodige uit.

Ik ben er herhaaldelijk getuige van

geweest hoe noodzakelijk het is voor ons vrouwen om een grondige kennis te bezitten als basis voor ons getuigenis, en ik heb er soms erg veel spijt van gehad dat ik bepaalde dingen niet wist.

Ik heb bijvoorbeeld eens de gelegenheid gehad om meerdere goede gesprekken te hebben met de vrouw van een lutherse predikant. Deze gesprekken gingen grotendeels over de relatie van geloof en goede werken en onze verlossing. Ik had een sterk getuigenis van de noodzaak van goede werken, en ik kon er ook schriftuurlijke bewijzen voor aandragen; en toch was ik niet in staat om haar van haar onwankelbaar geloof in die teksten af te brengen die duidelijk spreken over de noodzaak om geloof te hebben en dat verder niets nodig is. Nu, na mijn grondigere studie van de Schriften beseft ik dat de teksten die voor haar een struikelblok waren geworden, geschreven waren door apostelen die probeerden de joden duidelijk te maken dat de ingewikkelde ceremoniële gebruiken en offeranden die van hun voorouders verlangd werden ze geen zaligheid konden brengen. Deze ceremoniën hadden slechts ten doel om de verzoening van Christus symbolisch voor te stellen en waren op zichzelf niet noodzakelijk voor het eeuwige leven; in deze betekenis waren ze „dode werken“. Maar omdat het mij ondanks mijn getuigenis aan kennis ontbrak, was het mij niet gelukt om door de barrière te breken die haar verhinderde het evangelie te aangaarden.

Het pad dat mij leidde naar een beter

begrip van de Schriften begon met een gehoorzaamheidsproef. De hulporganisatie waar ik toen in werkte had de opdracht gekregen een schriftuurlijke cursus te behandelen. Toen drong het tot mij door dat ik het boek, dat het jaar daarvoor besproken werd, nog niet gelezen had. Ik voelde mij schuldig en besloot beide boeken te lezen, het Boek van Mormon en het Nieuwe Testament, in hetzelfde jaar, de één na de ander.

Ik kon toen niet voorzien dat dat bouwvolle begin mij ertoe zou brengen elke bladzijde van alle standaardwerken intens te bestuderen. Want er kwam een ogenblik dat gehoorzaamheid veranderde in dorst en honger. Dat ogenblik kwam toen ik Nephi's woorden las in het begin van het Boek van Mormon: „Ziet mijn ziel verlustigt zich er in, aan mijn volk de waarheid te bewijzen, dat Christus komt; want . . . in alles, wat God sedert de grondlegging der wereld de mens heeft gegeven, kunnen wij Hem zien afgebeeld.” (2 Nephi 11:4.)

Ik had die tekst wel eerder gelezen, maar hij had nooit bijzondere indruk op mij gemaakt. Sindsdien was ik echter beter gaan begrijpen wat er met het woord „afgebeeld” bedoeld werd. Bedoelde Nephi echt dat alle dingen die door God aan de mensen gegeven werden op de een of andere manier getuigen van Christus? Dit was het begin van een grote onderzoekingsstocht. Ik las het Boek van Mormon verder en ontdekte verwijzingen naar deze bijzondere soort getuigen, die een afbeel-

Het Oude Testament werpt licht op het Nieuwe en het Nieuwe Testament werpt licht op het Oude, en zo is het met al de Schriften.

ding of een afschaduwing genoemd worden. Ik herkende de „vele tekenen, wonderen, zinbeelden en afschaduwingen aangaande zijn komst”. (Mosi-ah 3:15.)

Na het uitlezen van het Boek van Mormon greep ik maar het Nieuwe Testament. Hierin vond ik het bewijs dat er vele typologische getuigenissen van Christus bestonden. De Heiland zelf herinnerde mij eraan dat het zenden van het manna een afbeelding van zijn komst als „het brood des levens” (Johannes 6:35) was geweest. Paulus leerde mij dat de rots die in de woestijn gespleten werd en van waaruit het reddende water vloede een getuige was dat Christus, de Steen van Israël, gebroken zou worden, opdat wij door zijn bloed gered zouden kunnen worden. (Zie Exodus 17:3-6; 1 Korintiërs 10:4.)

Vele andere schriftuurlijke bewijzen versterkten mijn overtuiging dat de getuigenissen van de Heiland veel groter in aantal waren dan ik ooit voordien gedroomd had – en dat alles wat wij moeten doen is er naar te zoeken als

wij ze willen vinden. Naarmate ik deze geschriften verder bestudeerde groeide ook mijn verlangen om zelf te kunnen zien dat „in alles, wat God . . . de mens heeft gegeven, wij Hem (kunnen) zien”. En ik werd beloofd. Het Oude Testament, dat voordien zowel een probleem als een steun voor mijn geloof was geweest, is voor mij een even krachtige getuige van de Heiland geworden als welke andere verzameling geschriften ook. Toen ik verder ging met mijn onderzoek vond ik bovendien ook in de Leer en Verbonden en de Parel van Grote Waarde aanvullende verwijzingen naar deze zelfde dingen. Ja, alle standaardwerken bevestigen het gebruik van afbeeldingen of afschaduwingen als getuigen van Christus.

Hoewel dit onderzoek mij ertoe leidde alle standaardwerken door te nemen, was het daarmee nog niet afgesloten. Door het herlezen en het opzoeken van dezelfde onderwerpen in de verschillende boeken werd ik het meest beloofd. Het Oude Testament werpt licht op het Nieuwe en het Nieuwe Testament werpt licht op het Oude, en zo is het met alle Schriften.

Mijn ervaringen met het lezen van de Schriften hebben mij veel geleerd betreffende de studie van de Schriften. Onder andere heb ik opnieuw vertrouwen gekregen in de bekendheid van het individuele lid om de Schriften te begrijpen. Zonder twijfel hebben de wereldse geleerden ons veel inzicht in de Schriften gegeven, maar het is zeker de bedoeling van de Heer geweest dat

zijn woord ook begrepen zou worden door „gewone“ mensen, want zijn woord werd aan hen gegeven. Mijn geloof dat de Geest nog de beste gids door de Schriften is werd ook versterkt. En ik besefte dat wat de Schriften zeggen over elkaar, hun eerbied, de vaste lijn die men in alle kan terugvinden, en de herhaling van bepaalde patronen ook als sleutel kunnen dienen om de Schriften beter te kunnen begrijpen. Elk lid met oprechte bedoelingen en de wil om ze zelf te zien en te kennen kan deze terugvinden. Ik ontdekte dat mijn vorige methode om de Schriften te bestuderen ernstige beperkingen had. Ik had bijvoorbeeld geprobeerd de Schriften te bestuderen gedurende een vastgestelde tijd – vijftien minuten per dag. Hoewel deze methode goed werkte bij vele mensen, vond ik dat ik daardoor een onsamenhangend beeld kreeg van het woord des Heren.

Voor de meesten van ons is onze ervaring met de Schriften altijd onsamenhangend. Wij hebben vele prachtige gedeeltes herhaaldelijk gehoord totdat wij er onbewust aan denken als onsamenhangende gedachten. Als ik mij erop betrapte dat ik ze weer op deze manier aan het lezen was, dwong ik mijzelf om ze opnieuw te lezen zoals zij gegeven werden – met logica en gevolgtrekkingen – en dat bleek dan altijd de moeite waard te zijn. Het beste voorbeeld hiervan was mijn ervaring met de gelijkenis van de onrechtvaardige rentmeester. Hoewel ik toespraken over deze gelijkenis had gehoord en gelezen, waren er bij mij nog altijd vragen

De wereldse geleerden hebben ons veel inzicht in de Schriften gegeven, maar het is zeker de bedoeling van de Heer geweest dat zijn woord ook begrepen werd door „gewone“ mensen.

overgebleven. Door mijzelf te dwingen enkele hoofdstukken terug te gaan en de logica achter de leringen van de Heiland te begrijpen, en door deze gelijkenis in perspectief te stellen naast al zijn andere leringen, werden de problemen tenslotte voor mij opgelost.

De Heiland had een aantal voorbeelden gegeven van rechtvaardig rentmeesterschap. Daarna vertelde Hij het verhaal van de onrechtvaardige rentmeester die het bezit van zijn meester verkwisste zodat zijn rentmeesterschap hem afgenomen werd: „... want gij kunt niet langer rentmeester zijn.“ (Lucas 16:2.)

Het drong tot mij door dat dit wel eens, naast andere interpretaties, de kern van het verhaal kon zijn. De rentmeester had zijn rentmeesterschap verloren, en ongeacht het feit dat hij op handige wijze voor onderdak elders had gezorgd, zou dat rentmeesterschap nooit teruggegeven worden. Christus' boodschap leek mij daarom een waarschuwing aan de joodse leiders van die tijd (tot wie Hij zich richtte)

dat hun rentmeesterschap in het koninkrijk des Heren van hen weggenomen was, en dat zij daarom aan zichzelf overgelaten waren en voor zichzelf moesten zorgen.

Ik vind dat hoe meer ik de Schriften onderzoek om een vaste lijn in hun leringen te vinden, hoe minder verward ik zelf ben.

Mijn eigen studie heeft mij overtuigd van de waarde van het onderzoeken van de Schriften met een bepaald doel. Ons wordt geleerd dat wij ook in andere aspecten van het evangelie iets op een luie of een lonende manier kunnen doen. Wij weten dat wij ons op ons gebed behoren te concentreren en niet gedachteloos mogen bidden, dat wij met een doel behoren te weten en niet doeleloos. En zo is het ook met de studie van de Schriften. Als wij ze zonder doel lezen, zal ons lezen niet zo lonend zijn als het zou kunnen zijn. Maar als wij lezen met een goed, krachtig doel, zal onze wil om door te zetten groter zijn en de geestelijke beloning zal ook groter zijn.

Het streven naar een groter getuigenis van Christus behoort het voornaamste doel te zijn van elke studie van de Schriften. Maar er zijn andere goede doelen. Een algemene autoriteit vertelde eens op een ringconferentie hoe een bepaald probleem hem ertoe gebracht had om de Schriften te onderzoeken om te leren hoe de kracht van het gebed vergroot kon worden. Andere doelen zouden kunnen zijn: onderzoeken waar geloof uit bestaat en hoe meer geloof te krijgen; hoe men nederiger zou kunnen worden; hoe men zijn bereid-

heid om offers te brengen kan vergroten. De beste plaats waar een vrouw zou kunnen beginnen is haar eigen hart en verstand te onderzoeken om te bepalen waar zij het meeste behoefte aan heeft, en dan de Schriften te onderzoeken om een antwoord te vinden op die behoeften.

Mijn ervaringen met de Schriften hebben vele van mijn behoeften bevredigd.

Omdat ik ver van het centrum van de kerk woon heb ik de gelegenheid gehad om met allerlei mensen om te gaan. In sommige opzichten voel ik mij verwant met Jozef en Daniël van het Oude Testament, die zich in een wereldse situatie bevonden. Evenals zij, heb ik er voortdurend behoefte aan te putten uit een innerlijke bron van kracht. Een gedeelte van die bron van kracht zijn de Schriften geweest. Uit hen heb ik de kracht van mijn getuigenis geput dat Christus na te leven de juiste manier van leven is. Uit hen heb ik het getuigenis gekregen dat ik een kind van God ben. Die rustige wetenschap geeft een gevoel van zelfrespect dat elk verlangen wegneemt om anderen na te bootstsen, die hun waardigheid zoeken in ingewikkelde kapsels, make-up, dure kleren, bontjassen, sigarettenhouders, of drank.

Ik neem aan dat ik hiermee de waarde probeer te beschrijven van het vasthouden aan de ijzeren roede in mijn eigen persoonlijke beleving van Lehi's visioen, Het lukt werkelijk.

De Schriften kunnen ons helpen welke situatie ook het hoofd te bieden. Ik

Het streven naar een grotere gelijkenis van Christus behoort het voornaamste doel te zijn van elke studie van de Schriften. Maar er zijn andere goede doelen.

heb mij verbaasd over de populariteit van boeken over het opslaan van voedsel om rampen te kunnen overleven. Ik heb een getuigenis van deze vorm van paraatheid, maar gaat onze verantwoordelijkheid en onze wijsheid slechts zo ver? Is paraatheid alleen lichamelijk? Of is het ook geestelijk? In onze voorraad behoren wij niet slechts stoffelijk voedsel op te slaan, maar ook kostbare schriftgedeelten die spreken over geloof, volharding, en de noodzaak om zijn leven te verliezen om een hoger leven te vinden. Uit deze voorraad kunnen wij ook putten als het nodig is.

Mijn getuigenis van het bestuderen van de Schriften zou niet volledig zijn zonder een poging om de vreugde uit te drukken die ik ervaren heb bij het lezen. Het verhaal van Adam die dierenoffers bracht omdat God het hem geboden had, hoewel hij de zin ervan niet begreep, wordt dikwijls aangehaald als een groot voorbeeld van eenvoudige gehoorzaamheid. Maar natuurlijk wilde de Heer niet dat Adam onwetend

zou blijven, want Hij zond een engel om hem uit te leggen dat de dierenoffers een symbool waren van het offer van Christus, dat zij een afbeelding waren van Christus' sterfelijkheid, van zijn dood, en het vergieten van zijn bloed om de zonden der mensen weg te wassen. Hoeveel waardevoller moet deze ordening voor Adam daarna geweest zijn! En hoeveel geestelijk meer opbouwend en vreugdevol en daarom meer aannemelijk voor de Heer.

Door de betekenis te begrijpen kan men een groter geloof uitoefenen; er kan een betekenisvolle verandering in het hart plaatsvinden als offers gebracht worden. Kunnen wij aanvoelen hoe nederig en dankbaar Adam zich voelde, hoeveel liefde, vreugde en geloof er in hem leefde toen hij die offers bracht en wist waarom?

Evenals Adam kan een groter begrip ons deel worden als wij dat wensen. Ik heb het gevoel dat het mijn deel geworden is door de Schriften te lezen. Ik heb de vreugde ervaren van te voelen dat de schellen van mijn ogen vielen – van te zien na blind geweest te zijn. Evenals het geval was met Adam, zijn mijn offers (mijn werken en verordeningen) opbouwender en vreugdevoller geworden naarmate ik meer zag. En mijn geloof verzekert mij dat deze offers ook des te aannemelijker zijn voor de Heer.

□

Zr. Read is de moeder van vijf kinderen. Zij is lerares van de evangelieleerklas van de 1ste wijk van Gainesville in Florida.

De Schriften: Weten we ze te lezen?

Steven C. Walker

Hoeveel we de standaardwerken ook gelezen hebben, hoeveel we de woorden ook aangehaald hebben, of sommige misschien uit het hoofd hebben geleerd, velen van ons zijn eigenlijk nog steeds onontwikkeld wat betreft het begrijpen van Schriftuur. Bij het lezen van het woord van God, lezen velen van ons slechts woorden. Dat de Schriften zo weinig verschil in ons leven maken, komt omdat we niet weten hoe we ze moeten lezen.

De oorzaak van het probleem kan evenzeer een kwestie zijn van het niet geleerd zijn hoe we de Schriften moeten lezen, als een kwestie van spiritualiteit. Wij leven in een wereld waar de zaken steeds overdreven worden. Zij worden omringd door oogverblindende lichtreclames, loeiende geluidsinstallaties, en eindeloos herhaalde tv- en radioadvertenties.

Ons vermogen om reclameboodschappen te begrijpen en buiten te sluiten, draagt echter niet veel bij aan het interpreteren van de Schriften, want terwijl de reclamewereld de zaken te sterk stelt, stellen de Schriften ze te matig. Dat is nergens zo duidelijk als in onze oudste Schriftuur, de Bijbel. De Hebreeuwse profeten schreven zoals zij leefden: met veel minder „schallend koper of een rinkelende cimbaal” en veel diepgaander begrip. Hun schrijven is intens geconcentreerd vergeleken met het oppervlakkige materiaal waar wij bij ons dagelijks lezen aan gewend zijn. Wanneer wij ervan uitgaan dat de Schriften gelezen kunnen worden zoals wij de krant of een tijdschrift lezen, zullen wij veel zaken waar slechts op gezinspeeld wordt missen, en aan veel van de achtergrondbijzon-

derheden, van de omlijsting van de handelingen en van de stemming en het karakter van de betrokken personen voorbijgaan.

Bijgevoel zullen we geneigd zijn de meer belangrijke delen van de boodschap uit de Bijbel, de motiverende delen, de aspecten ervan die een grote invloed op ons leven kunnen hebben, te missen. Veel van de gevoelens die erin tot uiting komen zullen eveneens niet tot ons doordringen. De meesten van ons kunnen meevoelen met overduidelijke zaken zoals Davids aandoenlijke weklagen om zijn opstandige zoon: „Mijn zoon Absalom, mijn zoon, mijn zoon Absalom! Och, dat ik in uw plaats gestorven ware, Absalom, mijn zoon, mijn zoon! De meer subtiele, de dieper gevoelde bijbelse emoties, echter, worden niet geregistreerd door hen wier gevoelens zijn afgestompt door het geweld van televisieprogramma’s en de sensualistische extremen van de moderne romans. Bekijk het volgende bekende voorval eens goed. Abraham wordt op zekere nacht door de stem van God opgedragen om Isaak mee te nemen naar de berg Moria en hem aldaar als een brandoffer te offeren:

„Toen stond Abraham des morgens vroeg op, zadelde zijn ezel, en nam twee van zijn knechten met zich, benevens zijn zoon Isaak; hij kloofde hout voor het brandoffer, begaf zich om weg en ging naar de plaats, die God hem genoemd had.

Toen Abraham op de derde dag zijn ogen opsliep, zag hij die plaats in de verte.” (Genesis 22:3–4.)

Dit is een zeer veelzeggende passage. Iedere regel staat vol informatie. Ieder detail is van belang. Het feit dat Abraham „des morgens vroeg” opstaat,

vertelt ons heel duidelijk wat voor man hij was; die kleine bijzonderheid bevestigt de discipline, de onvoorwaardelijke toewijding aan God, die Abraham in staat zal stellen het offeren van Isaak uit te voeren. Met een even zuinig woordgebruik en even grote kracht wordt ons duidelijk gemaakt wat dat offer hem kost: Isaak is niet zomaar „Isaak,” maar „zijn zoon Isaak” – de zoon van de belofte, het langverwachte kind van oude dag, Abrahams erfgenaam in de rijke familietraditie, die van zo’n groot belang is voor de Hebreërs: de zoon die God zelf de avond daarvoor had beschreven als „uw zoon, uw enige, die gij liefhebt, Isaak.” (Genesis 22:2.)

Het is niet alleen dat er veel gebeurt in iedere regel Schriftuur; er gebeuren belangrijke zaken die wij niet zien. De meeste handelingen en de meest ontroerende aspecten van de ervaring van Abraham en Isaak, vinden plaats tussen de beëindiging van de eerste zin en het begin van de tweede. Nadat ons ter inleiding is beschreven hoe Abraham zich snel gereedmaakt en vastberaden op pad gaat, horen we niets meer totdat drie dagen later de overberg opdoemt. De schrijver laat de drie lange dagen van de gekwelde gedachten van een vader die op het punt staat zijn enig kind te offeren volkomen aan onze verbeelding over. Het is aan ons de steeds toenemende walging voor te stellen van deze volkomen vriendelijke man voor de taak die hij volbrengen moest, hij die zo gul was voor begerige vreemdelingen, veeleisende vrouwen en ondanbare neven, deze zo zachtvaardige Abraham, die Ur en Egypte tenele ontvluchtte omdat mensenoffers voor hem zo weerzinwekkend waren.

Er wordt slechts zeer bedekt gezinspeeld op het verschrikkelijke verdriet waarmee hij, met zijn ogen onwrikbaar op de grond gericht, de dagen doorworstelt: „Toen Abraham op de derde dag zijn ogen opsliep, zag hij die plaats in de verte.” (Genesis 22:4.) Denk u eens in wat een film van die drie dagen zou kunnen maken: de uitputtende reis door een eindeloze woestijn onder de genadeloze zon. De filmcamera zou ongetwijfeld Abrahams gedachten vertolken en in een aantal flashbacks zouden wij delen in zijn herinneringen aan Isaaks geboorte, baby Isaak slapende in Sara’s armen, de kleine Isaak die, terwijl zijn trotse vader toe-

kijkt, de lammetjes achternazit, gevolgd door het beeld van de offer-scène: Abraham met opgeheven mes, afgewisseld met close-ups van Isaaks wijd-gespede bruine ogen, Sara's tranen en Abrahams gebogen nek.

Maar profeten verwachten meer van ons dan filmproducenten. Zij verwachten dat wij onze geestelijke verbeelding zullen gebruiken en dieper zullen graven in schijnbaar terloopse opmerkingen zoals: „Derhalve diende Jakob zeven jaren om Rachel, en die waren in zijn ogen als enkele dagen, omdat hij haar liefhad.“ (Genesis 29:20.) Het is maar al te gemakkelijk voor de lezer om aan deze zin voorbij te gaan, maar de inhoud van deze twintig woorden, waarmee zeven jaar gecondenseerd zijn, is veel groter dan wij gewend zijn. De kracht van die geweldige hulde aan Rachels aantrekkelijkheid, aan de galantheid van Jakob en aan het vermogen van de mensenziel tot duurzame trouw, wordt grotendeels gemist door degene die voorbijgaat aan de niet-vermelde bijzonderheden. Men moet zich kunnen voorstellen hoe het is om zeven jaar lang geiten en schapen te hoeden in de woestijn, zeven lange, warme, winderige, zanderige, stinkende, moeilijke jaren van je eigen vurige, ongeduldige jeugd, om maar enigszins de grote betekenis te kunnen bevatten van dit korte vers uit de Schriften.

Wanneer wij de Bijbel lezen alsof het een ochtendblad is, dan ontbreekt ons meer dan de liefde en het verdriet. Wij missen de menselijke trekjes en de humor. Bijvoorbeeld, wanneer Rode, het dienstmeisje van Maria, de moeder van Johannes, zo opgewonden raakte bij het zien van Petrus op de stoep, dat „zij van blijdschap het voorportaal niet opende, maar . . . naar binnen (liep) om mede te delen, dat Petrus voor het portaal stond“ (Handelingen 12:14) –

waarbij zij de profeet des Heren, voor wie engelen vlak daarvoor de poort van de gevangenis open hadden gedaan, voor een gesloten deur liet staan.

De menselijke natuur komt in de Bijbel naar voren in zelfs zulke onwaarschijnlijke plaatsen als het verhaal van een lange preek door de strenge apostel Paulus. Onder zijn gehoor bevond zich „een zekere jonge man, genaamd Euty-chus“ – en degenen onder ons die hele lange toespraken hebben moeten uitzitten, kunnen met hem meevoelen – want „toen Paulus zo lang sprak, (viel hij) door de slaap overmand, van de derde verdieping naar beneden.“ (Handelingen 20:9.) (Helaas kwam hij daarbij om, hetgeen een waarschuwing in moet houden voor allen die tijdens toespraken dreigen in te dutten.)

Er ontgaan ons veel belangrijke zaken bij een oppervlakkig lezen van de Bijbel; wij missen de humor, de pathos, de liefde ervan. Het is ons gebrek aan besef van die menselijke trekken, dat ons de mensen uit de Schriften doet zien niet als echte mensen, maar als kleurloze voorbeelden in een boek vol regels: wij worden er wel door op de hoogte gesteld, maar zij motiveren ons niet tot beter gedrag. Wanneer wij niet met aandacht lezen, leren we weinig over het voordeel van wakker blijven tijdens de conferentie uit het voorbeeld van Euty-chus, weinig over liefde uit het voorbeeld van Jakob, en weinig over toewijding uit het voorbeeld van Abraham.

De moeilijkheid is dat de woorden waarmee wij dagelijks worden omringd de neiging hebben ons te wennen aan oppervlakkige taal. Onze oren zijn gevoelloos geworden voor de dingen „die nog veel verder omhoog“ voeren (zie 1 Korintiërs 12:31). Het zal ons evenveel concentratie vergen om, te midden van het oppervlakkige tumult

van ons hedendaagse leven in de Schriften de stille, zachte stem van de Geest te vinden, als het Elia moeite kostte om op de berg de Heer te vinden:

„En zie, toen de Here juist zou voorbijgaan, was er een geweldige en sterke wind, die bergen verscheurde en rotsen verbrijzelde, die voor de Here uitging. In de wind was de Here niet. En na de wind een aardbeving. In de aardbeving was de Here niet. En na de aardbeving een vuur. In het vuur was de Here niet. En na het vuur het suizen van een zachte koelte.“ (1 Koningen 19:11-12.)

De Bijbel, evenals alle Schriftuur, is gevoelig en geconcentreerd. Willen we hem zo begrijpen dat hij een wezenlijk deel van ons leven wordt, dan moeten wij ook met gevoeligheid en concentratie lezen. De verhalen van Abraham en Jakob, van Jozef en Mozes, van Simson en Gideon, van David en Daniël, van Elia en Jona, van Rachel en Rebekka zijn het lezen waard – echt lezen waard, en het waard zichzelf in de omstandigheden van dat verhaal voor te stellen.

De Bijbel – en alle schriftuur – is veel meer dan de leesopdracht die ons doet gevoelen. Als zekerheid dat mensen, die heel veel op ons lijken, bij machte zijn diepe gevoelens te hebben en uitmennende daden te verrichten, als promotor van geestelijk moraal, als een directe stimulans om goed te doen, zijn de Schriften literair onovertroffen. Willen wij de Schriften een deel van onszelf maken, dan moeten wij ze aandachtig, bewust en liefdevol bestuderen. Wij moeten ze onderzoeken door de Geest. □

Broeder Walker is buitengewoon-hoogleraar Engels aan de Brigham Young University en daarnaast werkzaam als jongemannen-president van Wijk 10 Provo, Ring Provo Utah.

Vorbereid op een leven vol dienstbetoon

Don L. Searle

Hij groeide op als kerklid in een tijd dat een heilige der laatste dagen nog een rareit was in zijn land. Er waren misschien vierhonderd kerkleden in Argentinië toen hij in

november 1943, op tienjarige leeftijd, werd gedoopt.

Maar jarenlange kerkervaring, samen met de steun van zijn ouders, vormde ouderling Angel Abrea tot ie-

mand, die op zijn zeventiende raadgever in een districtspresidium kon zijn en drieëntwintig toen hij als gemeentepresident geroepen werd. Later was hij districtsresident, eerste ringpresident van zijn land, regionaal vertegenwoordiger en zendingspresident, voordat hij op 4 april 1981 werd geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Het is een leerzaam groeiproces geweest voor de jongen, die elke zondag ruim drie kilometer moest lopen naar *el local*, het gehuurde gebouw waar de kerkdiensten werden gehouden, en de man die als eerste tempelpresident werd aangewezen van de Buenos Aires-tempel. Hij is ook werkzaam geweest als directeur van de afdeling tempelzaken, als uitvoerend bestuurder van het Gebied Peru-Bolivia en als raadgever in het gebiedspresidium Mexico/Midden-Amerika.

Angel Abrea vertegenwoordigt de grootste Europese invloeden in het erfdel van Argentinië. Eén van zijn grootvaders was afkomstig uit Italië, de andere uit Spanje. Zijn beide grootmoeders werden in Argentinië geboren.

Zijn vader, Edealo Abrea, was een kleine zakenman. Edealo en Angels moeder, Zulema Estrado Abrea, waren fijne mensen, die hun twee kinderen, Angel en zijn jongere broer Oscar, goede morele en ethische voorbeelden voorhielden. Het gezin had zich niet angesloten bij de heersende religies in Argentinië, zij schenen te wachten, herinnert ouderling Abrea zich, „op iets waarin zij konden geloven en dat

Ouderling Abrea ten tijde van zijn roeping als gemeentepresident in Buenos Aires in 1961.

Ouderling Abrea achter zijn bureau in het hoofdkantoor van de kerk in Salt Lake City. Hij is op dit moment president van de Buenos Aires-tempel en werd sinds april 1981 lid van het Eerste Quorum der Zeventig.

Het presidium van de Ring Buenos Aires Argentinië op 20 november 1966. President Abrea te midden van zijn raadgevers en ringadministrateurs.

Nieuws uit de regio

December 1985

Nieuwe apostel geroepen

M. Russel Ballard (57) is op de laatste zitting van de 155ste oktoberconferentie, die op 5 en 6 oktober in Salt Lake City is gehouden, steun verleend als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Zijn roeping tot apostel werd bekendgemaakt door president Gordon B. Hinckley, tweede raadgever in het Eerste Presidium. Hij maakte tevens een aantal wijzigingen in het Eerste Quorum der Zeventig bekend.

Ouderling Ballard, die in 1976 tot algemeen autoriteit werd geroepen, is de afgelopen vijf jaar lid geweest van het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig. Hij is werkzaam geweest als algemeen bestuurder van de afdeling zendingswerk en was hoofd van de afdeling leerplannen en coördinatie, in welke hoedanigheid hij ook redacteur van alle kerkelijke tijdschriften was.

Zijn roeping als apostel weerspiegelt het erfgoed dat hij van zijn voorouders ontving. Zijn vaders Vader, Melvin J. Ballard, was van 1919 tot zijn dood in 1939 lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Zijn grootvader aan zijn moederskant, Hyrum Mack Smith, was apostel van 1901 tot 1918.

Ouderling Ballard en zijn vrouw, Barbara Bowen Ballard, hebben twee zonen en vijf dochters.

Door de roeping van ouderling Ballard is er een vacature ontstaan in het Presidium van het Eerste Quorum der Zeventig, zo ook door de roeping van ouderling J. Thomas Fyans, senior-president van dit quorum, als president van het gebied Zuid-Amerika Zuid. Hij volgt hiermee ouderling A. Theodore Tuttle van het Eerste Quorum der Zeventig op.

De ouderlingen Jack H. Goaslind jr. en Robert L. Backman zijn geroepen deze vacatures op te vullen. Ouderling Goaslind is tot nu toe werkzaam geweest als president van het gebied

Noord-Amerika Noordwest en als directeur van de afdeling zendingswerk. Ouderling Backman was sinds 1979 algemeen president van de jongemannen-organisatie.

Nadere gegevens omtrent deze broeders zullen binnenkort in De Ster worden gepubliceerd.

Ouderling M. Russel Ballard

De kerk in Zuid-Amerika: voorspelde groei wordt werkelijkheid

Eén van de nieuwsvertegenwoordigers voor de gele pagina's van "De Ster", zuster J.H. Kirschbaum uit de wijk Haarlem, heeft onlangs enige tijd met haar echtgenoot in Peru en Bolivia doorgebracht. Voor dit decembernummer hebben zij een verslag van deze reis geschreven, waarin naast een beschrijving van de geografie, de inwoners en culturen van deze landen, ook de kerk aldaar belicht wordt: een explosieve groei, die "haast niet bij te benen is".

Tijdens onze reis door Peru en Bolivia hebben wij kennis gemaakt met de spectaculaire groei van onze kerk. Er is daar iets bijzonders aan de hand!

We schrijven mei 1960: de toenmalige president van de kerk, David O. McKay, schreef een brief die gezonden werd aan alle zendingspresidenten van de Zuidamerikaanse landen. Hierin deelde hij mede dat de Heer hem had geopenbaard dat de tijd van grootschalige bekering van de Lamanitische volken van Zuid-Amerika was aangebroken. Twee maanden later was o.a. in Brazilië het aantal dopelingen reeds verviervoudigd! En deze groei bleef exponentieel toenemen: in 1962 het tienvoudige van die in 1959. Alle Zuidamerikaanse landen vertoonden ditzelfde beeld.

Een gebouw per week

Bestuurlijk is het bijna niet bij te benen. De regionale vertegenwoordiger voor Bolivia, ouderling John S. Ovard, vertelde ons dat er in La Paz - de grootste stad van Bolivia, met 1 miljoen inwoners - sinds mei 1985 elke week een nieuw kerkgebouw in gebruik wordt genomen, compleet met besturen voor de gemeente, de zondagschool, de zustershulpvereniging en het jeugdwerk.

Hoe zijn de levensomstandigheden van deze mensen? Alhoewel het doel van onze reis voornamelijk gericht was op archeologische vondsten en oude culturen, kreeg de belangstelling voor de huidige bevolking al gauw de over-

hand. De politieke problemen, de economische chaos en de ontstellende armoede groeien uit tot een wereldprobleem. De enorme financiële schulden drukken zwaar.

Peru, een land dat 38 maal de grootte van Nederland heeft, met een bevolking van achttien miljoen zielen, telt 22 ringen en vier zendingsgebieden. In 1985 zal het aantal dopelingen twintigduizend zijn. Voor Nederlands/Vlaamse begrippen haast onvoorstelbaar. In Bolivia (27 maal de oppervlakte van Nederland) met zes miljoen inwoners en vijfduizend dopelingen per jaar, is de groei al bijna even indrukwekkend.

Volgens ouderling Ovard zijn de vruchten van de bekering opmerkelijk; hij vertelde diep onder de indruk te zijn

van de deemoed en toewijding van deze volkeren.

De Boliviaanse bevolking bestaat voor zestig procent uit mestiezen (halfbloeden), die voornamelijk in de steden wonen; dertig procent is Indiaans, en woont in het bergland, maar door de grote armoede trekken deze mensen meer en meer naar de grote steden. Typerend is dat de zendelingen in de steden met de prediking van Jezus Christus beginnen, terwijl bij de Indianen het eerst over het Boek van Mormon wordt gesproken. Voor de Indianen die de Pacha Mamma, ofwel moeder aarde aanbidden ('s nachts in het donker) is het een hele overgang om nu te lezen over onze Hemelse Vader en het evangelie en licht van Jezus Christus!

Kerkgebouw met vier verdiepingen in het centrum van La Paz

Lokale full-time zendelingen

Maar de bekering is zoveel vollediger dan van menig christen, die dikwijls meent een redelijk goed leven te leiden. De inzet van de leden blijkt wel uit het grote aantal lokale full-time zendelingen, nl. vijftig procent van het totaal aantal zendelingen in Bolivia en 65 procent in Peru! Het is ook niet verwonderlijk dat Lima (de hoofdstad van Peru) dit jaar een tempel gekregen heeft.

De landen van Zuid-Amerika met hun hoofdsteden

Klimaat en cultuur

Klimatologisch is Peru, nog meer dan Bolivia - waar de hoogteverschillen een grote invloed hebben - een land van uitersten. In het oosten de tropische regenwouden van het Amazonedal, in het midden de hoogvlakte (zg. Alti-Plano) van het vierduizend meter hoge gebergte met toppen tot zesduizend meter, en in het westen de kustwoestijnen, waar het praktisch nooit regent door de invloed van de koude Humboldt-stroom.

De bevolking, zowel op het platteland als in de steden, draagt nog veel de traditionele klederdrachten, de mannen met een soort bonte bivakmuts en de poncho, de vrouwen met ontelbare rokken over elkaar (hoe meer rokken, hoe meer "status") en de hoeden, die afhankelijk zijn van de streek. In Bolivia dragen de vrouwen de bolhoeden, hoog balancerend op het kapsel.

Tijdens vergaderingen in de kerk is het nog vrij moeilijk deze mensen tussen de meer westers georiënteerde leden te plaatsen, maar vooral de zustershulpvereniging doet erg veel moeite ook een sociale eenheid op te bouwen.

Los Lamanitos, een zanggroep uit één van de wijken van La Paz

Door de grote afstanden en soms moeilijke verbindingen is het opkomstpercentage tijdens de avondmaalsvergaderingen lager dan men zou verwachten. Toch hebben de kapellen van de nieuwe kerkgebouwen een capaciteit van 250 personen. Bij nieuwbouw van kerkgebouwen zijn er twee mogelijkheden: (1) in de stadscentra, waar de grondprijs zeer hoog is, een gebouw met vier verdiepingen (zie foto); (2) in de buitenwijken en kleinere plaatsen, een gebouw zonder bovenverdieping, met de mogelijkheid de capaciteit met honderd procent te vergroten.

Het was een groot voorrecht om te horen en te zien hoe de profetie van president McKay op heel bijzondere wijze is gerealiseerd.

Moment met president Spencer W. Kimball

"Doe je veiligheids gordel om als je een gevarezone nadert"

President Spencer W. Kimball heeft al heel wat vliegers op zijn naam staan. Hij weet hoe belangrijk het is een veiligheids gordel om te hebben om zo beter tegen gevaarlijke situaties beschermd te zijn. In oktober 1980 gebruikte hij dit als voorbeeld in een boodschap aan de leden van de kerk.

"We naderen een stormachtig gebied," klonk de stem van de gezagvoerder. "We vliegen over de gevarezone

heen, maar er kan enige turbulentie zijn. Zorg ervoor dat u de veiligheids gordels goed omdoet."

Hierop voortbordurend zei president Kimball: "Als leider van deze kerk ben ik tot op zekere hoogte verantwoordelijk voor de jeugd en hun welzijn, en ik verhef mijn stem nu tot hen: 'Je bevindt je in een gevarezone en in een gevaarlijke periode. Doe je veiligheids gordels om, houd je goed vast, dan zal de tur-

bulentie je niet deren.'"

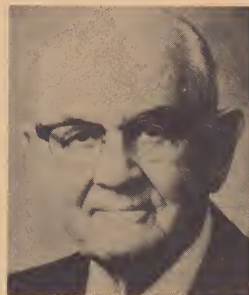
Hij uitte zijn bezorgdheid over het feit dat veel jonge mensen in moeilijkheden lijken te komen. "Overal zijn valse profeten, die gevele en pornografische lectuur, tijdschriften, radio, televisie en smerige taal gebruiken - die verfoeilijke leugens verspreiden die morele normen afbreken, en dit om de begeerten van het vlees te bevredigen. Laten we er bij staan dat wij geeste-

lijke kinderen van God zijn, en dat wij jullie meest verheven schepping zijn . . . Jullie zijn goed, geweldig, we zijn trots op je, trots op de geschiedenis die jullie schrijven, trots op de toewijding die jullie tonen, trots op de offers die jullie brengen. Ik zeg jullie dat wij van jullie houden. Elke vergadering die we houden bidden we voor jullie, elke avond en ochtend in onze gezinnen, elke avond in onze slaapkamer; we bidden dat jullie je rein zullen houden. Rein van het begin tot het eind. Vrij van alle

afzichtelijke dingen die de wereld ons probeert op te dringen.

Vermijd alle invloeden die de hoge, rechtvaardige normen die ons gesteld zijn aantasten. Dan zullen jullie in rustige wateren varen en zullen vrede en vreugde jullie omringen.”

uit Church News

President Spencer W. Kimball

BYU faculteit in Jeruzalem

Op 18 juli van dit jaar stond de kerk ineens in het nieuws: de dag daarvoor hadden meer dan 7.000 orthodoxe joden in Jeruzalem onder leiding van twee vooraanstaande rabbies uit de stad bij de klagmuur geprotesteerd tegen plannen voor de bouw van een faculteit van de Brigham Young University op de Scopusberg, vlakbij de Olijfberg. Men was bang dat de faculteit het centrum zou worden van geconcentreerde zendingsinspanningen, waardoor "de fundamenten van het jodendom ondermijnd worden", zo stond in een rapport van een commissie van de Knesset, het Israëliëse parlement. In dit rapport deed de commissie een beroep op de BYU de faculteit naar een andere locatie te verplaatsen, "uit begrip voor de gevoeligheid van het joodse volk". Jeffrey R. Holland, president van de BYU, verklaarde echter dat de geplande faculteit slechts een permanente behuizing betekent voor academische programma's die al zestien jaar als zodanig in Jeruzalem functioneren. Daarbij vermeldde hij dat studenten die aan deze programma's deelnemen een verklaring moeten ondertekenen dat zij tijdens hun verblijf in Jeruzalem geen zendingsactiviteiten zullen ondernemen. Wie dat wel doet loopt het risico naar huis gestuurd te worden. Zendingsactiviteiten zijn in Israël verboden en "waar zendingswerk wettelijk verboden is, wordt dit ook niet door de kerk gedaan."

In eerste instantie was het project naar een langdurige procedure door plaatselijke instanties en commissies en tegenwoordigers van de overheid goedgekeurd, maar door dit protest wordt e.e.a. momenteel heroverwogen. Bovendien verzoek het project naar een andere locatie te verplaatsen is onuitvoerbaar, daar het gebouw reeds voor 30% voltooid is en er al miljoenen dollars in zijn geïnvesteerd.

200 studenten

Het in totaal 15 miljoen dollar kostende BYU Jerusalem Center for Near Eastern Studies (Faculteit voor studies van het Nabije Oosten) moet plaats

Maquette van de BYU faculteit te Jeruzalem voor studies van het Nabije Oosten; geen centrum voor zendingswerk.

---

gaan bieden aan ongeveer 200 studenten die in het kader van hun studie voor een bepaalde periode (variërend van een aantal weken tot zes maanden) in Israël verblijven. Het zal naar verwachting eind 1987 in gebruik worden genomen. Afgevaardigden van de BYU hebben nauw samengewerkt met Israëlische architecten, functionarissen voor stadsplanning en vertegenwoordigers van de plaatselijke overheid om een gebouw te ontwerpen dat past in het stadsbeeld van Jeruzalem. De burgemeester van Jeruzalem, Teddy Kolk, ondersteunt het project overigens wel.

Hebreeuws Boek van Mormon

Iets wat de angst voor intensieve zedingspanningen van de kerk nog vergrootte, was een gerucht dat het Boek van Mormon speciaal voor activiteiten vanuit de faculteit in het Hebreeuws vertaald was. Om dit misver-

stand op te helderen, publiceerde Richard P. Lindsay, directeur van de afdeling Public Relations van de kerk, een verklaring waarin gesteld werd dat het Boek van Mormon inderdaad gedeeltelijk in het Hebreeuws vertaald is, maar dat deze vertaling in 1981 slechts in zeer beperkte oplage (1.000 stuks) verschenen is, en dat deze oplage hoofdzakelijk bestemd was voor bezoekers van het Temple Square bezoekerscentrum in Salt Lake City. Nooit zijn Hebreeuwse vertalingen van (gedeelten van) het Boek van Mormon door de kerk in Israël verspreid, en er zijn sinds de eerste publicatie geen oplagen meer verschenen.

Geen concurrentie

De faculteit betekent geen concurrentie voor het Israëlische academische onderwijs. Studiecificaten die toegekend worden voor werk aan de faculteit worden alleen door de BYU erkend, en er zullen ook geen plaatse-

lijke studenten deelnemen aan de diverse academische programma's. Het ligt echter wel in de lijn der verwachting dat een aantal studenten van de BYU na hun verblijf aan de faculteit te Jeruzalem zich bij Israëlische universiteiten zullen aanmelden om hun studie aldaar voort te zetten.

In een door de BYU opgesteld rapport over de faculteit staat dat "hoewel de BYU een door de kerk gesponsord instituut is, de universiteit en haar faculteiten geen enkele binding met of verantwoordelijkheid voor het zendingsprogramma van de mormoonse kerk hebben . . . Mormonen geloven in het gehoorzamen aan en het eren en ondersteunen van de wet van het land waar zij wonen. Daarenboven stelt een fundamenteel mormoons geloofsartikel: 'Wij eisen het goed recht de almachtige God te vereren volgens de stem van ons eigen geweten, en kennen alle mensen hetzelfde goed recht toe, hoe, waar of wat zij ook mogen vereren.'"

Kerk helpt nood te lenigen na aardbevingen in Mexico

Op 19 september j.l. werd de wereld opgeschrikt door berichten uit Mexico dat de hoofdstad Mexico-Stad door een aardbeving (7,8 op de schaal van Richter) getroffen was. Sinds de eerste voorzichtige ramingen van het dodental is inmiddels vast komen te staan dat zeker 5.000 mensen het leven verloren hebben, terwijl nog vele duizenden ernstig gewond en/of dakloos zijn geworden. Meer dan 250 gebouwen werden direct vernietigd, nog eens 200 gebouwen zijn dusdanig beschadigd dat ze gesloopt moeten worden, terwijl zeker 1.000 gebouwen ernstig beschadigd zijn. Van de 382.000 leden in Mexico woont ongeveer de helft in de omgeving van waar de aardbeving plaatsvond, maar het zwaarst getroffen gebied was een oppervlakte van ongeveer 16 vierkante kilometer in het centrum van Mexico-Stad, met daarin drie wijken van de kerk. Volgens plaatselijke kerkleiders zijn de Mexico-Stad-tempel en alle andere gebouwen van de kerk onbeschadigd gebleven.

Mexico-Stad is een zeer uitgestrekte metropool met een oppervlakte van honderden vierkante kilometers, en

een gezamenlijke bevolking van ruim achttien miljoen. Ouderling Gene R. Cook van het Eerste Quorum der

Zeventig en president van het gebied Mexico/Centraal-Amerika was net een maand daarvoor met zijn gezin naar Mexico-Stad verhuisd. Hij bevond zich op 20 september met zijn gezin in de auto op een viaduct, toen er weer een beving plaatsvond.

"Eerst dacht ik dat mijn zoons de auto zo lieten schudden," zei ouderling Cook, "maar het werd steeds erger en toen hoopten we maar dat het viaduct het zou houden. Het schudden hield uiteindelijk op. Een paar mensen raakten in paniek en verlieten hun auto. Iemand schreeuwde dat hij benzine rook. Toen raakten ook anderen in paniek. Ik kan me niet herinneren dat ik ooit harder gebeden heb.

We besloten in de auto te wachten, na een paar minuten kwam het verkeer weer op gang."

Water

De ouderlingen Cook en F. Arthur Kay, tweede raadgever in het gebieds-presidium, bezochten het gebied van de aardbeving op zondag 22 september. Eén van de grootste problemen bleek de watervoorziening te zijn, die geheel ontwricht was. Daarnaast was er gevaar voor epidemieën. Om deze problemen te helpen bestrijden stuurde de kerk vanuit Salt Lake City 15.000 ampullen met injectiespuiten voor inenting tegen tyfus, 3,5 miljoen waterzuiveringstabletten en 30 waterzuiveringsinstallaties.

Maar ook de plaatselijke leden en de in Mexico-Stad werkzame zendelingen deden wat in hun vermogen lag. Direct na de aardbeving zamelden de leden voedsel, medicijnen en kleding in, die naar het als opvangcentrum ingerichte ringgebouw van de Ring Mochtezuma werden gebracht. Onder leiding van de regionale vertegenwoordiger werden van daaruit de hulpinspanningen van de twintig ringen van Mexico-Stad gecoördineerd, en tevens fungeerde het ringgebouw als tijdelijk

onderkomen voor dakloos geworden leden. Er werd voortdurend naar de radio geluisterd om te kunnen reageren op verzoeken om water en medicijnen. Met auto's van de kerk en van particulieren werden deze zaken naar de verschillende ziekenhuizen gebracht, terwijl velen dit ook lopend deden. Jonge-volwassenen van de Ring Zarahemla stonden bloed af, droegen water naar ziekenhuizen en hulpposten en werkten mee in reddingsploegen. Zusterhulpverenigingen bereidden maaltijden voor vrijwilligers van de kerk.

Gevaarlijk

Een raadgever in een ringpresidium vertelde dat mensen vaak met gevaar voor eigen leven te werk gingen bij hun zoekacties naar overlevenden. Hij zag iemand in z'n eenjete een gigantisch brok beton optillen. Jongelui die normaal gesproken elkaar te lijf gingen, bewerkten nu met hamers en houwelen de dikke lagen beton waaronder de talloze mensen gevangen zaten. Dagen en nachten werd er koortsachtig door-gewerkt, zonder tijd te nemen om te slapen. Verenigingen, instellingen, kerken en padvindingsorganisaties werkten samen in gecoördineerde reddingsacties. Leden van de Ring Tacubaya werkten 's zondags in ploegdiensten

weg te banen door het opgestapelde beton van een ingestort advocatenkantoor, waar een lid en zijn zoon onder het puin bedolven lagen. Men was in werkkleren met schoppen en reddings-houwelen naar de kerk gekomen voor een korte avondmaalsvergadering, waarna de reddingswerkzaamheden meteen weer werden hervat.

Dankbaarheid

Naast de rouwstemming om alle elende die door deze ramp is teweeggebracht, heerst er onder de overlevenden een geest van dankbaarheid voor het feit dat ze gespaard zijn gebleven. Tijdens een avondmaalsvergadering van de derde wijk van Industrial, in het getroffen gebied, zei ouderling Cook: "De Heer zorgt voor zijn heiligen. Ik ben trots op de geweldige geest die u ten toon spreidt, en de manier waarop u gereageerd heeft." Zijn raadgever, ouderling Kay, zei: "Ik weet dat de hand van de Heer met zijn volk is. Wij uiten onze dankbaarheid voor de levens die gespaard zijn." De bisschop van de zwaar getroffen wijk Roma zei: "Ik geloof dat we de hand des Heren hebben gezien die ons heeft beschermd."

Geen woorden maar daden Antwerpse leden gebruiken doopdienst als middel om de kerk te introduceren

Op donderdagavond 22 augustus sprak ouderling Ringger van het gebieds-presidium tot leden van het district Antwerpen die een taak vervulden in hun gemeente. Op 'n zeer boeiende wijze spoorde hij ons aan om het zendingswerk weer een centrale plaats te geven in ons leven. Na afloop van de vergadering werd opgemerkt dat een doopdienst een uitstekende gelegenheid is om niet-leden in contact te brengen met de kerk.

De gemeente Antwerpen kreeg een week later de kans haar voornemens in daden om te zetten. Immers, op vrijdagavond 30 augustus werden de drie kinderen van de familie Kempenaers,

Ellen, Maggy en Lieven gedoopt. Het streven was zoveel mogelijk niet-leden naar deze doopdienst uit te nodigen. De kinderen schrokken zich een bult toen ze constateerden dat een vijftiental familieleden - oma, nonkels, tantes - die geen leden zijn, de kapel bevolkten. Buiten deze familieleden waren nog diverse andere niet-leden van de partij. Die avond genoten 86 mensen van een heerlijke doopdienst: een vader die zijn eigen kinderen doopte en de Heilige Geest verleende.

Zowel de harten van leden als niet-leden werden verwarmd. Gods kerk op aarde is een prachtige kerk, een kerk om voor te werken!

Doopdiensten: een uitstekende manier om niet-leden in contact te brengen met de kerk.

Marian Brincken Forschler

Sara's kerstprogramma

Sara deed haar lange, blauwe jurk aan die ze voor het kerstprogramma moest dragen. Terwijl ze het bijbehorende kapje op haar bruine krullen zette, vroeg ze aan Jennie: „Lijk ik nu op Maria?“

Jennie grinnikte: „Ja hoor, behalve je maat dan, maar dat is niet erg want Jo-

zef is ook nog maar acht.“ Sara giechelde om Jennies grapje, en zei toen op ernstige toon: „Ik wilde dolgraag Maria spelen, maar nu ik op moet, ben ik toch wel een beetje bang.“

Jennie schikte Sara's jurk goed. „Je zult het goed doen. Bij de repetitie vanmorgen ging alles toch ook goed.“

Sara's hartje begon zwaar te bonzen toen ze het orgel hoorde beginnen met „Stille nacht“. Nu moest ze opkomen.

Zuster Perkins kwam eraan en lachte de twee meisjes toe. Ze keek naar Sara en zei: „De gordijnen zullen gauw opgaan. Het is tijd om je plaats in te nemen.“

Sara liep snel naar haar plaats op het toneel en ging op een baal stro zitten. Erik, die Jozef speelde, stond al naast de kribbe. Terwijl Sara zich naar voren boog om de dekenetjes netjes te leggen van de pop, die de kleine Jezus moest voorstellen, hoorde ze de muziek veranderen en de lieflijke klanken van „O Bethlehem, gij kleine stad“ werden luider.

De gordijnen gingen langzaam open. Er scheen één spotlicht op Maria en Jozef, die de baby bewonderden. Maria en Jozef hoefden niets te zeggen. Broeder Egger stond, verborgen voor het publiek, bij een microfoon en vertelde over de gebeurtenissen bij de geboorte van Jezus, terwijl deze op het toneel in stilte werden uitgebeeld. Het orgel speelde zachtjes terwijl hij sprak: „En het geschiedde in die dagen . . .“

Sara's aandacht werd getrokken door iets dat net voor het toneel bewoog.

Ze keek heel voorzichtig, en probeerde haar hoofd niet te draaien, want dat zou het toneelspel bederven. Daar zag ze haar driejarige zusje Katie het trappetje naar het toneel beklimmen.

De schrik sloeg haar om het hart toen Katie naar haar toe kwam. *Wat moet ik doen?* vroeg ze zich af. *Waarom zit Katie niet bij papa en mama?* Sara gluurde even naar haar ouders. Haar moeder zag er verslagen en hulpeloos uit. Sara voelde Katie tegen haar knieën stoten, toen ze voorover boog om in de kribbe te kijken. *Katie zal het kerstprogramma bederven! Waarom doet ze dat nou toch?* Sara schrok op uit haar gedachten door Katies erbediedige „O, wat is Hij mooi!“

Terwijl Katie daar zo stond en ingespannen naar de pop in de kribbe keek, slikte Sara eens en voelde zich rustig. Er was iets in de betovering van Katie, dat Sara zelf niet kon verbreken.

Ik denk dat het het beste is om haar te laten blijven, besloot Sara. Ze is stil.

Dus sloeg Sara haar arm om haar zusje en trok haar naast zich op de baal stro. Katie ontspande zich naast Sara. Ze keek nog steeds liefdevol naar het kindje Jezus.

Katie zat stil te kijken toen de herders kwamen. De organist speelde „The First Noel” en broeder Egger las uit de Bijbel voor over de herders die bij Jezus kwamen. Zelfs toen de herders wegwaren en de wijzen kwamen, leunde Katie nog verrukt tegen Sara.

Katie houdt echt van het kindje Jezus, dacht Sara. Ik neem het haar niet kwalijk dat ze zo dichtbij wilde komen om alles beter te kunnen zien. Ze drukte Katie even tegen zich aan. Ik vind het nu echt fijn dat ze is gekomen.

Toen het gordijn dichtging, fluisterde Sara in Katies oor: „Het is nu tijd voor de volgende scène, dus moet je nu naar papa en mama teruggaan.”

Katie keek naar haar zusje. „Goed.” Ze liep weg, stond even stil en draaide zich om. „Dank je wel Sara. Ik vond het fijn om met jou naar het kindje Jezus te kijken.”

Sara glimlachte. „Fijn.” Ze bracht Katie naar de deur aan de zijkant van het toneel. „Nu terug naar mama.”

Na het programma zochten de leerlingen hun familie op in de menigte. Op het moment dat Sara haar ouders vond, hoorde ze een oudere man tegen haar moeder zeggen: „Ik ben zo blij dat ik ben gekomen. Door uw meisjes heb ik vanavond een glimp van de Heiland opgevangen zoals ik nooit eerder heb gezien. Dank u wel.”

Niemand zei thuis iets over Katies onverwachte verschijning op het toneel, totdat moeder Sara instopte. „Ik wilde niets zeggen waar Katie bij was,” zei moeder, „maar het spijt me echt dat ze het programma verstoorde. Ze gleed van papa’s schoot, en voor we wisten wat ze deed, was ze al naar voren gegaan en was het te laat om haar tegen te houden.” Moeder ging naast Sara op het bed zitten. „Ik hoop dat het voor jou niets heeft bedorven.”

„Nee hoor. Het ging goed mama.” Sara kneep moeder in de hand. „Ik bewonder echt wat je deed,” ging moeder verder. „Het is moeilijk op zulke momenten te weten wat je moet doen. Wat jij deed was prachtig. De mensen lachen meestal wanneer er iets anders loopt als het gepland is, maar de men-

sen waren heel stil nadat Katie had gezegd hoe mooi de baby was.”

„Ik had ’t eerst heel benauwd,” gaf Sara toe, „ik wist niet wat ik moest doen.

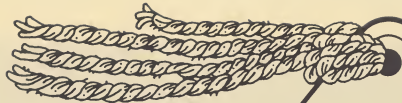
Toen bedacht ik me dat de echte Maria zou hebben gewild dat, behalve de herders en wijzen, ook haar zus het kindje zou zien. Maar er was vanavond ook iets bijzonders met Katie. Het was alsof ze echt iets begreep van de kleine Jezus.”

„Je hebt gelijk, Sara.” Moeder sprak zacht. „Na het programma kwamen verscheidene mensen naar me toe en

zelden hetzelfde. Hoewel Katies aandeel in het programma niet was gepland, denk ik toch dat het de harten van de mensen heeft geraakt: Ik denk dat een heleboel mensen dit programma nooit zullen vergeten.”

Sara ging liggen. „Daar ben ik blij om.”

Moeder kuste Sara. „Maar jij heb het ook fijn gedaan; je hebt ons, ouderen, een heleboel geleerd door de manier waarop je je zusje behandelde. Ik weet zeker dat Jezus blij is met de manier waarop jij vanavond voor zijn moeder hebt gespeeld.” □

Participatieperiode

Onderzoek de Schriften

Pat Graham

*Onderzoek de Schriften, want . . .
deze zijn het, welke van Mij getuigen
(Johannes 5:39).*

Toen president Spencer W. Kimball nog een jongen was, hoorde hij een spreekster in de kerk eens vragen: „Hoevelen van u hebben de Bijbel helemaal gelezen?“ Er kwam een schuldgevoel over de jonge Spencer, want hij realiseerde zich maar al te goed dat hij de Bijbel nog nooit helemaal gelezen had. Toen hij de kerk verliet was hij vastbesloten de Bijbel helemaal te lezen. Hij nam zichzelf voor: „Ik doe het. Ik doe het. Ik doe het.“ Toen hij thuis kwam pakte hij zijn Bijbel en las tot laat in de avond. Binnen een jaar had hij de hele Bijbel gelezen.

Jij kunt hetzelfde besluit nemen dat president Kimball nam toen hij nog jong was en beginnen getrouw te lezen totdat je hetzelfde doel hebt bereikt. Denk eraan dat het voor elk lid van de kerk belangrijk is al de standaardwerken – het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden, de Parel van grote waarde, en de Bijbel – helemaal te lezen.

Onze Schriften bevatten de opwindenste verhalen die ooit zijn geschreven. En het fijnste van alles is dat deze verhalen echt gebeurd zijn! Als je eenmaal begint met in de Schriften te lezen, zul je ze je hele verdere leven willen bestuderen. Hier is een boekenlegger die je kunt gebruiken in het boek dat je aan het lezen bent.

Instructies:

1. Schrijf je naam op de boekenlegger.
2. Knip de boekenlegger uit en vouw haar langs de lijn.
3. Plak de achterkanten op elkaar en maak een gaatje aan de bovenkant.
4. Knip twee stukjes draad van 15 centimeter. Vouw deze dubbel.
5. Haal het dubbele deel door het

gaatje zodat je een lusje krijgt. Haal de uiteinden door het lusje (zie plaatje).

6. Begin de Schriften te lezen en gebruik de boekenlegger om aan te geven waar je bent gebleven. Schrijf op de boekenlegger wanneer je in elk standaardwerk begint en wanneer je dat uit hebt. Je zult verbaast zijn hoe snel je al de standaardwerken kunt lezen als je vandaag nog begint en ieder dag een stukje leest.

Naam

Ik heb gelezen:

Bijbel

Begonnen: _____

Uit: _____

Boek van Mormon

Begonnen: _____

Uit: _____

Leer en Verbonden

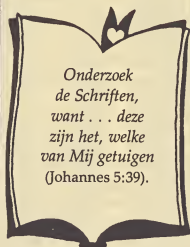
Begonnen: _____

Uit: _____

Parel van grote waarde

Begonnen: _____

Uit: _____

*Onderzoek
de Schriften,
want . . . deze
zijn het, welke
van Mij getuigen
(Johannes 5:39).*

President Kimball op 90-jarige leeftijd gestorven

Ezra Taft Benson wordt de president van de Kerk

President Spencer W. Kimball is op 5 november 1985 in zijn appartement in Salt Lake City gestorven. Hij is 90 jaar geworden. De begrafenisdienst vond op 9 november in de tabernakel in Salt Lake City plaats.

Hij laat zijn vrouw na (die bij hem was toen hij stierf) en drie zoons, een dochter, 26 kleinkinderen en 53 achterkleinkinderen.

Ezra Taft Benson, president van de Raad der Twaalf en lid van dit quorum sinds 1943, is tot president van de kerk geordend.

President Kimballs presidentschap werd gekenmerkt door duidelijke vooruitgang bij het verkondigen van het evangelie van Jezus Christus in de hele wereld, bij het vervolmaken van de leden van de Kerk door ze voor te bereiden op alle zegeningen van het evangelie en bij de verlossing van de doden door het plaatsver-

vangend verrichten van de verordeningen van het evangelie.

Zijn getuigenis vinden we terug in zijn toespraak op de 152e oktoberconferentie van de Kerk in 1982:

„In de afgelopen anderhalve eeuw, vanaf de herstelling van het evangelie, te beginnen met de profet Joseph Smith, hebben de profeten van God uit deze laatste dagen hun stem in alle duidelijkheid, en met gezag, en in alle waarheid verheven, om te getuigen van de goddelijkheid van dit grote werk van de laatste dagen en van de verlossende macht van het evangelie van Jezus Christus.

„Aan de getuigenissen van deze geweldige mannen voeg ik het mijne toe. Ik weet dat Jezus Christus de Zoon is van de levende God en dat Hij werd gekruisigd voor de zonden van de wereld. Hij is mijn vriend, mijn Heiland, mijn Heer en mijn God.”

Spencer Woolley Kimball werd op 30 december 1973 aangesteld als de twaalfde president van de kerk, hetgeen de kroon was op een lange carrière als kerkelijk leider.

President Kimball werd gesteund als „profeet, ziener en openbaarder, en president van de kerk” op een reorganisatievergadering van het Quorum der Twaalf Apostelen, die in de tempel te Salt Lake City gehouden werd en werd daarmee de opvolger van president Harold B. Lee.

De kerkleider heeft de ruim vijf miljoen leden van de kerk over de gehele wereld gepresideerd.

Als meesterlijk leraar en onvermoeibaar werker gaf hij steeds een verbijsterend hoog tempo van werken en reizen aan, dat veel van zijn jongere medewerkers vergde.

Zijn naam wordt vooral in verband gebracht met de openbaring die alle waardige mannelijke leden, ongeacht hun ras of huidskleur, toestaat het priesterschap te ontvangen, hetgeen voordien negers van Afrikaanse afstamming was ontzegd. De openbaring, die bespoedigd werd door president Kimballs grote liefde en bezorgdheid voor alle leden van de kerk en door zijn smeekbeden om goddelijke leiding, kwam op 9 juni 1978 en werd zowel binnen als buiten de kerk met grote vreugde ontvangen.

Onder zijn leiding werd de bouw van 26 nieuwe

tempels bekendgemaakt, evenals de organisatie van het Eerste Quorum der Zeventig.

Ook het idee van de „blokvergadering”, waarbij de vergaderingen op zondag in één blok van drie uur worden gehouden ter bevordering van de doeltreffendheid en om energie en reiskosten te besparen, werd onder zijn leiding geadopteerd.

Hij werd geboren op 28 maart 1895 als zesde van de elf kinderen van Olive Woolley en Andrew Kimball, die een van de jongere zoons was van Heber C. Kimball, apostel, profeet, zendingeling en raadgever in het Eerste Presidium van de kerk. Heber C. Kimball was lid van het Quorum der Twaalf Apostelen van 1835 tot 1847, toen hij raadgever werd van president Brigham Young tot aan zijn dood. President Kimballs grootvader aan moeders kant, Edwin Dilworth Woolley, was president Brigham Youngs zakelijk leider en de bisschop van president Heber J. Grant.

Hoewel hij in Salt Lake City werd geboren, verhuisde president Kimball naar Arizona toen zijn vader door het Eerste Presidium van de kerk naar Thatcher in de Gila Valley werd gestuurd om de Ring St. Joseph te presideren. Hij bekleedde die functie zesentwintig-enehalf jaar lang, na 12 jaar zendingspresident van het Indiaanse territorium te zijn geweest. Door zijn interesse voor de verhalen en liederen van de Indianen, zoals voorgedragen door zijn vader, die de Indianen het evangelie had gepredikt, zou Spencer een liefde opvatten voor het Indiaanse volk die hem, door de vele jaren heen waarin hij een leidende rol speelde bij de Indiaanse aangelegenheden van de kerk, kracht zou geven.

Ook bij schoolactiviteiten in Thatcher (Arizona), waar hij „honor student” was en uitblonk in sport, bleek president Kimball een geboren leider te zijn. Hij zette zijn schoolopleiding voort aan de Gila Academy (het tegenwoordige Eastern Arizona Junior College), een kerkelijke onderwijsinstelling, waar hij vier jaar lang zijn klas en de leerlingvereniging presideerde. Na zijn zending studeerde hij aan de University of Arizona. In 1969 ontving hij een eredoctoraat in de rechten van de Brigham Young University.

President Kimball werd aanvankelijk als zendingeling geroepen naar het zendingsgebied dat zich over Zwitserland en Duitsland uitstrekte, maar toen in 1914 de Eerste Wereldoorlog uitbrak, werd hij overgeplaatst naar het zendingsgebied Centrale Staten. Gedurende het grootste gedeelte van de 28 maanden die hij daar werkte, was hij president van de „Missouri Conference”. Sinds dat vroege begin met zendingswerk, heeft hij zendingsgebieden en zendingelingen over de gehele wereld bezocht en een aantal jaren gediend als voorzitter van het uitvoerend comité voor het zendingswerk in de gehele wereld. In de loop van zijn

leven heeft hij gesproken met tienduizenden zendingelingen.

President Kimball bekleedde jarenlang de functie van ringadministrateur van de ring St. Joseph Arizona en diende vervolgens 12 jaar als raadgever in het ringpresidium. Vervolgens was hij vijfenehalf jaar lang president van de pasgeorganiseerde ring Mount Graham. Het was in deze functie dat hij in 1938 leiding gaf aan de nogal opzienbarende rehabilitatie van de leden van de kerk na de waterramp in Duncan in het bovenste gedeelte van de Gila Valley.

Bij zijn turrugkeer van zijn zending maakte hij kennis met Camilla Eyring, die op dat moment les gaf aan het Gila Junior College. Zij trouwden in november 1917. Camilla was een vluchteling uit Mexico. Zij was geboren in de mormoonse nederzetting Colonia Juarez, maar was met haar familie verdreven ten gevolge van de Villa-revolutie. Zij studeerde aan de Juarez State Academy, de Brigham Young University, de Utah State University en de University of California. Zij is de dochter van Edward Christian Eyring en Caroline Romney.

President Kimball werd op 8 juli 1943 als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen geroepen en op 7 oktober tot apostel geordend door president Heber J. Grant.

Hij heeft een vooraanstaande rol gespeeld bij zo goed als alle fasen van het werk van de kerk, waaronder als lid van het college van curatoren van de Brigham Young University en van de onderwijsraad van de kerkelijke onderwijsinstellingen. Verder was hij onder andere zeer actief op het terrein van de ontwikkeling van de jeugd, het organiseren van het meisjesprogramma en het comité voor de rehabilitatie van de jeugd, hetgeen later de LDS Social Services zou worden. Veel van zijn schrijven was gericht op dienstbetoon in verband met de jeugd. Als president van de kerk fungeerde hij als voorzitter van veel van deze besturen en comités.

President Kimball was de schrijver van drie zeer bekende boeken, *Het wonder der vergoeping*, *Faith Precedes the Miracle* en *One Silent Sleepless Night*.

Vanaf de tijd van president Heber J. Grant, was president Kimball nauw verbonden met en een van de leiders van het programma van de kerk ten behoeve van de Indianen, en tevens 25 jaar lang voorzitter van het comité Indianenbelangen. Onder zijn leiding is er veel gedaan voor de Indianen. Hij hielp bij het organiseren van het nu zeer geslaagde huisvestingsprogramma voor Indiaanse studenten en bij alle verdere ontwikkelingsprogramma's voor Indianen.

Als vurig zendingsenthousiast en leider van de kerk, riep president Kimball de kerk op om haar zendingsleger te vergroten van 29500 tot 50000.

Joseph Smith, de profeet

Corliss Clayton

„Ja, Jozef zeide waarlijk: Aldus spreekt de Here tot mij: Een uitverkoren ziener zal Ik uit de vrucht uwer lendenen verwekken . . .

En zijn naam zal naar de mijne worden genoemd.” (2 Nephi 3:7, 15.)

Deze profetie van Jozef, de zoon van Jakob, werd vervuld op 23 december 1805, toen Joseph Smith jr. in Sharon (Vermont) werd geboren als zoon van Joseph Smith sr. en Lucy Mack Smith. Joseph heeft in zijn leven veel beproevingen gehad, maar hij heeft ze doorstaan met moed, geloof en hard werken. En toen hij stierf had hij die dingen bereikt die de Heer van hem verlangde.

In Josephs jeugd verhuisde het gezin vaak en altijd werkte Joseph hard, maakte het land klaar, stapelde hout op, plantte gewassen, en tapte ahornen af.

Toen hij veertien jaar was, verhuisde het gezin naar Manchester (New York), waar ze al gauw betrokken raakten bij de godsdienstige spanning van die tijd. Sloten velen zich aan bij de presbyterianen, Joseph kon niet tot een besluit komen welke kerk waar was.

Op een dag las hij Jakobus 1:5: „Indien echter iemand van u in wijsheid te kort schiet, dan bidde hij God daarom, die aan allen geeft, eenvoudigweg en zonder verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” Hij besloot de raad op te volgen.

Op een lentemorgen in 1820 ging Joseph naar de bossen vlak bij hun huis om God te vragen welke kerk de ware was. Later schreef hij over het gebeurde: „Ik (zag) recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel.

. . . Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hun-

ner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon – Hoor Hem!*” (Joseph Smith – Geschiedenis 16, 17.)

Toen Joseph vroeg bij welke kerk hij zich moest aansluiten, antwoordde Jezus dat hij zich bij geen van deze diende aan te sluiten.

Josephs familie geloofde hem toen hij vertelde wat hij had gezien en gehoord, maar andere mensen in de gemeenschap begonnen hem te vervolgen omdat hij niet wilde ontkennen dat hij een visioen had gezien.

Drie jaar later, op de avond van 21 september 1823, verscheen de engel Moroni aan Josephs bed terwijl de jongeman in gebed verzonken was. Moroni vertelde Joseph onder andere over het verslag dat op gouden platen was geschreven en verborgen lag in een

Heuvel. Hij zei dat Joseph deze moest vertellen. De engel verscheen die nacht drie keer aan Joseph, en gaf elke keer dezelfde boodschap door. De volgende dag ging Joseph naar de plaats die hij in het visioen had gezien, en daar vond hij de stenen kist met daarin de platen.

Joseph kreeg pas vier jaar later toestemming om de platen mee te nemen en te vertellen. Toen het verhaal de ronde deed dat Joseph gouden platen had, werd hij nog meer vervolgd en probeerden een heleboel mensen hem de platen afhandig te maken. Maar Joseph speelde het klaar deze altijd veilig verborgen te houden.

Een deel van de platen die Joseph op 15 mei 1829 vertaalde, handelde over de doop en vergeving van zonden. Hij en zijn schrijver, Oliver Cowdery, baden hier benieuwd naar. Johannes de Doper verscheen aan hen, verleende hen het Aäronische priesterschap, en vertelde dat zij elkaar moesten dopen. Joseph Smith doopte Oliver Cowdery

en Oliver Cowdery doopte Joseph Smith. Toen ordenden zij elkaar tot het Aäronische priesterschap. Later ontvingen zij het Melchizedekse priesters-

schap van Petrus, Jakobus en Johannes, de apostelen vanouds.

Op 6 april 1830 werd De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen officieel georganiseerd. Het ledental steeg snel. In 1831 verhuisden Joseph en zijn vrouw Emma naar Kirtland (Ohio), waar vele nieuwe leden zich verzamelden. Tijdens zijn verblijf daar maakte Joseph de openbaringen die hij tot dusver had ontvangen, gereed voor publicatie. Aan dit Boek der Geboden werd later toegevoegd en werd uitgegeven als de Leer en Verbonden.

Op 27 maart 1836 wijdde Joseph de Kirtland-tempel in. Slechts twee jaar later werden hij en andere getrouwe volgelingen door vervolgingen gedwongen naar Far West (Missouri) te vluchten. Toen de heiligen in Far West aankwamen, werden zij geaccepteerd door de plaatselijke burgers. Maar toen hun aantal en politieke invloed groeide, vervolgd werden de heiligen en ver-

branden enkele van hun huizen. Gouverneur Boggs, de gouverneur van Missouri, stuurde duizenden mannen naar Far West met de opdracht om alle heiligen te doden als dat nodig mocht zijn om de vrede te herstellen. De heiligen werden gedwongen hun geweren in te leveren en de benden kwamen Far West binnen en plunderden hun huizen. De heiligen werd verteld dat ze de staat voor het volgende voorjaar moesten verlaten. Als ze dat niet zouden doen, zouden ze worden gedood.

Ondertussen waren Joseph en enkele andere kerkleiders gevangen genomen.

Na ongeveer zes maanden in verschillende gevangenissen te hebben doorgebracht zonder dat zij ooit ergens officieel in staat van beschuldiging werden gesteld, lieten de bewakers hen ontsnappen. Zij vluchtten naar Quincy (Illinois), waar veel heiligen heen waren gegaan nadat zij uit Far West waren verdreven.

In mei 1839 gaf Joseph opdracht tot de aankoop van een groot stuk moerasland in Commerce (Illinois), en een heleboel heiligen verhuisden daarheen. Commerce werd later Nauvoo genoemd.

Nauvoo groeide. Het moerasland werd droog en vrij gemaakt, en er werden gebouwen op gezet. Joseph hield onder andere toezicht op de bouw van een nieuwe tempel, was redacteur van een krant, had een winkel, was burgemeester van de stad en hoofd van het burgerleger van Nauvoo.

Weer begonnen naburige gemeenschappen wrok te koesteren tegen de heiligen, omdat zij sterk en voorspoedig waren en politieke invloed hadden. De *Nauvoo Expositor*, een plaatselijke krant, maakte de moeilijkheden voor de heiligen nog groter door leugens over de kerkleiders te drukken. Op 10 juni 1844 vernielde een groep mannen, in opdracht van de gemeenteraad, de drukpers van de krant. Joseph en enkele ander broeders werden beschuldigd van het aanzetten tot een rel, maar werden later onschuldig bevonden.

Gouverneur Ford wilde dat Joseph weer in Carthage (Illinois) terecht zou staan. Joseph had het gevoel dat hij zou worden vermoord als hij daarheen zou gaan, dus stak hij op 23 juni 1844 met een roeiboet de Mississippi over ter voorkoming van een arrestatie. Emma smeekte hem in een brief terug te ko-

men en zich over te geven. Joseph hoorde ook dat sommige heiligen hem vanwege zijn vlucht een lafaard noemden.

„Indien mijn leven voor mijn vrienden geen waarde meer heeft,” zei hij, „heeft het dat ook voor mij niet.” Hij keerde terug naar Nauvoo, en op maandag 24 juni gingen hij en de andere beschuldigten in deze zaak naar Carthage om zich over te geven.

Toen zij in Carthage aankwamen, werden zij op borgtocht vrijgelaten totdat de rondreizende rechter de zaak kon behandelen. Joseph en Hyrum gingen met gouverneur Ford praten. Toen zij daar waren, werden ze op beschuldiging van verraad weer gearresteerd.

Joseph en Hyrum werden weer in gevangenschap gezet; John Taylor en Willard Richards gingen met hen mee.

Op 27 juni 1844, even na vijf uur 's middags, stormde een bende de trap van de gevangenis op, naar de kamer waar de gevangenen zaten. De boos-

doeners probeerden de deur open te breken, maar dat ging niet. Ze schoten door de deur en raakten Hyrum. Hyrum viel, en zei: „Ik ben een dood man!”

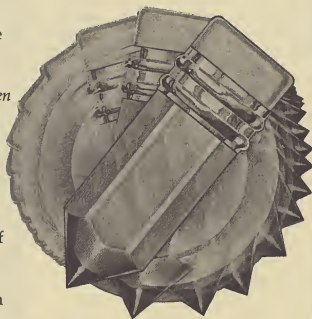
Joseph liep naar het raam, hij werd twee keer vanuit binnen geraakt en nog twee keer vanaf buiten. Hij viel uit het raam en stierf. John Taylor werd vier keer geraakt en lag zwaar gewond onder een bed. Willard Richards bleef tijdens de schietpartij ongedeerd.

Na de marteldood schreef John Taylor: „Joseph Smith, de Profeet en Zienner des Heren, heeft, Jezus alleen uitgezonderd, meer voor de zaligheid der mensen in deze wereld gedaan dan enig ander persoon die ooit op aarde heeft geleefd. . . Hij was een groot man en hij stierf als een groot man in de ogen van God en van zijn volk; en zoals de meesten van de gezalfden des Heren in oude tijden heeft hij zijn zending en zijn werken met zijn bloed bezegeld. . .” (Leer en Verbonden 135:3). □

De potloodtol

Volg onderstaande aanwijzingen voor een leuk gezinsavondspelletje met een potloodtol

1. Knip de opdrachten onder *Doen* uit of zet ze op aparte kaartjes.
2. Schud de opdrachten door elkaar en stop ze in een zak of iets anders zodat je ze niet kunt zien.
3. Laat de spelers rond de tafel of in een kring op de grond zitten.
4. Leg een potlood in het midden en laat iemand het rond draaien. Als het potlood stil ligt, haalt degene naar wie het wijst een opdracht uit de zak en voert deze uit. Daarna mag hij het potlood ronddraaien.

Doen	Vertel een lievelingsverhaal uit de Schriften.	Vertel iets aardigs over de persoon die rechts van je zit.	Zing met de groep je favoriete jeugdwerkliedje of lofzang.	Vertel waarom we kerstfeest vieren.
Vertel een lievelingsverhaal uit de Schriften.	Vertel over een wonder dat Jezus heeft verricht.	Vertel wat je op het jeugdwerk of in de zondagsschool leert.	Vertel een lievelingsverhaal uit de Schriften.	Vertel wie Joseph Smith in het heilige bos bezochten.
Noem drie dingen waar je dankbaar voor bent.	Vertel over iets aardigs dat iemand voor jou heeft gedaan.	Vertel de naam van onze profeet.	Vertel waarom wij van het avondmaal nemen.	Vertel over een wonder dat Jezus heeft verricht.
Vertel iets aardigs over de persoon die tegenover je zit.	Vertel waarom we Pasen vieren.	Vertel een lievelingsverhaal uit de Schriften.	Vertel over een wonder dat Jezus heeft verricht.	Vertel waarom wij gedoopt worden.
Dingen voor kleinere kinderen	Knuffel mama.	Noem iets dat je blij maakt.	Noem iets dat onze Hemelse Vader en Jezus voor ons hebben gemaakt.	Noem iets waar je dankbaar voor bent.
Noem iemand die van jou houdt.	Noem iemand van wie jij houdt.	Laat zien wat je met je handen doet als je bidt.	Knuffel papa.	Zing een jeugdwerkliedje.

De Zendelingenpagina's

In een poging de leden in Nederland en Vlaanderen een beeld te geven van hoe het in het zendingsgebied van "onze" zendelingen toe gaat, streeft de redactie van "De Ster" ernaar elke twee maanden een aantal gele pagina's te vullen met foto's, impressies en verslagen van momenteel in het zendingsveld zijnde c.q. teruggekeerde zendelingen. In het vorige nummer vertelde zuster Ingrid Panhuyzen uit Den Haag over haar werk onder de Laotiaanse bekeerlingen in Albuquerque, U.S.A., in deze zendelingenpagina's geeft ouderling Willem Swart (gemeente Zeist) ons een indruk van zijn zending in Zuid-Afrika en doet de onlangs teruggekeerde Rudy de Ceuninck van Kapelle (gemeente Hengelo) verslag van zijn zending in Hong Kong.

"Zuid-Afrika is een schitterend land" Ouderling Willem Swart vertelt over zijn zending

Omdat ik hier alleen nog maar Zuid-afrikaans spreek, is mijn taalgebruik er waarschijnlijk niet op vooruit gegaan, maar ik zal toch proberen in goed Nederlands een indruk te geven van mijn zending hier. Zuid-Afrika is een schitterend land. Ik heb tot nu toe elke dag van mijn zending prachtig weer gehad, iets wat voor jullie in Holland waarschijnlijk moeilijk voor te stellen is!

De eerste twee maanden van mijn zending waren behoorlijk moeilijk. Ik denk dat iedereen zo'n periode van aanpassing doormaakt, maar nu ik m'n draai gevonden heb, heb ik het ontzettend naar m'n zin hier. Ik heb al erg veel geleerd van m'n zending. Het is geweldig om voor de Heer te werken, en ik kan iedere jongeman aanraden om op zending te gaan. Mijn getuigenis is enorm gegroeid, en mijn begrip van Jezus Christus en wat Hij gedaan heeft is veel groter geworden.

Zuid-Afrika zit met een groot probleem, de zwart-wit politiek, en het is zeker geen beste toestand, maar als zending merk je er niet zoveel van. Het zendingswerk gaat goed, en ik heb het voorrecht gehad om al in de nieuwe tempel hier in Johannesburg te mogen

Ouderling Willem Swart voor het parlementsgebouw in Pretoria

werken. Het is een prachtig mooie tempel en ik denk dat er een heel positieve invloed vanuit zal gaan.

Nou, zo'n schrijver ben ik niet, dus veel meer heb ik niet te vertellen. Ik zal binnenkort nog wat foto's sturen voor "De Ster", dan kunnen jullie zien hoe het er hier uitziet. Ik wil graag iedereen gedag zeggen, want ik mis Nederland wel hoor! Veel succes met alles en ik hoop van jullie te horen.

Groetjes,

Ouderling Willem Swart
Zendingsgebied Johannesburg
Zuid-Afrika

”Made in Hong Kong” Ouderling Rudy de Ceuninck van Kapelle terug van zending

Ik ben min of meer opgegroeid in de kerk (mijn ouders werden lid toen ik zes was), maar ik besloot pas definitief op zending te gaan toen ik op de H.E.A.O. zat. Na het tweede jaar stuurde ik mijn papieren in en medio juli 1983 kreeg ik mijn oproep thuis. Ik werd geroepen in Hong Kong zendingswerk te verrichten en zou op 1 september 1983 aan het opleidingsinstituut voor zendelingen in Provo (Utah) beginnen met het leren van Kantonees.

Op deze taalschool leerde ik niet alleen de basisbeginselen van de Chinese taal, het was meer een geestelijke voorbereiding op mijn zending. Je leert jezelf een soort discipline opleggen, vooral in geestelijke zin. Hiermee bedoel ik te zeggen: het dagelijks lezen in de Schriften, leren hoe je gedurende een aantal weken of maanden 24 uur per dag kunt opschieten met iemand die je nog nooit eerder hebt gezien, leren omgaan met ingevangen van de Heilige Geest enzovoorts.

Ouderling de Ceuninck van Kapelle (rechts) met collega in de zg. "New Territories", het "platte-land" van Hong Kong.

Aankomen in Hong Kong was een heel schok voor me. Ten eerste was ik de drukte niet gewend. Het krioelt er van de mensen, en ondanks alle Chinese restaurants in Nederland moet je toch aan het andere eten wennen. In Hong Kong eet men voornamelijk rijst met groente en varkensvlees en/of kip,

Uitzicht over een stukje Hong Kong.

het is nogal "vettig". En dan is er natuurlijk het cultuurverschil: opeens was je als "blanke" in de minderheid. De Chinese mentaliteit is heel anders dan de westerse. Men is beleefd, ook is de familieband en de hiërarchie sterker.

Het zendingswerk gaat in Hong Kong gemakkelijker dan in Europa, hoewel de taalbarrière groter is. Iets wat het nog wel moeilijk maakt, is het feit dat de oudere generaties boeddhistisch zijn, zij veranderen niet gemakkelijk van geloof. Het beste zendingswerk wordt in Hong Kong door de leden gedaan: de helft van het aantal mensen dat ik gedoopt heb waren verwijzingen van leden. Ook werkten we veel met presentaties op straat, d.w.z. dat we op straat mensen aanspraken en probeerden hun adres te krijgen om ze te kunnen gaan bezoeken. De leden hielpen ook door met ons lang de deuren te gaan, ze zijn erg actief in en enthousiast voor het zendingswerk.

De kerk in Hong Kong is relatief jong. Toen ik in Hong Kong aankam waren er twee ringen en één district. In november 1984 werden er door ouderling Neal A. Maxwell twee nieuwe

ringen gevormd, in totaal nu dus vier ringen op ongeveer vijf en een half miljoen inwoners. De kerk groeit gestaag, en dat is voor een groot deel te danken aan de activiteit van de leden.

Naast alle kennis die ik heb opgedaan van het evangelie heeft mijn zending me geleerd dat het evangelie ook leefbaar is. Daarmee wil ik zeggen: het evangelie bestaat niet alleen maar uit idealen, het is iets dat je in het dagelijkse leven kunt toepassen. Ook heb ik geleerd om met mensen om te gaan. In het begin had ik moeite met aanpassen aan collega's, maar gaandeweg leer je mensen te begrijpen en accepteren. En wat het belangrijkste is, je gaat je Hemelse Vader begrijpen.

Ouderling de Ceuninck van Kapelle met dopelingen Ho Ching Kwan, Ho Chung Kwan en hun moeder Ho Yau Chuk Mui (resp. vierde, tweede en derde van rechts).

Esther Arts
England Manchester Mission
Paul House, Stockport Road
Timperley, Altrincham
Cheshire, WA 15 7 UP
Engeland

Saskia Arts
New York New York Mission
Two Lincoln Square
New York, New York 10023
U.S.A.

Jan Debaene
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Thies de Jonge
Zendingsgebied Amsterdam Nederland
Laarderweg 128
1402 BM BUSSUM
Nederland

Alexander Marshall
German Hamburg Mission
p/a Königsbergerstrasse 21
D-1000 Berlin 45
West-Duitsland

Mendel Anja van der Molen
South Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 52114, Saxonwold
Johannesburg 2132
Zuid-Afrika

Ernst Mollemans
England London Mission
64-68 Exhibition Road
London SW7 2 PA
Engeland

Ingrid Panhuyzen
New Mexico Albuquerque Mission
10832 Prospect Street, North East
Suite E, Albuquerque, New Mexico
87112
U.S.A.

Jan Peters
St. Lawrencehouse, Quay Street
Bristol, BS1 2HV
Engeland

Michael Stigter
Arizona Tempe Mission
P.O. Box 27056
Tempe, Arizona 85282
U.S.A.

Roland van Stokkum
Vienna Mission
Fuerfanggasse 4
A-1190 Wenen
Oostenrijk

Willem Swart
South Africa Johannesburg Mission
P.O. Box 52114, Saxonwold
Johannesburg 2132
Zuid-Afrika

Claire Verschoof
Edinburgh Scotland Mission
Boroughfield 32
Colinton Road
Edinburgh
Schotland

Wim Vreugdenhil
Vienna Mission
Fuerfanggasse 4
A-1190 Wenen
Oostenrijk

Percey de Wilde
Indianapolis Mission
P.O. Box 495
Carmel JN 46032
U.S.A.

Vergroot uw pas

Wie in de omgeving van Papendal door de bossen wandelt, loopt kans een groep hevig transpirerende, zich op ietwat vreemde wijze voortbewegende groep jongemannen tegen het lijf te lopen. De leek op het gebied van atletiek weet misschien niet met wie hij hier te doen heeft: de Nederlandse selectie snelwandelaars, die één keer per maand bij elkaar komt om te trainen. Onder hen Harold van Beek, lid van de Gemeente Gouda en Neêrlands nummer twee op het gebied van de snelwandelsport. Snelwandelen is in Nederland (nog) niet zo populair, de sport wordt door ongeveer 200 mensen actief beoefend.

Vreemd

"Snelwandelen is een beetje vreemd om te zien, ja, dat komt omdat je voortdurend één been op de grond moet hebben, je mag niet 'loskomen', zoals bij hardlopen en je standbeen moet tenminste één moment gestrekt zijn. (Hier zijn ze ontzettend streng op, langs het parcours staan scheidsrechters, en als drie scheidsrechters constateren dat je niet correct loopt word je gediskwalificeerd.) Ook draai je bij elke pas je heup in, om grotere passen te kunnen maken en daardoor sneller vooruit te komen".

Harold Van Beek (nr. 362) tijdens het atletiek-kampioenschap in Nieuw Zeeland.

"Die snelheid moet je niet onderschatten, hoor, ik zal een voorbeeld geven: 3000 meter loop ik in 12 minuten en 38 seconden, dat staat qua snelheid gelijk aan een Coopertest van 2900 meter in 12 minuten. Een ander voorbeeld: 20 km loop ik in 1 uur en 30 minuten, dat staat gelijk aan een halve marathon (= 21,1 km) in 1 uur en 35 minuten. En als dat je allemaal niet veel zegt: als ik in het park train haal ik vaak veel joggers en af en toe een fietser in."

Buitenland

Harold heeft een groot gedeelte van zijn leven in het buitenland doorgebracht. Op tien-jarige leeftijd vertrok hij met het gezin naar Nieuw-Zeeland, nadat zijn ouders vijf jaar eerder in Amsterdam lid waren geworden van de kerk. "Het was erg leuk in Nieuw-Zeeland.

We woonden in Templeview, vlakbij de tempel, en ik ging naar een school van de kerk, waar van de 650 leerlingen 95% lid was. Seminarie zit dan gewoon in je vakkenpakket . . ."

Op vijftienjarige leeftijd begon hij met atletiek, eerst verschillende nummers, maar al gauw bleek snelwandelen de voorkeur te genieten. Waarom snelwandelen? "Ach, ik vond het leuk om te doen, en het ging ook wel aardig goed." Dat "aardig goed" is al te bescheiden, want de resultaten uit die periode liegen er niet om: vier keer goud, drie keer zilver en één keer brons tijdens de Nieuwzeelandse atletiekkampioenschappen.

Fanatiek

"Ik was vreselijk fanatiek bezig toen; ik moest en zou alles winnen en eigenlijk deed ik het helemaal niet meer voor m'n plezier. Op een gegeven moment ben ik er ook op afgeknappt en heb ik een tijdje niets gedaan. Ik geloof dat voor alle takken van sport geldt dat je het voor je plezier moet doen en niet alleen om te winnen of om de prestaties."

Een half jaar later en na weer naar Nederland te zijn teruggekeerd, vatte hij de draad weer op. "Ik heb toen in 1983 aan de Nederlandse Kampioenschappen Triathlon meegedaan (3,8 km zwemmen, 180 km fietsen en 42,2 km hardlopen), daar deed ik 13 uur en 15 minuten over. Ik was niet bij de eersten, maar ik heb het wel uitgelopen!"

In maart dit jaar deed Harold voor het eerst in drie jaar weer aan een wedstrijd snelwandelen mee. Enige wapenfeiten sinds deze "come back": geselecteerd voor de nationale selectie snelwandelen en in juni de beste Nederlander tijdens de halve finale wereldkampioenschappen voor landen (Lugano Cup) in Frankrijk. In juli zilver voor de 20 km op de baan tijdens de Nederlandse atletiekkampioenschappen ("Nederlands kampioen Jan Cortenbach is tot nu toe de enige Nederlander van wie ik verlopen heb").

Nu is hij lid van een atletiekvereniging in Waddinxveen en traint zo'n 80 à 100 kilometer per week in plaats van de

---

---

160 km in Nieuw Zeeland. "Hoewel snelwandelen een kleine sport is in Nederland, doe je er toch hele leuke contacten op. Je hebt de Nederlandse wedstrijden en heel leuk zijn natuurlijk de wedstrijden met het Nederlands team in het buitenland. Als je wilt kun je ook individueel meedoen aan wedstrijden in het buitenland. De afstanden in Europa zijn betrekkelijk klein dus het reizen is wel te doen. Het is leuk om je krachten met buitenlanders te meten, goede competitie!"

"Of ik alleen train? Vaak wel, ja. Snelwandelaars zijn niet zo dik gezaaid in Nederland, maar soms ga ik vanuit m'n werk in Amsterdam (Harold is systeemanalyst/programmeur) naar Leiden of Rotterdam als ik samen met iemand wil trainen, dat is goed voor het gemiddelde."

Roeping

Harold is jonge-mannenpresident van de gemeente Gouda. Is een intensieve sport als snelwandelen te combineren met een volledige dagtaak en een roeping in de kerk? "Je moet wel eens kiezen, ja, maar als je inventief bent kom je ook een heel eind hoor. In plaats van de trein te nemen naar Gouda voor een upc-vergadering loop ik vaak. Je komt dan wel wat bezweet de vergadering binnenzetten, maar ja... Overigens ben je als lid van de kerk wel in het voordeel met het woord van wijsheid, hoewel ik waarschijnlijk toch niet zou roken, ook al was ik geen lid

Snelwandelen op de baan: lei op het standbeen en het behouden van contact met de grond.

van de kerk. Wist je dat als een geoevend sportman rookt het vermogen van zijn longen om zuurstof op te nemen (het zg. aerobe vermogen) op dat moment met meer dan een derde verminderd wordt?"

Plezier

Welk advies heeft Harold voor mensen die graag iets in de amateursport willen bereiken? "Het belangrijkste vind ik dat je het voor je plezier blijft doen. Toen ik zo fanatiek bezig was ben ik er op afgeknapt. Plezier is belangrijker dan winnen."

Olympische Spelen

Denkt hij ooit wel eens aan de Olympische Spelen? "Kijk, iedere atleet z'n droom is natuurlijk meedoen aan de Olympische Spelen, maar voorlopig is m'n doel volgend jaar Nederlands kampioen te worden en enkele Nederlandse records te breken. Trouwens, over de Olympische Spelen gesproken, de Zweed Bo Gustavsson, die in 1984 in Los Angeles 2e werd op de 50 km snelwandelen, is ook mormoon en manager van de mormoonse groep "de Herries", die in 1984 het Eurovisie Songfestival won. Klein wereldje hè..."

Leidse jeugd bezoekt Londen-tempel

Een bijzonder positieve tendens is het groeiend aantal wijken en gemeenten dat haar jeugd activeert de tempel te bezoeken. Naast het verordeningswerk dat zij daar voor overleden voorouders verrichten, is dit een uitstekende voorbereiding op het moment dat zij naar de tempel gaan om zelf verbonden met de Heer te sluiten. Na het verslag in de vorige Ster van de tempelreis van de Antwerpse jeugd naar Zwitserland, volgt hier een impressie van het bezoek van de Leidse jeugd aan de Londen-tempel.

Na heel lang te hebben gespaard was het eindelijk zover: we gingen naar de tempel. In de kerk hadden we nog met elkaar besproken wat we zoal zouden gaan doen, en zondagavond 7 juli stonden we in Den Haag te wachten op de bus die ons naar Engeland zou brengen. Deze kwam, foto's werden genomen en iedereen zocht een plaatsje op.

De reis was behoorlijk vermoeiend, maar gelukkig konden we op de boot slapen zodat we maandagochtend niet al te vermoeid waren. We hadden onze krachten die dag ook hard nodig, want we gingen in groepjes Londen bekijken. Je kon overal heen gaan als je maar op een bepaalde tijd weer op de afgesproken plaats terug was. Na een hele leuke dag stapten we op de trein naar Lingfield, waar we door een paar auto's werden opgehaald en naar de tempel gebracht.

Dinsdagochtend hadden we de gelegenheid om doopwerk voor overledenen te verrichten, om acht uur de meisjes, om tien uur de jongens. Voor velen van ons was dit de eerste keer dat wij doopwerk voor overledenen verrichten, en het was een hele fijne ervaring. Na een lekkere maaltijd gingen we 's middags fruit plukken in Lingfield. Je kon aardbeien of frambozen

plukken, en terwijl je plukte was één hand voor de mand en de andere voor de mond.

De andere dagen waren er naast het werken in de tempel geen activiteiten gepland, ieder kon dus doen waar hij zin in had. Een paar jongelui gingen winkelen in Lingfield, weer anderen zijn naar Eastwood gegaan, waar ze (in de regen!) langs de kust hebben gewandeld. Ook al waren ze van onder tot boven drijfnat, ze hebben heel veel plezier gehad.

Tot slot van deze gezellige week hadden we nog een getuigenisvergadering, waarin we elkaar konden vertellen hoe we de week hadden ervaren en hoe ons getuigenis erdoor was versterkt. Iedereen was heel fijn met elkaar opgetrokken en we hadden allemaal de bijzondere sfeer in de tempel gevoeld, een sfeer waarvan we nu weten dat je die alleen in de tempel aantreft en nergens anders.

En vrijdagavond rond half negen zaten we weer in de bus op weg naar huis. Het was een heel fijne week en we hopen dat we dit nog een keer over kunnen doen. We willen graag alle mensen bedanken die ons geholpen hebben deze reis mogelijk te maken, wij hebben ervan geleerd en genoten.

Zuster Yvonne Uytterlinde

Leidse jeugd en begeleiders voor de ingang van de Londen-tempel.

Vergadering voor studenten in Utrecht

Op 17 augustus j.l. werd in Utrecht onder leiding van president J.D.Th. Noot, regionale coördinator van CES, een vergadering gehouden voor de studerende leden van de kerk. Thema van deze vergadering was: "Een opleiding is belangrijk om in alle dingen voorbereid te zijn en bij te dragen aan de opbouw van het koninkrijk van God." (LV 88:77-80.) De vergadering bestond uit toespraken van ouderlingen M.H. van der Put (president van de Ring Utrecht), J. van Oudheusden (eerste raadgever in het presidium van de Ring Den Haag), P.L. Ward (zendingspresident over Nederland en Vlaanderen.), twee workshops en na de lunch een paneldiscussie.

President Van der Put sprak over het verschil tussen intellectueel en intelligent denken. De wereld maakt gebruik van wetenschap, en zolang een hypothese door experimenteel onderzoek gestaafd wordt, accepteert men deze hypothese als zijnde de waarheid. In het evangelie verlaten wij ons niet op hypothesen, maar op zuivere waarheid zoals deze door de Heilige Geest geopenbaard wordt. Het is goed om onszelf te scholen teneinde meer kennis te verkrijgen, nu en in het leven hierna, maar de mens moet altijd ontvankelijk blijven voor raad van God.

President Van Oudheusden ging nader in op LV 88:77-80, waarbij hij naar voren bracht dat als meer leden van de kerk zouden afstuderen, de invloed van de kerk in de wereld zou toenemen.

President Ward gaf zijn getuigenis en onderstreepte het belang van een goede opleiding. We moeten onze gezinnen opbouwen, de kerk en het evangelie een integraal onderdeel van ons leven maken, ons in onze werkring ontplooiën en ons op de samenleving richten.

Workshops

Er werden twee workshops gehouden, één onder leiding van ouderling Jongkees voor de aanwezige priesterschapsleiders, en één voor de studenten onder leiding van president Noot (naast coördinator van CES tevens tweede raadgever in het presidium van de Ring Utrecht).

Ouderling Jongkees besprak het belang van seminarie en instituut en spoorde de priesterschapsleiders aan om seminarielessen 's ochtends te stimuleren. Sleutel hiertoe zijn de ouders van de leerlingen. Het opbouwen van ons getuigenis is de basis van onze godsdienst. Seminarie en instituut spelen een belangrijke rol in dit proces.

Tijdens de workshop met de studenten werd een vragenlijst behandeld, waarbij de punten die de HLD-studenten het meest bezighouden werden besproken, zoals "Kunnen 'Amerikaanse' richtlijnen niet aangepast worden aan Nederlandse omstandigheden?", "Op welke politieke partij moeten we stemmen?" en "Kan de kerk ons helpen bij onze 'intellectuele' ontwikkeling?".

Panel

Na de lunch werden met een panel, bestaande uit ouderling Jongkees, presidenten Van der Put, Van Oudheusden en Noot, en studenten Katharina Grob en Herman de Bruijn, o.a. de volgende vragen besproken:

1. Bestaat er een vorm van studiebegeleiding in de kerk?

Ja; werk het eerst zelf uit, spreek met je priesterschapsleider en waar nodig de regionale coördinator van CES, die als adviseur van de priesterschap fungeert voor wat betreft opleiding.

2. Wat doe je als je vindt dat je te veel roepingen hebt?

Spreek erover met je priesterschapsleider. Weiger geen roeping, maar leg de situatie uit en laat de priesterschapsleider de Heer vragen en tot een beslissing komen. Inspiratie hangt nauw samen met informatie.

3. Is het mogelijk om in Nederland getrouwd te zijn en tegelijkertijd te studeren, of moet ik wachten tot ik mijn gezin kan onderhouden?

Het is zeker mogelijk, zoals uit vele voorbeelden blijkt. We moeten niet wachten wanneer we eenmaal de juiste partner gevonden hebben.

Al met al was deze helaas niet drukbezochte vergadering zeer zinvol, zowel voor de studenten als zij die de leiding hadden.

”Het is ons probleem, niet het hunne” Zendingsvergaderingen in Nederland en Vlaanderen

Op donderdagavond 22, vrijdagavond 23 en zaterdagavond 24 augustus j.l. is in de kerkgebouwen van respectievelijk de gemeente Antwerpen, de wijk Utrecht en de gemeente Groningen een bijzondere vergadering gehouden voor leiders van de kerk en hun echtgenotes. Het initiatief hiertoe was afkomstig van president Hans B. Ringger, onlangs geroepen als lid van het Eerste Quorum der Zeven- tig en momenteel werkzaam als tweede raadgever in het presidium van het gebied Europa, met verantwoordelijkheid voor o.a. Nederland en Vlaanderen. Daar de vergaderingen min of meer hetzelfde verloop hadden, wordt hier volstaan met een verslag van president Ringgers toespraak in Utrecht.

De vergadering stond in het teken van het zendingswerk en werd geleid door regionale vertegenwoordiger J.P. Jongkees. Na inleidende toespraken van ouderling Jongkees, president van de Ring Utrecht, M.H. van der Put, en zendingspresident P.L. Ward begon president Ringger zijn toespraak met het voorlezen van het laatste vers van het boek Jona: "Zou ik dan Nineve niet sparen, de grote stad, waarin meer dan honderdtwintigduizend mensen zijn, die het onderscheid niet kennen tussen hun rechterhand en hun linkerhand..."

De inwoners van Nineve hadden zich als gevolg van Jona's prediking bekeerd, en de Heer zag af van zijn voornemen deze stad te vernietigen. Dit "mishaagde Jona ten zeerste en hij werd toornig" (Jon. 4:1), waarop hij door de Heer terechtgewezen werd. De inwoners van Nineve hadden in onwetendheid gehandeld, het was Jona's taak hun het onderscheid duidelijk te maken "tussen hun linkerhand en hun rechterhand", oftewel hun de wetten van God te leren.

Wij bevinden ons in een eendere situatie. We leven in een wereld van moreel verval, de wetten van God worden overal met voeten getreden. Maar hoe

in de wereld is dus *ons* probleem, niet dat van de wereld.

Hij moedigde de leden aan om, waar zij geconfronteerd worden met situaties waar de normen van het evangelie in het geding zijn, duidelijk te laten zien wat links en rechts is, want "wie zwijgt stemt toe".

President Ringger besloot zijn toespraak met zijn getuigenis, sprak de hoop uit de leden in Nederland en Vlaanderen goed te leren kennen en zei ook vertrouwen te hebben in het vermogen van de leden door hun voorbeeld de mensen uit hun omgeving te bereiken.

stellen we ons hier tegenover op? President Ringger gaf aan dat de mensen tegenwoordig ook veelal in onwetendheid handelen, en dat het *onze* taak is de mensen duidelijk te maken wat links en rechts is. De ongerechtigheid

President Hans B. Ringger met echtgenote

Een Biesbosch avontuur

Op zaterdag 24 augustus kwamen de leden uit de gemeenten Dordrecht en Vlissingen en de wijk Eindhoven in het kerkgebouw van Dordrecht bij elkaar voor een wel zeer Hollands uitstapje: een bezoek aan het natuurgebied "De Biesbosch". Om even de aardrijkskundelessen van de lagere school in het geheugen terug te roepen: de Biesbosch ligt ten zuiden van Dordrecht en Sliedrecht, gedeeltelijk in Zuid-Holland (de Dordrechtse- en Sliedrechtse Biesbosch) en gedeeltelijk in Noord-Brabant (de Brabantse Biesbosch), doorkruist door de Nieuwe Merwede als natuurlijke grens tussen de twee provincies. De Biesbosch is een complex van riviereilandjes, zand en slikplaten, die gezamenlijk een oppervlakte beslaan van 4.800 ha. Onderstaand verslag van het bezoek aan dit nog prachtige stukje Nederland is van H.J. Bujs uit de gemeente Dordrecht.

Vanuit het kerkgebouw van Dordrecht vertrokken we naar het Biesbosch bezoekerscentrum "Merwelanden". In dit centrum hadden wij de gelegenheid om dingen te zien en te horen over verleden, heden en toekomst van de Biesbosch, over de planten- en dierenwereld, eb en vloed enzovoorts. Voor we met de rondvaartboot "de Avontuur" het water opgingen kregen we van het bezoekerscentrum regenlaarzen mee, die heel goed van pas kwamen! De boot bracht ons naar prachtige stukjes natuur, die de bezoekers zelf waarschijnlijk niet gevonden hadden. Maar deze dag hield meer in dan alleen maar bootje varen.

Halverwege moesten we uitstappen en maakten we een wandeling onder leiding van een natuurgids, die ons wees op de planten en dieren in de natuur, vertelde over het ingrijpen van de mens daarin, over de Biesbosch tijdens de Tweede Wereldoorlog en nog vele andere facetten van dit natuurgebied.

Daarna werd onze tocht vervolgd door een bezoek aan het nationale Biesbosch museum, waar vijf en een halve eeuw Biesbosch uitgesteld lag, en waar

ons een prachtige diaserie werd getoond, die ons niet alleen de vier jaargetijden in de Biesbosch liet zien, maar ook hoe hard het bestaan was van de mensen die leefden van de opbrengst van de grienden (aan het water gelegen stukken grond).

Na het Nationale Biesbosch museum gingen wij met "de Avontuur" terug naar het bezoekerscentrum, waar het bezoek werd afgesloten. Het was voor

Groot plezier op de rondvaartboot "De Avontuur"

ons niet alleen een gezonde, maar ook een leerzame dag, een dag die ons liet zien wat de Biesbosch was en is. Aan het einde van deze dag was het woord Biesbosch ook veel meer voor ons dan alleen maar een naam. Het was zeker de moeite waard om dit een keer te hebben meegemaakt.

Voor wie interesse heeft zo'n tocht mee te maken: voorjaar 1986 wordt de Biesbosch weer bezocht. Inlichtingen: br. Joop Bujs, tel.: 078-130724.

Leden uit Dordrecht, Vlissingen en Eindhoven voor het bezoekerscentrum in de Biesbosch.

Korte berichten

Finland: Twee leden van de kerk hebben onlangs in Helsinki deelgenomen aan een internationale conferentie voor veiligheid en samenwerking in Europa. Het zijn Keith F. Nyborg, Amerikaans ambassadeur in Finland, en Michael Cleverly, verbonden aan de Amerikaanse ambassade in Londen. De conferentie had als thema internationale betrekkingen.

Spanje: Een documentaire over het martelaarschap van Joseph Smith, samengesteld ter gelegenheid van het feit dat de profeet 141 geleden jaar gestorven is, is onlangs via de Spaanse televisie uitgezonden. Volgens plaatselijke leden is het programma goed ontvangen. Samensteller van de documentaire is Carlos Barahona, hoofd public communications van de kerk in Spanje.

Engeland: Brandweerman Fred Bishop, hogeraadslid in de Ring Crawley Engeland is door koningin Elisabeth geridderd wegens betoonde moed. Vorig jaar oktober redde hij verschillende mensen uit het door een bomaanslag getroffen Grand Hotel van Brighton, waaronder de leider van de conservatieve partij, Norman Tebbit. Door dit ridderschap mag broeder Bishop de titel "Sir" voeren.

Frankrijk: Ongeveer 150 jeugdwerkin-
deren uit twaalf wijken en gemeenten hebben in Versailles rennend, springend en werpend meegedaan aan een onlangs door de kerk georganiseerde mini-Olympische Spelen. De burgemeester van Versailles, André Damien, was bij het gebeuren aanwezig en een plaatselijk nieuwsblad schreef er een artikel over.

Schotland: Een koor van meer dan honderd HLD-jongelui heeft in Edinburgh aan het International Arts Festival (een internationaal kunstfestival) meegedaan. Het is de eerste keer dat een koor van de kerk in Schotland aan een dergelijk festival heeft meegedaan.

De familie Abrea. Voorste rij, Claudia (links) en Cynthia. Achterste rij, Guillermo en Patricia Houlin, ouderling en zuster Abrea, Robert Buma.

was de boodschap van de Kerk van de Heiligen der Laatste Dagen."

Zij hoorden deze boodschap het eerst van twee zendelingzusters die in hun wijk langs de deuren gingen. Zuster Zulema Abrea aanvaardde het evangelie onmiddellijk. Zij hielp haar zoon Angel ter voorbereiding op zijn doop die bijna een jaar later volgde, het verhaal van het Boek van Mormon te begrijpen, alsook de andere Schriften. Oscar, die toen nog te jong was, werd op achtjarige leeftijd gedoopt.

Wat zou het een voldoening geschonken hebben als er in dit artikel melding gemaakt had kunnen worden van de doop van Edealo Abrea, vóór zijn dood, acht jaar geleden, maar helaas gebeurde dat niet. De vader van ouderling Abrea steunde niettemin zijn gezin en moedigde zijn vrouw en zonen aan in hun werk in de kerk. Ouderling Abrea herinnert zich dat zijn vader hem vlak voor zijn doop zei: „„Angel, als je lid wordt van de mormoonse kerk – dan moet je een trouw lid zijn.’ Hij zei mij dat op een zondagmorgen, toen hij mij wakte om naar de kerk te gaan. Echt, hij was een enorme hulp voor mij.”

Zijn moeder, die het altijd druk had in een reeks van kerkelijke roepingen,

stelde een goed voorbeeld. „Zij heeft meer dan dertig jaar in het jeugdwerk gewerkt, en ik denk dat zij één van de grootste zendingen van Argentinië is. Zij heeft geleerd vriendschap te sluiten en hen over het evangelie te vertellen als zij mensen ontmoette, in het bijzonder op het openbaar vervoer.” Door haar toedoen zijn er meer dan vijfendertig mensen lid van de kerk geworden, waaronder inclusief een huidige ringpresident en meerdere ZHV-presidenten.

Het is Zulema Abrea gelukt haar zonen te doen inzien dat zij een voorbeeld van hun geloof zijn, ondanks het feit dat het soms moeilijk was als enig kerklid in een groep. Oscar Abrea heeft, evenals zijn oudere broer, een liefde voor kerkwerk. Hij heeft onder andere gewerkt als bisschop van de Vierde wijk Buenos Aires en instituutsdirecteur op een universiteit.

Edealo Abrea moedigde zijn zoon Angel aan na de middelbare school door te gaan in boekhoudkunde. Werkend in het bedrijfje van zijn vader, leerde ouderling Abrea, onder het verkopen van snoepgoed, een aantal basisbegrippen over handel en boekhouden. Al snel bracht hij de kennis, opgedaan op de universiteit, in praktijk door

de boekhouding van zijn vader en van andere cliënten te verzorgen. Met het geld dat hij daarmee verdiende, bekostigde hij zijn studie.

Hij raakte betrokken bij de politiek en na zijn opleiding afgerond te hebben, werkte hij een tijdje als secretaris van de afdeling financiën van San Miguel, een stad niet ver van Buenos Aires met meer dan één miljoen inwoners. Na deze municipale baan solliciteerde hij naar een baan bij Deloitte, Haskins en Sells, een groot internationaal accountantskantoor en kreeg ook die.

Om zijn studie te kunnen bekostigen gaf hij onder andere les aan jongere studenten. Eén van hen was Maria Victoria Chiapparino, die veertien jaar was toen hij haar les begon te geven. De moeder van ouderling Abrea onderwees Maria het evangelie en Angel, als achttienjarige priester, doopte haar.

Maar dat was niet het eind van het liedje. Hij viel op haar schoonheid en rijpheid. Hun eerste kennismaking groeide uit tot een romance en zij trouwden in 1957. Ouderling Abrea was toen drieëntwintig en zijn bruid achtien. (Hun huwelijk werd in 1966 in de Salt Lake-tempel verzegeld.)

„Zij is een enorme steun geweest,” zegt ouderling Abrea over zijn vrouw.

„En meer dan dat is ze een bron van inspiratie.”

Op het moment van hun huwelijk, vertelt zuster Abrea, was hij raadgever in het OOV-presidium van het zendingsgebied (Zijn roeping als gemeentepredicant volgde drie maanden later.) Volgens Argentijns gebruik ontvangt het bruidspaar op de dag van het huwelijk, familieleden en bekenden thuis om hen in de gelegenheid te stellen hun gelukwensen over te brengen. Maar hij was betrokken bij de voorbereiding van een OOV-conferentie en moest die avond naar een belangrijke vergadering. Daarom excuserte hij zich en ging naar de vergadering en zij ontving de gasten alleen.

„Wat op mij altijd de meeste indruk heeft gemaakt is zijn getrouwheid en toewijding aan het werk van de Heer. De Heer komt op de eerste plaats. En ik ben daar content mee,” zegt ze.

In hun huwelijk is toewijding aan het werk van de Heer echter niet alleen aan ouderling Abrea voorbehouden. Hij prijst zijn vrouw voor haar werk in de kerk en voor de kracht die zij in hun gezin is geweest.

„Vanaf haar jeugd,” zegt hij, „heeft zij zich toegewijd aan de kerk. Zij is altijd actief bezig geweest.” Op eenentwintigjarige leeftijd werd ze geroepen als ZHV-presidente van het zendingsgebied, zij was één van de eerste vrouwen die die positie bekleedde. Zij is ook seminarieleerare geweest. Hij vertelt, dat zij om half vijf opstond, zich kleedde, de leerlingen ophaalde en hen naar de kerk reed waar het seminarie gehouden werd. „Zij heeft altijd een grote invloed op de jongeren gehad.”

De jonge mensen die haar invloed het meest hebben gevoeld, waren natuurlijk de drie dochters van broeder en zuster Abrea, Patricia, Claudia en Cynthia. De drie meisjes werden binnen een periode van vier jaar geboren en hebben altijd een hechte band gehad, die door hun ouders werd aangemoedigd. „Moeder wilde dat we vriendinnen waren,” legt Patricia uit. (Patricia is nu getrouwd met Guillermo Houlin, Cynthia met Robert Buma en Claudia met Michael Banks.)

Volgens Cynthia kan hun moeder goed luisteren. „Als we een probleem hadden, gingen we, voordat we het ook maar aan iemand anders vertelden, eerst naar mama.”

Claudia voegt daaraan toe: „Mijn

moeder heeft haar leven aan ons toegewijd. Vaak moest zij behalve de rol van moeder ook die van vader op zich nemen.”

De kleine probleempjes werden door zuster Abrea zelf opgelost; de grotere moesten wachten totdat zij deze kon doorspreken met haar echtgenoot. Maar haar dochters kunnen zich niet herinneren dat hun moeder ooit geklaagd heeft over het feit dat hun vader zo vaak weg was voor de kerk als ze hem nodig had.

„Soms moet men leren alleen te zijn en je man met vele mensen te delen,” legt zuster Abrea bescheiden uit.

Ouderling Abrea maakt het beste van de tijd die hij met zijn gezin kan doorbrengen. Claudia legt uit: „Hij is echt hoffelijk voor mijn moeder. Eén van de dingen die hij altijd als eerste vraagt als hij thuis komt is: 'Waar is mama?'” Eén van Claudia's doelen is met haar man dezelfde goede communicatie te hebben als haar ouders met elkaar hebben.

Claudia zegt nooit het gevoel te hebben gehad, dat zij op enigerlei wijze tekort is gekomen door haar vaders toewijding aan zijn roeping, hoewel hij door zijn taken wel vaak van huis was. Integendeel, hij werd er een betere vader door. „Als hij thuis was, dat was hij ook echt thuis.”

„Mijn dochters zullen zich geen tijd kunnen herinneren dat ik niet druk was met kerkerwerk,” zegt ouderling Abrea, die er aan toevoegt dat „roepingen niet alleen een deel van mijn leven zijn geweest, maar ook een deel van mijn gezin. Wij kunnen ons geen leven zonder de kerk indenken.”

„Door zijn werk in de kerk,” zegt Claudia, „heeft mijn vader geleerd geduldig te zijn en meer extravert, een karaktereigenschap die zich maar moeilijk liet ontplooiën vanwege zijn natuurlijke verlegenheid.”

Verlegen is hij echter niet wanneer hij met bekenden is. Hij is heel hartelijk en teder, in het bijzonder met zijn gezin. Zij die zijn serieuze persoonlijkheid en public kennen, zullen wellicht verrast zijn hem te zien lachen met zijn dochters.

Claudia brengt naar voren dat de favoriete activiteiten van het gezin in Buenos Aires ondermeer bestonden uit het gezamenlijk bezoeken van het theater, etentjes, picknicken of wandelen in het park.

Soms ervoeren zij en haar zusters het

als een druk om de dochter te zijn van een kerkleider, „vooral met onze afsprakesjes”. Haar ouders waren streng vergeleken met de Argentijnse normen. Afsprakesjes begonnen meestal niet eerder dan 8.00 n.m., aangezien de meeste Argentijnen tot 6.30 n.m. werken en haar vader stond erop dat zijn dochters om tien uur weer thuis waren. Achteraf, zo laat ze weten, was het een goede regel.

Toen ouderling Abrea president was van het Zendingsgebied Rosario Argentinië, zagen zijn dochters dat hij geregeld gesprekken had met alle zendingen. Zij vroegen hem of dit beleid bij hen ook wilde volgen. Door deze gesprekken was hij in staat juist die raad te geven die zijn dochters nodig hadden. Zijn geheim is hun niet te zeggen wat zij moeten doen, maar zij praten over het probleem en komen zo tot een oplossing. „Lets wat voor mij enorm moeilijk is, lijkt hem gemakkelijk af te gaan,” merkt Claudia op.

„Wijs,” is het woord dat Cynthia gebruikt om haar vader te karakteriseren. Hij heeft „leidinggevende capaciteiten en gaat heel georganiseerd te werk. Zijn respect voor mensen is wederzijds; hij heeft altijd onderwezen dat men de mensen zo dient te behandelen als men zelf behandeld wil worden”.

Volgens Patricia ligt er een lofwaardige wilskracht en bestendigheid aan zijn werk ten grondslag. „Hij weet wat hij moet doen en hij doet het, wat er ook gebeurt.”

Ouderling Abrea legt uit dat zijn opleiding ongetwijfeld heeft bijgedragen aan die wilskracht en bestendigheid. „Voor mij tellen de resultaten. Ik houd ervan doelen te stellen. Ik wil me verbeteren, iedere dag moet beter zijn dan de dag ervoor.”

Patricia oppert dat zijn grootste bijdrage aan het kerkerwerk in Argentinië wellicht het versterken van de leiders geweest is, waarvan hij het meeste door voorbeeld heeft gedaan.

„Leiderschap,” stelt ouderling Abrea, „is één van de grootste noden van de Zuidamerikaanse heiligen. De oplossing ligt in het onderwijzen van correcte beginselen en hen te helpen deze in praktijk te brengen.”

Zijn dochter Claudia zegt dat toewijding een andere kracht is van ouderling Abrea. Zij en Cynthia vertellen beiden hetzelfde verhaal om dit te illustreren. Ouderling Abrea moest daags na de be-

Ouderling en zuster Abrea zijn gedurende hun huwelijk altijd toegewijd geweest aan hun gezin en de kerk.

grafenis van zijn vader voor de kerk weg naar een andere stad, daartoe moest hij direct na de begrafenis een vliegtuig uit Buenos Aires nemen. Hij had erg veel verdriet over het heengaan van zijn vader, Cynthia vroeg hem waarom hij toch de opdracht ging vervullen. Hij herinnerde haar teeder aan de aansporing van zijn vader altijd zijn best te doen in kerktaken (een aansporing die hij ook zijn dochter heeft gegeven), en merkte op dat hij zijn vader zou eren door hem te gehoorzamen.

Toen hij geroepen werd als zendingspresident, heeft hij zich geen moment afgevraagd of hij die roeping wel wilde aanvaarden. Maar geen van de gezinsleden realiseerde zich hoe ingrijpend deze verandering zou zijn. Het betekende het opgeven van een goede baan. Zijn dochters maakten zich er zorgen over. Naarmate de tijd van zijn ontheffing in juli 1981 naderbij kwam, vroeg één van hen hem herhaaldelijk wat hij na zijn zending zou gaan doen. Hij wist het niet, maar maakte zich er geen zorgen over.

Dan, op 16 maart 1981, was er een telefoontje van president Kimball uit Salt Lake City. De profeet vroeg hoe de zaken ervoor stonden in het zendingsgebied en informeerde naar het welzijn van de familie. Maar „Ik kon me niet voorstellen dat hij me alleen daarvoor opbelde,” glimlacht ouderling Abrea. En hij had gelijk, want president Kimball riep hem als lid van het Eerste Quorum der Zeventig, alsook in het presidentschap van de Buenos Aires-tempel. Hij

sprak ook met zuster Abrea en riep haar als tempelmater.

Plotseling veranderde alles in het leven van het familie Abrea. Ouderling Abrea herinnert zich dat president Kimball hem die dag over de telefoon vertelde: „U zult uw zending nooit beëindigen. Deze zending is voor de rest van uw leven.” Hij werd op 4 april 1981 gesteund als lid van het quorum en voegde zich gemakkelijk naar een nieuwe leefwijze: full-time in dienst van de Heer.

Hoe ontspant iemand zich die zo toegewijd is? „Kerkwerk is mijn enige hobby,” antwoordt ouderling Abrea. Als er gelegenheid is, kijkt hij graag naar een voetbalwedstrijd, een sport die hij op de middelbare school en de universiteit beoefende. (Claudia merkt op dat hij ook een verdienstelijk speler was in een basketbalteam van de kerk.) „Ik houd van lezen. Ik vind het fijn om met mensen te praten en om te gaan.”

Ouderling Abrea zal als tempelpresident ongetwijfeld de gelegenheid hebben met mensen om te gaan. Er wonen ongeveer elf miljoen mensen in en rond Buenos Aires, wat meer dan een derde van de bevolking van Argentinië is. Zijn vrouw en dochters kijken met plezier terug op hun verblijf in Salt Lake City, een „kleine stad” waar de meeste mensen die zij tegenkomen leden zijn van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen.

„De tijd is aangebroken dat er meer Argentijnen lid van de kerk worden,” zegt ouderling Abrea. Velen zijn meer

dan ooit bereid naar de evangelieboodschap te luisteren vanwege de groei van de kerk en de bouw van een tempel in hun land. Zuster Abrea merkt op dat de kerk nu sterk genoeg is in Argentinië om haar invloed jarenlang te laten voelen; haar neefje behoort tot de vierde generatie kerkleden in haar familie. Ouderling Abrea vertelt dat de groei van de kerk in zijn geboorteland de laatste vijftien tot twintig jaar met sprongen vooruit is gegaan.

„De kerk heeft het respect van de regering en het volk weten te winnen. Zij zijn niet op de hoogte met de leer, maar zij zien hoe de mormonen leven en handelen. Ik geloof dat het voorbeeld dat de kerkleden stellen het beste zendingsinstrument is dat wij hebben.”

„In feite,” zegt hij, „zijn de mensen in Zuid-Amerika nu veel meer bereid te luisteren en het evangelie te aanvaarden. Ik zie de hand van de Heer in deze landen. We hebben meer zendelingen dan ooit. De leden doen veel zendingswerk.” De snelle groei in de juiste banen te leiden is één van de grootste uitdagingen van de kerk in Zuid-Amerika. Maar die groei plaatst de heiligen meer op de voorgrond en geeft hen meer invloed.

„Toen ik vijftien was,” zegt ouderling Abrea, „was de enige tempel waar wij over hoorden in Salt Lake City. Te denken aan een tempel in Argentinië kwam gewoon niet in mij op.” Maar het huis des Heren dat er nu is, is een symbool van de vooruitgang die de kerk in Argentinië en in heel Zuid-Amerika doormaakt. Ook de opkomst in de vergaderingen is omhoog gegaan, in sommige gebieden is er onder de Melchizedekse priesterschap een opkomst van 75 procent.

„Ik ben een getuige van de wonderen in de laatste dagen,” bevestigt ouderling Abrea. „Wij dienen de verrichtingen van de kerk door het oog des geloofs te bezien. Er worden zoveel wonderen verricht in Zuid-Amerika.” Leden die door de routine van de organisatie heen kijken zullen Gods hand in het werk zien.

Hij spreekt zachtjes, maar beslist. Hij is terug in Zuid-Amerika om te werken. Met ouderling Abrea, en Zuidamerikanen zoals hij, die onder de leiding van de Heer werken kan men verwachten dat de kerk steeds meer wonderen van groei en geestelijkheid zal ervaren. □

Vliegen op instrumenten

Norman Jay Poulsen

Ik herinner me nog goed die dag een paar jaar geleden, dat ik met een vlieginstruceur de lucht in ging. Ik zou die dag alleen op de instrumenten op het controlepaneel vliegen en geen gebruik maken van de bakens op de grond.

Het was een heldere dag, hoewel er enkele windvlagen waren. We verliepen het veld naar het noorden vliegend met een frisse tegenwind. Toen we de juiste hoogte hadden bereikt, zette mijn instructeur een speciale kap op mijn hoofd, zodat ik alleen het instrumentenpaneel kon zien. Na een uur maakten we een stop op een vliegveld, ongeveer 160 kilometer noordwaarts, om te eten en het weer nog eens te bekijken.

Het was vroeg in de avond toen we weer in het vliegtuig stapten voor de vlucht terug. We waren allebei een beetje nerveus want er dreef een kleine storm in de richting van onze vluchtroute, en toen we opklommen naar de wolken, voelden we de toegenomen kracht van de wind. Nu kregen we de gelegenheid om echt volledig op de instrumenten te vliegen.

Ik was niet echt bezorgd, totdat de instructeur mij zei de kap op te zetten omdat ik ons naar huis zou vliegen. Toen we de storm invlogen, slingerde de wind ons heen en weer. Maar de instructeur verzekerde mij ervan dat alles goed onder controle was: ik hoefde alleen maar op de instrumenten te vliegen zoals ik op de heenvlucht had gedaan, en zijn aanwijzingen te volgen.

Terwijl de minuten verstreken en wij verder de turbulente invlogen, begon een vreselijke angst mij aan te grijpen en begon ik mij duizelig te voelen, alsof het vliegtuig draaide en enigszins naar beneden dook. In paniek maakte ik wat ik zag als correcties van onze vlucht.

Mijn instructeur moest mij vier keer vertellen dat de instrumenten goed waren en dat ik daarop moest vertrouwen, niet op mijn eigen oordeel.

Na nog enkele minuten worstelen en de voortdurende verzekering van mijn instructeur dat de instrumenten zeker de waarheid spraken, kon ik niet meer tegen de spanning en zette de kap af om het zelf te kunnen zien. Toen ik door het raam keek, kon ik alleen maar de regen zien die vanuit de donkere, zwarte lucht tegen ons aan sloeg. Ik verschoot van kleur en ik werd bevangen door angst.

Mijn instructeur zij: „Norman, je hebt hier nu vijftientig minuten gezeten, met een duidelijk signaal en goede instrumenten waar je op af kunt gaan, maar je bent tweeëndertig keer

uit de koers geraakt en 270 meter gezakt. Nu weet je *echt* niet waar je bent. Ik zal je iets laten zien.”

Hij nam over en begon met weinig inspanning door de wolken te klimmen. Na ongeveer 240 meter, zaten we boven de wolken die glinsterden onder het licht van een prachtige volle maan. Op kleine afstand, tegen een heuvel, zagen we twee grote rode lichten op de top van een zendmast. Aan de andere kant van die heuvel zagen we door een opening in het wolvendek een flauw schijnsel van de groene en witte lichten van de luchthaven, die een signaal uitzonden dat voor ons thuis betekende.

Na een veilige landing had ik het gevoel één van die grote lessen te hebben geleerd waarvoor we hier naar de aarde zijn gezonden: dat de Heer ons goede instrumenten, een duidelijk signaal en vele duidelijke bakens geeft, terwijl we soms toch aan het dwalen slaan en de aanwijzingen negeren, met als gevolg dat we in een zee van verwarring vallen. Niettemin, als wij op die signalen vertrouwen en ons daarop richten, of we ze nu begrijpen of niet, dan zullen we in staat zijn boven de wolken te vliegen, veilig en zeker, in het volle besef van onze koers en bestemming. □

Norman J. Poulsen, vader van twee kinderen, geeft les aan het ouderlingenquorum van de Zestiende Wijk Brigham Young University.

Gefluistreerd door Scott Snow

Eenmaal boven de wolken zagen we in de verte een prachtige volle maan en daarna de groene en witte lichten van de luchthaven, die een signaal uitzonden dat voor ons thuis betekende

Verslagen van grote waarde

President Marion G. Romney
Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Een van de beste manieren om het evangelie te leren kennen, is om de Schriften te onderzoeken.

Het woord *onderzoeken* betekent inlichtingen inwinnen, bestuderen en nagaan, met de bedoeling de betekenis te achterhalen. Onderzoeken impliceert meer dan alleen doorlezen of zelfs van buiten leren.

Toen Jezus de joden opdroeg „de Schriften te onderzoeken,” richtte Hij zich tot mensen die prat gingen op hun kennis van de Schriften. Hun leven lang hadden zij ze gelezen en uit het hoofd geleerd. Zij konden ellenlange stukken Schriftuur citeren ter staving van hun afvallige wetten en rituelen – hetgeen zij ook deden. Zij waren er echter ten enenmale niet in geslaagd hun ware boodschap te ontdekken.

U zult zich herinneren dat de joden tot wie Jezus sprak kritiek op Hem hadden en beweerden dat Hij de wet van Mozes geschonden had door op de sabbat een zieke te genezen. Jezus verspilde echter geen tijd aan het weerleggen van hun bekrompen opvattingen. Als Heer van de sabbat verkoos Hij op hun beschuldigingen te reageren door zichzelf als zodanig bekend te maken. Daar zij de Heer en zijn verklaring van het verband tussen Hemzelf en zijn Hemelse Vader verwierpen, zei Hij hun dat zij zonder kennis waren van het woord Gods, waarvan zij beweerden een volmaakte kennis te hebben.

Als zij de Schriften hadden begrepen, dan zouden zij de profetieën van Mozes over de beloofde Messias heb-

ben aanvaard en in de vervulling ervan Jezus hebben herkend.

Heilige mannen zijn in alle bedelingen uit de hemel onderwezen in het evangelie van Jezus Christus. Deze leringen en instructies zijn in de Schriften bewaard, opdat allen die gewillig zijn mogen leren wie zij moeten aanbidden en hoe zij moeten leven om het grote doel van de sterfelijkheid te bereiken en daardoor de beloofde beloningen te verkrijgen.

Het komt mij voor dat een studie van het Oude Testament overtuigend bewijs levert van de waarde en de beloningen voor het onderzoeken van de Schriften.

In het komende jaar zullen wij, de volwassen leden van de kerk, het Oude Testament gaan bestuderen. Een benadering die ik nuttig heb gevonden om het Oude Testament te leren begrijpen, is om uit andere Schriften te leren wat de meest rechtvaardige mensen ter plekke te zeggen hadden. Mannen als Abraham, Mozes, Lehi en Nephi kunnen met recht als specialisten op het gebied van het Oude Testament worden beschouwd. Wij hebben het grote geluk dat een aantal van de leringen van deze mannen voor ons bewaard zijn gebleven.

Naar mijn mening behoren wij die te bestuderen en de raad die zij bevatten op te volgen, willen wij de evangelieboodschap uit het Oude Testament begrijpen en onderwijzen.

De geschriften van Abraham, Mozes en Henoch, zoals opgetekend in de Pa-

rel van Grote Waarde, en de geschriften van Lehi en Nephi zoals opgetekend in het Boek van Mormon, zijn een grote hulp bij het begrijpen van de aller vroegste geschriften van het Oude Testament. Zij maken, bijvoorbeeld, de oorsprong en de aard van de mens uitermate duidelijk.

Ik heb jarenlang opdracht van het Eerste Presidium gehad om deel uit te maken van het voormalig kerkelijk publicatiecomité. Onze taak was stof die ingediend was om te worden gebruikt in de studiecurriculum voor onze hulporganisaties te lezen en te beoordelen. Daarbij nam mijn geest weleens aanstoot aan taalgebruik dat het standpunt weergaf van hen die niet geloven in de zending van Adam. Ik bedoel daarmee woorden en zinsneden zoals „de primitieve mens,” „de prehistorische mens,” „voordat de mensen de schrijfkunst machtig werden,” en soortgelijke aanduidingen.

De Heer heeft gezegd dat Adam de eerste mens was (zie Mozes 3:7), hetgeen betekent, voor zover ik het begrijp, de eerste sterveling op aarde. Voorts vertelde Henoch dat er een denkenboek in de taal van Adam was *geschreven* onder inspiratie van de Heer zelf.

Wanneer de zending van Adam en Eva ons niet duidelijk voor ogen staat, ontbreekt het ons ook aan een juist begrip van de zending van de Zaligmaker. De gevolgen van de zending die door Adam en Eva was verricht, noodzaakten het zoenoffer van de Heiland. Dat is de belangrijkste boodschap van het Oude Testament. Het gebruik van het bloedoffer zoals beschreven in het Oude Testament, werd ingesteld om de gedachten van de mens te richten op het grote zoenoffer van onze Heiland, de Heer Jezus Christus.

Lehi en Nephi onderwezen deze waarheden. Een van de allerduidelijkste uiteenzettingen van de geweldige boodschap van het Oude Testament wordt zelfs in hun geschriften gevonden (zie 1 Nephi 20–21; 2 Nephi 6–8, 12–25).

Het was juist vanwege het grote belang van de oudtestamentische leringen dat de Heer Lehi inspireerde om zijn zoons terug te sturen naar Jeruzalem voor de koperen platen, voor het Oude Testament – want dat is wat er op die platen stond. De Heer wilde niet dat het nieuwe volk dat Hij uit de lendenen

van Lehi zou doen ontspruiten, het zonder die kronieken zou moeten stellen.

Wij zien hoe Nephi ons helpt de boodschap van het Oude Testament te begrijpen wanneer hij uitwijdt over de leringen van Jesaja. Ik meen dat er geen eenvoudiger, duidelijker of meer relevante uiteenzetting van de boodschap van het Oude Testament bestaat, dan degene uit de hoofdstukken 25 tot en met 33 in 2 Nephi. Het komt me voor dat een zorgvuldige bestudering van deze hoofdstukken onder veel gebed een eerste vereiste zou zijn voor iedereen die de boodschap van het Oude Testament wil begrijpen en onderwijzen. In die hoofdstukken scheidt Nephi het belangrijke van het onbelangrijke. Hij zegt:

„Wij spreken van Christus, wij verheugen ons in Christus, wij prediken Christus, wij profeteren van Christus, en wij schrijven volgens onze profe-

tieën, opdat onze kinderen mogen weten uit welke Bron zij vergeving hunner zonden mogen verwachten.“ (2 Nephi 25:26.)

Dat was Nephi, zo'n vijf- à zeshonderd jaar voor Christus, die ons onderwijst wat hij geleerd had uit de koperen platen, waar het Oude Testament op stond. Dat is een goede raad voor ons, de ouders en onderwijzers van deze tijd. Het Oude Testament leert ons over verlossing en de geboden die wij moeten gehoorzamen om die verlossing deelachtig te kunnen worden.

Zij die in het duister wandelen zullen misschien niet in staat zijn de fundamentele betekenis en beginselen die in het Oude Testament staan, te onderscheiden. Als heiligen der laatste dagen hebben wij echter geen enkele verontschuldiging. Het is dus van het aller-grootste belang dat wij de ware leer van het Oude Testament niet verbergen voor onze kinderen of voor degenen

die wij geroepen zijn te onderwijzen door verdwaald te raken in zaken van minder belang. Wij moeten ons concentreren op de tarwe en niet op het kaf.

Het ontbreekt ons hier aan de ruimte om alle belangrijke lessen die uit het Oude Testament geleerd kunnen worden in ogenschouw te nemen – zoals gezag, priesterschap, gehoorzaamheid, trouw, eenheid, geloof, het belang van het volgen van levende profeten en vele andere levensbelangrijke onderwerpen. Ik zal echter wel in het kort enkele oudtestamentische leerstellingen bespreken die mij bijzondere relevantie voorkomen.

Het Oude Testament verschaft vele voorbeelden van het belang van het luisteren naar de waarschuwingen van de Heer van ophanden zijnde rampen. De Heer waarschuwde Jozef en de Egyptenaren overleefde de hongersnood omdat zij acht sloegen op zijn

Nephi met de platen (Schilderij van Bill L. Hill)

woorden. De Heer bewaarde de mens en andere vormen van leven door middel van Noachs gehoorzaamheid in het bouwen van de ark. Hij bewaarde Mozes, Abraham, Mesak, Sadrak en Abednego. Bij talrijke gelegenheden waarschuwde Hij Israël. Soms sloegen zij acht op de waarschuwing, soms niet. In onze eigen bedeling is de waarschuwing om ons voor te bereiden herhaaldelijk uitgesproken. In een heden-daagse openbaring lezen wij: „Bereidt u voor, bereidt u voor op hetgeen zal komen, want de Here is nabij“ (LV 1:12).

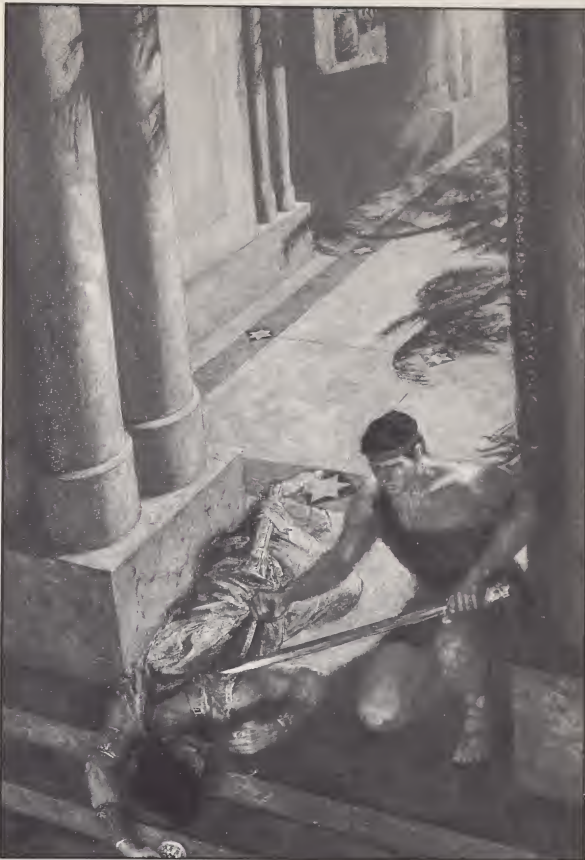
De Heer weet door welke rampen de mensen op aarde zullen worden bezocht vlak voor zijn wederkomst, en Hij heeft instructies gegeven voor onze bescherming, net zoals in de dagen van het Oude Testament.

In deze tijd is ons opgedragen de inwoners van de aarde te waarschuwen. Wij moeten deze plechtige verantwoordelijkheid indachtig zijn en in ons hart overwegen. Als heiligen der laatste dagen wordt ons geboden hetgeen wij van de Heer hebben ontvangen door te geven aan hen die wij onderwijzen. Soms, echter, trachten wij te onderwijzen zonder eerst de juiste kennis en geest te bemachtigen.

Hyrum Smith, de broer van de profet, ontving een instructie hierover door middel van een openbaring die gegeven werd zelfs voordat de kerk werd georganiseerd. Daar hij zeer onder de indruk was van de boodschap van de herstelling, wilde hij deze gaan verkondigen voordat hij de Heer de kans had gegeven hem voor te bereiden. In deze openbaring zegt de Heer:

„Tracht niet Mijn woord te verkondigen, maar tracht eerst Mijn woord te verkrijgen, en dan zal uw tong worden losgemaakt, dan zult gij, indien gij dit verlangt, Mijn Geest en Mijn woord hebben, ja, de macht Gods om mensen te overtuigen.“ (LV 11:21.)

Voor degenen onder ons die het verlangen hebben het evangelie op doel-treffende wijze met anderen te delen – of dat nu met onze kinderen is, met onze broeders en zusters in een formele onderwijssituatie, of met onze vrienden – staan er een aantal uitermate belangrijke lessen in deze openbaring. Wij moeten ons leven in orde maken, opdat de Geest van de Heer onze gedachten en daden kan beïnvloeden, opdat wij van omhoog onderwezen kun-

Laban sterft door zijn eigen zwaard (Schilderij van Ronald Crosby)

nen worden. Wij moeten werken en zijn woord bestuderen met een groot verlangen, totdat zijn leringen onze leringen worden. Dan zullen wij met macht en overtuiging kunnen spreken. Wanneer wij een andere manier van voorbereiden verkiezen, hebben wij geen enkele verzekering van succes. Dan zullen wij onze eigen ideeën of die van een ander mens verkondigen in plaats van die van de Heer. De belangrijkste bron voor het woord van de Heer is de standaardwerken, naar behoefte versterkt door de levende profeten.

Het is mijns inziens belangrijk dat wij vertrouwd worden met deze geestelij-

ke beginselen. Ik ben ervan overtuigd dat wij beter kunnen slagen in ons dagelijks leven en in het verkondigen van het evangelie aan de wereld, wanneer wij slechts bereid zijn de Schriften te onderzoeken en een beter begrip te verkrijgen van het woord des Heren, de zin des Heren en de wil des Heren. □

Dit is een bewerking van een in 1979 gehouden toespraak aan de Brigham Young University tijdens een symposium voor godsdienstleerkrachten van de kerkelijke onderwijsinstellingen. (Afdrukt met toestemming van Deseret Book Co.)

Joseph Smiths verhalingen van het eerste visioen

Milton V. Backman jr.

Een van de allerbelangrijkste godsdienstige gebeurtenissen in de geschiedenis van het mensdom vond plaats in de lente van het jaar 1820 in een prachtig klein bos in de buurt van de Finger Lakes in het westen van de staat New York. Terwijl hij bezig was met een intensief zoeken naar godsdienstige waarheid, ontving Joseph Smith een heerlijk visioen dat zijn leven totaal veranderde en een nieuw godsdienstig tijdperk inluidde – de bedeling van de volheid der tijden.

Bij ten minste vier verschillende gelegenheden zette Joseph Smith of zelf het relaas van deze gebeurtenis op papier, of dicteerde hij dit aan anderen. Mogelijkerwijs schreef of dicteerde hij nog andere versies van het eerste visioen, maar deze zijn niet aan 't licht gekomen. De vier verhalen van dit visioen die nog bestaan, zijn afkomstig van verschillende secretarissen, en zijn op verschillende momenten, vanuit een verschillend perspectief, voor verschillende doeleinden en aan verschillende

groepen mensen gegeven. [1] Het hoeft ons dus niet te verwonderen dat iedere versie andere aspecten van zijn ervaring onderstreept. Wanneer heiligen in deze tijd dit opmerkelijke visioen aan anderen uitleggen, variëren hun beschrijvingen vaak, overeenkomstig het gehoor of de omstandigheden die aanleiding geven tot een dergelijk verslag. Als dit voorval, bijvoorbeeld, aan een groep hogepriesters werd verteld, zouden er ongetwijfeld andere aspecten naar voren worden gebracht dan wan-

Verhalings van het eerste vision zijn op verschillende momenten, voor verschillende doelgroepen en -einden geschreven. Iedere versie onderstreept verschillende aspecten van de ervaring.

neer het aan mensen werd verteld die nog nooit van de herstelling van het evangelie of van Joseph Smith hadden gehoord.

Het bestaan van deze verschillende versies draagt in belangrijke manier bij aan het staven van de waarachtigheid van deze profheet uit de laatste dagen. Het geeft aan dat Joseph niet met voorbedachten rade een verhaal in elkaar zette dat hij aan iedereen vertelde. Advocaten en rechters, bijvoorbeeld, onderkennen dat als een getuige een voorval herhaalt in precies dezelfde bewoordingen, het hof met recht een groot vraagteken mag zetten bij de geloofwaardigheid van zo'n verklaring.

Er zijn zelfs lang bestaande precedenten voor verschillende versies van één en dezelfde geestelijke ervaring. De vier evangeliën, bijvoorbeeld, komen niet precies met elkaar overeen over de geweldige gebeurtenissen bij het lege graf. Er zijn afwijkingen op het gebied van het aantal vrouwen en engelen die erbij betrokken waren, en of de engelen zaten of stonden. Hoewel de profheet Joseph Smith in zijn geïnspireerde vertaling een aantal van deze details (en andere die hieronder genoemd worden) heeft opgehelderd, zijn er toch nog kleine verschillen in de vier beschrijvingen van de gebeurtenis (vergelijk Matteüs 28 met Marcus 16, Lucas 24 en Johannes 20). De verschillen zijn echter niet belangrijk; zij kunnen zijn ontstaan vanwege onjuiste overbrengingen of vertalingen, of ten gevolge van het vastleggen van de gebeurtenis vanuit verschillende oogpunten. Eén ding staat echter vast: het heerlijke feit dat het graf leeg was omdat Jezus was opgewekt als eersteling van hen die ontslapen waren.

Beschrijvingen van het verschijnen van de Heiland aan Paulus op de weg naar Damascus, zoals die in Handelingen door Lucas en in zijn brieven door Paulus zelf gegeven zijn, wijken ook van elkaar af. Om slechts één voorbeeld aan te halen, in Handelingen 9:7 lezen we dat Paulus' medereizigers wel een stem hoorden, maar niemand zagen. In hoofdstuk 22, vers 9, lezen we dat anderen wel het licht zagen maar geen stem hoorden.

Een beschrijving van een voorval in Johannes 12 lijkt in sommige opzichten

op het nieuwtestamentische verslag van Paulus' visioen. Terwijl Jezus in Jeruzalem vertoefde, klonk er, volgens Johannes, „een stem“ uit de hemel. Terwijl sommigen meenden dat er een donderslag was geweest, beweerden anderen dat er een engel had gesproken (zie Johannes 12:28–29).

Waar het om gaat is de realiteit, niet de enigszins verschillende waarnemingen ervan. Hoewel de beschrijving van Matteüs van de dood van Judas (Matteüs 27:5) afwijkt van de beschrijving in Handelingen (Handelingen 1:18), en hoewel de evangeliën van elkaar verschillen aangaande het opschrift dat Pilatus liet aanbrengen op het kruis en de woorden die Jezus vlak voor zijn sterven sprak (vergelijk Matteüs 27:37; Marcus 15:34; Lucas 23:38, 43; en Johannes 19:19–21), moeten we ons niet dermate concentreren op verschillen, dat dit ons belet de boodschap van de evangeliën te begrijpen. Het belangrijkste bij de beschrijvingen van de kruisiging is dat Jezus, terwijl Hij aan het kruis hing, de verzoening voltooide.

Niet als Paulus heeft Joseph Smith bij geen enkele gelegenheid tegelijk alle bijzonderheden weergegeven van de grootse ervaring die hem in 1820 te beurt was gevallen. Toen Paulus ontdekte dat zijn zending aan de heidenen in twijfel werd getrokken, vertelde hij opnieuw (vele jaren na de gebeurtenis) hoe de Heer hem bij zijn eerste visioen had gewezen op zijn zending aan de niet-joodse naties (zie Handelingen 26:16–18). Zo ook vertelde de profheet Joseph Smith in het meest volledige verslag van zijn eerste visioen (de versie die in 1838 werd geschreven als onderdeel van de geschiedenis van de kerk), „en Hij zei nog vele dingen die ik nu niet kan opschrijven“ (Joseph Smith – Geschiedenis 20). Zelfs vandaag beschikken wij niet over een volledig verslag van het eerste visioen. De profheet heeft nooit alles wat hem werd gezegd in het visioen dat hij in de buurt van Palmyra ontving, bekend gemaakt. Niettemin kunnen wij (evenals bij de vier evangeliën en de drie versies van Paulus' ervaring op de weg naar Damascus), door alle ons bekende verhalen van het eerste visioen van de hand van de profheet te combineren, een gro-

ter begrip krijgen van deze geweldige gebeurtenis.

Gezien de maatschappelijke en letterkundige omstandigheden van zijn tijd, kunnen wij ook beter begrijpen waarom de jonge Joseph Smith mogelijkwerwijs pas in het begin van de jaren dertig van de vorige eeuw een verslag van het eerste visioen schreef. Veel mensen die in het negentiende-eeuwse Amerika leefden schreven pas een autobiografie of geschiedenis vele jaren nadat de gebeurtenissen die hun leven hadden gevormd, plaats hadden gevonden. Dat Joseph Smith op veertienjarige leeftijd een dagboek zou hebben bijgehouden is onwaarschijnlijk. [2] Toch is, zoals gezegd door Dean C. Jessee, research-historicus aan het Joseph Fielding Smith Institute for Church History aan de Brigham Young University, het schijnbare tijdsverschil tussen het ontvangen van het eerste visioen en het optekenen ervan eerder een veronderstelling dan een feit.

„Gezien de prilte leeftijd van de profheet, de omstandigheden waarin hij leefde – die van de beschavingsgrens, zijn gebrek aan schoolopleiding, de afwezigheid van enige formele opdracht om hem tot schrijven aan te zetten, en de vijandige reactie die hem te beurt viel de eerste keer dat hij over zijn ervaring vertelde, is het niet vreemd dat hij er in de jaren tussen 1820 en 1830 niet toe kwam zijn relaas op papier te zetten. Maar toen hij eenmaal in een in 1830 ontvangen openbaring de opdracht kreeg een geschiedenis te schrijven, ging Joseph zo snel als zijn tijdverslindende taken en frustrerende problemen het toelieten tot daden over.“ [3] De eerste ons bekende teboekstelling door Paulus van zijn ervaring op de weg naar Damascus werd ongeveer 24 jaar geschreven nadat hij zijn visioen had ontvangen. [4]

Hoewel er geen gepubliceerd verslag van het eerste visioen verscheen in de jaren twintig en dertig van de vorige eeuw, verweefde de profheet beschrijvingen van zijn heilige ervaring in het bos in alle vier de versies van de opkomst van de herstelde kerk die hij schreef of dicteerde tussen 1832 en 1842. En toen Joseph in 1842 voor 't eerst twee verschillende versies van de geschiedenis van de kerk publiceerde

(een kort overzicht en vervolgens een meer gedetailleerde geschiedenis), gaf hij in beide werken een beschrijving van dit visioen.

Hoewel de bewoordingen van Joseph Smiths verhalen van het eerste visioen van elkaar verschillen, worden er in ieder van zijn beschrijvingen een aantal fundamentele waarheden omtuld, waaruit een grote overeenkomst van vele bijzonderheden blijkt. Men kan de verschillende accenten in deze getuigenissen beter begrijpen en waarderen door de historische achtergrond ervan te onderzoeken, door Josephs inspanningen om geschiedenis te schrijven te overwegen, en door opmerkzaam te zijn op zijn pogingen om de vorm waarin de fundamentele boodschap van de herstelling aan anderen werd overgebracht, te verbeteren.

Het relaas uit 1832

Het vroegstbekende geschreven verslag van het eerste visioen maakte deel uit van een autobiografie die Joseph in 1832 schreef. Het verhaal begint met de volgende inleiding [5]:

„Een geschiedenis van het leven van Joseph Smith jr., een relaas van zijn wonderbaarlijke ervaring en van alle machtige daden die hij verricht in de naam van Jezus Christus, de Zoon van de levende God . . . alsmede een verslag van de opkomst van de kerk van Christus.”

In dit portret van het leven van de profeet wordt gesproken over zijn geboorte in Vermont in 1805, de verhuizing van het gezin naar de staat New York toen hij een jaar of tien was, zijn zoeken naar waarheid op godsdienstig gebied en zijn ervaring in het bos. Er wordt in deze autobiografie ook een beschrijving gegeven van de gebeurtenissen die voerden tot het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon.

Jarenlang braken de historici zich het hoofd over de datum van dit manuscript. Enkele jaren geleden, echter, bepaalde Dean C. Jessee dat dit werk, dat ten dele in het handschrift was van zijn secretaris, Frederick G. Williams, tot stand was gekomen tussen 20 juli 1832 en 1 december van hetzelfde jaar (wellicht in de maand november). Hoewel Frederick G. Williams de inleiding van

Er zijn lang bestaande precedentes voor verschillende versies van één en dezelfde geestelijke ervaring. Lucas in Handelingen en Paulus in zijn brieven, bijvoorbeeld, geven ons van elkaar afwijkende verslagen van de verschijning van de Heiland aan Paulus op de weg naar Damascus.

deze autobiografie schreef, zoals deze hem werd gedictieerd door Joseph Smith, schreef Joseph het gedeelte dat over het eerste visioen handelt. Dit is overigens het enige verslag van Josephs heilige ervaring in 1820 dat in zijn eigen handschrift staat.

Daar deze geschiedenis uit 1832 een van de vroegstbekende manuscripten van de hand van Joseph Smith is, levert het vele aanwijzingen op ten aanzien van Josephs schoolopleiding. Joseph gaf toe, dat hij, wegens de zeer beperk-

te middelen van het grote gezin waar hij uit voortkwam, „weinig opleiding had kunnen genieten.” „Kortom,” vervolgde hij, „er is mij lezen en schrijven alsmede de fundamentele beginselen van het rekenen geleerd, hetgeen het totaal van mijn literaire ontwikkeling vormt.”

De meeste kinderen uit de omgeving van Palmyra en Manchester gingen in die tijd, tussen 1810 en 1830, gemiddeld zeven à acht maanden van het jaar naar school. Het schoolverzuim op deze

scholen, die uit één lokaal bestonden en waar kinderen van vijf tot zestien jaar bij elkaar zaten, was hoog en Joseph vertelde dat hij zich onder degenen bevond wiens formele schoolopleiding bij tijd en wijle versloft werd. Bij het opnoemen van zijn schoolprestaties maakte hij geen melding van spelen. Een vergelijking van de spelling in zijn verslag uit 1832 met de spelling die aanbevolen wordt in de gangbare taalkundeboekjes van die tijd, toont aan dat Joseph (zoals de meeste van zijn leeftijdsgenoten) een aantal woorden niet had leren spellen zoals door sommige autoriteiten was voorgeschreven. Bovendien waren sommige zinnen in het relaas niet af, terwijl andere qua stijl te wensen overlieten en interpunctie zo goed als geheel ontbrak. Zulke natuurlijke fouten doen allerminst afbreuk aan de krachtige, geestelijke en verheffende toon van dat relaas uit 1832. Uit bepaalde oogpunten is het zelfs het krachtigste en meest overtuigende relaas van allemaal.

In de winter van 1832–1833, en verscheidene jaren daarna, bestudeerde Joseph grammatica met de bedoeling zijn vermogen om zichzelf uit te drukken, te verbeteren. Uit zijn latere geschriften blijkt dat zowel zijn spelling als zijn stijl aanzienlijk verbeterden.

Terwijl Joseph ernaar streefde een geschiedenis te schrijven, ging het ontvangen van openbaringen door. Een vergelijking van het verslag uit 1832 met een aantal van de in datzelfde jaar opgetekende openbaringen, duidt erop dat de mens Joseph niet over hetzelfde vermogen beschikte om zich uit te drukken als de profeet Joseph, wanneer hij de wil van God bekendmaakte in de vorm van hedendaagse openbaringen.

Hoewel de meeste door Joseph in zijn uit 1832 daterende autobiografie opgetekende ervaringen ook opgenomen werden in de latere geschiednissen die door hem werden geschreven, werden er toch een aantal bijzonderheden weggelaten in zijn gepubliceerde werken die wel in dit vroege manuscript voorkwamen. De meeste onderwerpen die in de negentiende eeuw niet gepubliceerd werden, hadden te maken met persoonlijke voorvallen of gevoelens, of met het werk en de zending van de

Heiland, die in de oude en moderne Schriften uitvoeriger werden beschreven. Zo waren ook bepaalde voorvallen uit het leven van Joseph Smith, die wél omstreeks 1838 werden opgetekend, zoals de chirurgische ingreep die hij als jongen onderging en het gesprek dat hij met zijn moeder had onmiddellijk na het eerste visioen, niet opgenomen in Josephs eerste geschiednissen van de kerk.

Eén voorbeeld van een episode in Josephs leven die niet voorkwam in de andere door de profeet geschreven relaas van het eerste visioen, is zijn lange zoeken naar waarheid op godsdienstig gebied. Dit zoeken duurde ongeveer drie jaar (van zijn twaalfde tot zijn vijftiende) en had vooral betrekking op Gods plan van zaligheid met betrekking tot de vergeving van zonden. In deze periode, vertelde hij, waren er momenten dat er volgens hem geen enkele groepering of kerk was die werkelijk op het evangelie van Jezus Christus was gegrond. Het eerste visioen vond dus niet plaats na een kort zoeken, maar na een zoeken van twee à drie jaar, waartoe Joseph werd aangezet door zijn zorg voor het welzijn van zijn ziel.

Joseph Smith kon geen vrede vinden in het verlossingsplan zoals dat werd geleerd door de godsdienstige leiders van het plaatsje waar hij woonde. Nadat hij de geloofspunten van de verschillende kerken had onderzocht, vertelt hij „de Heer te hebben aangeroepen om genade, daar er geen ander was” tot wie hij zich wenden kon. Terwijl hij de Heer aldus aanriep, getuigt de jongeman, „werd ik vervuld met de Geest Gods en de Heer opende de hemelen voor mij en ik zag de Heer en Hij sprak tot mij, zeggende, Joseph, mijn zoon, uw zonden zijn u vergeven. Ga heen wandel volgens mijn wet en onderhoud mijn geboden zie ik ben de Heer der heerlijkheid Ik ben gekruisigd voor de wereld opdat allen die in mijn naam geloven het eeuwige leven mogen hebben.”

Na te hebben vernomen dat Jezus was gekruisigd „voor de wereld,” en dat allen die in Hem geloofden het eeuwige leven zouden hebben, kreeg Joseph te horen dat de Zaligmaker „spoeedig” terug zou keren in „de wolk be-

kleed met de heerlijkheid” van de Vader. Joseph vertelt dat hij na deze goddelijke ervaring zeer verheugd was en dat zijn ziel nog vele dagen daarna met liefde was vervuld.

Samenvattend is het relaas uit 1832 het enige bekende verhaal van het eerste visioen waarin Joseph vertelt van (a) zijn lange zoeken naar waarheid op het gebied van het geloof, (b) zijn oprechte verlangen om vergeving van zonden te verkrijgen, (c) de grote zorgen die hij zich maakte over de zonden van het mensdom, (d) zijn vernemen van de aard van de verzoening en van de wezenlijkheid van de wederkomst, en (e) de grote vreugde die op deze geestelijke ervaring volgde. Hoewel Joseph ook sprak over de elkaar tegensprekende leerstellingen die hij was tegengekomen, vertelde over zijn onderzoeken van de verschillende kerken en dat hij te weten kwam dat Gods ware kerk niet op aarde was, concentreerde hij zich in dit verslag op zijn persoonlijke streven om vergeving van zonden te verkrijgen.

Daar Joseph in 1832 een gebeurtenis beschreef die twaalf jaar daarvoor plaats had gevonden, kan hij moeite hebben gehad met het zich herinneren van bepaalde bijzonderheden, zoals de exacte datum van het visioen. Het relaas was zonder enige twijfel een eerste concept, waarin Joseph probeerde verschillende indrukken op papier te zetten.

Bovendien heeft Joseph Smith dit relaas niet herzien om het geschikt te maken voor publicatie, noch heeft hij enige pogingen ondernomen om uitgesproken te verduidelijken die wellicht herzien hadden moeten worden. Waar het hem om ging, wat het tijdstip betrof, was om te bepalen dat het visioen had plaatsgevonden toen hij slechts een tiener was. Als hij, bij zijn eerste poging de gebeurtenissen van zijn leven op te tekenen tussen twee regels noteerde dat dit vooral niet tijdens zijn 15e maar tijdens zijn „16e” jaar had plaatsgevonden, dan had hij slechts de bedoeling een correctie aan te brengen ten behoeve van een meer zorgvuldig voorbereide geschiedenis, waarmee hij begon in 1838. (Deze tussenvoeging, „16e” is moeilijk te lezen. Mogelijkerwijs staat er eigenlijk „15e”, hetgeen

Het eerste visioen vond niet plaats na een kort zoeken, maar na een zoeken van twee à drie jaar, waartoe Joseph werd aangezet door zijn zorg voor het welzijn van zijn ziel.

dan overeen zou komen met zijn latere, meer zorgvuldig voorbereide concepten.) Enige concepten maken deel uit van Josephs latere versies van het eerste visioen, waarvan geen melding wordt gemaakt in de autobiografie van 1832. In alle versies, bijvoorbeeld, die na 1832 door de profeet zijn geschreven (behalve die van 1842), beschrijft Joseph de grote tegenwerkende kracht die hij ondervond vlak voor het zien van de lichtkolom. In de andere drie verslagen spreekt Joseph ook nadrukkelijk over het verschijnen van twee personen. Dat wil echter niet zeggen dat Joseph in 1832 beweerde slechts één persoon te hebben gezien of op enigerlei wijze de verschijning van twee personen ontkende. Hij kan het zelfs over de Vader hebben gehad in zijn relaas uit 1832, waarbij hij zegt dat hij „de Heer aanriep” en dat „de Heer de hemelen opende,” ook al bedoelde hij de Zoon toen hij schreef dat de Heer hem aansprak.

De profeet (alsook andere vroege algemene autoriteiten) gebruikte het woord *God*, duidend op de Vader, en het woord *Heer* door elkaar, zoals blijkt uit het gebed dat hij optekende in de gevangenis van Liberty. (Zie LV 121:1–4.) Toch concentreert Joseph zich op deze eerste poging om de geestelijke uitwerking die het visioen op hem had gehad vast te leggen, op de boodschap die de Zaligmaker had ontvouwd. Ook al komen er in de diverse verhalen verschillende ideeën en bijzonderheden naar voren, op dit belangrijke punt spreken zij elkander niet tegen.

In het jaar 1832 ontvingen Joseph Smith en Sidney Rigdon een heerlijk visioen waarin zij Christus ter rechterhand van de Vader zagen, alsmede engelen die God en het „Lam” aanboden. Na tijdens dit visioen te zijn geboden hun erbaring op te tekenen, concentreerden zij zich niet op het zien van de Vader, maar gaven zij een krachtig getuigenis van de Zaligmaker, waarin zij onderstreepten wat zij tijdens dit opmerkelijke visioen hadden geleerd. Trouwens, dit relaas is minder dan zes maanden nadien opgetekend en gepubliceerd. (LV 76:20–24, voor het eerst verschenen in de *Evening and Morning Star* te Independence (Missouri), in juli 1832.)

Het relaas uit 1835

Op 9 november 1835 vertelde Joseph van zijn vroege visioen aan een joodse geestelijke, Robert Matthews geheten, alias Robert Matthias, die vertelde dat zijn priesterlijke naam Jozua was. Een korte samenvatting van dit gesprek, waarin het eerste visioen en het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon werd vermeld, werd in Josephs Kirtlandjournaal opgetekend door een van zijn schrijvers, Warren Cowdery. Later werd dit relaas overgeschreven uit Josephs journaal en opgenomen in de geschiedenis die Joseph begon te schrijven in 1838. In 1843, echter, schreef Willard Richards, die door Joseph was geroepen om zijn geschiedenis persklaar te maken, de vroege gedeelten van dit manuscript over, waarbij hij hetgeen Joseph aan Matthews had verteld over zijn vroege visioenen wegliefte. Tegen die tijd was er een meer uitgebreide versie (het relaas uit 1838) geschreven en ook gepubliceerd. [6]

Eén punt werd in het relaas uit 1835 naar voren gebracht dat in geen enkele andere verhaling van het eerste visioen, die door de profeet was geschreven of gedictieerd, was voorgekomen. Joseph vertelde Matthews dat hij tijdens dit visioen niet alleen twee personen had gezien, maar tevens „vele engelen.”

Bij dit schrijven in zijn journaal, gedateerd 9 november, verklaarde Joseph Smith ook (als Warren Cowdery dit correct heeft overgeschreven), dat er eerst één persoon verscheen en daarna een tweede. Er is echter geen tegenstrijdigheid tussen dit verslag en dat van 1838, waarin de profeet getuigde dat hij opkeek en twee personen zag. Het meer recente relaas kan er een zijn geweest waarin het element tijd gecompriimeerd werd.

In een korte verwijzing naar het eerste visioen in ditzelfde journaal (dat zich wegens zijn beknoptheid niet bevindt onder de vier relazen die in dit artikel besproken worden), vertelde Joseph kennelijk aan iemand die op 14 november in Kirtland op bezoek was, dat „hij zijn eerste engelenbezoek had ontvangen toen hij een jaar of veertien was.” [7] Het schijnt dat de profeet in zijn gesprekken met niet-leden

schroomde om te vertellen wie de aan hem verschenen personen precies waren geweest.

Na zijn goddelijke ervaring in 1820 werd de jonge profeet vervolgd voor het vertellen dat hij een visioen had ontvangen en was bezocht door twee verheerlijkte wezens. Daar hij onderkende dat velen niet bereid zouden zijn deze heilige ervaring te aanvaarden of te appreciëren, was Joseph Smith voorzichtig met wat hij anderen vertelde. Samenvattingen van deze gebeurtenissen ten overstaan van niet-leden en verteld over- en nadat de profeet de personen bij hun naam had genoemd, vermelden niet altijd dat de Vader of de Zoon aan hem waren verschenen. [8]

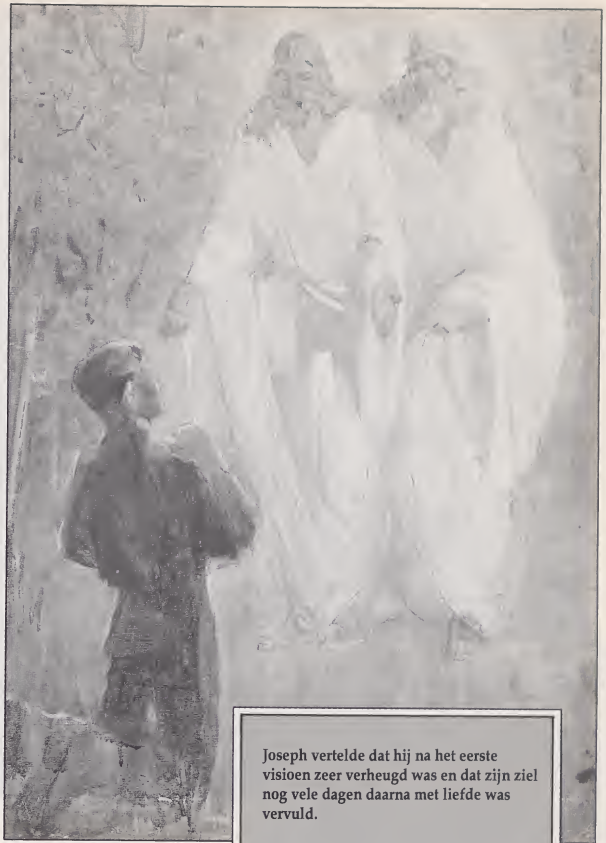
Daarenboven wordt er een soortgelijk uitdrukkingspatroon gevonden in het Oude Testament, waar *God* en *Engel* door elkaar heen worden gebruikt. (Zie Genesis 48:15–16.) In deze trant leerde de profeet dat de verrezen Christus een engel was. Eén soort wezen in de hemel, zei hij, is een engel, ofwel een opgestaan wezen dat een lichaam van vlees en beenderen bezit. [9] Om dit denkbare te staven, haalde Joseph de Zaligmaker aan toen deze tegen zijn discipelen zei: „Betast Mij, en ziet, want een geest heeft geen vlees en beenderen, gelijk gij ziet, dat Ik heb.” (LV 129:1–2.) Vroege kerkleiders die wisten dat Christus Joseph had onderwezen tijdens zijn visioen van 1820, vertelden weleens dat een engel Joseph Smith had gezegd zich bij geen enkele van de kerken aan te sluiten. In hun toespraken gebruikten deze zelfde leiders het woord Heer om de Vader en de Zoon aan te duiden, en de woorden *Heer*, *Christus*, *wezen*, *boodschapper* en *engel* door elkaar heen. Een onderzoek van eenentwintig toespraken van zes verschillende leiders in het vroege Utah, die stuk voor stuk Joseph Smith en zijn leringen goed kenden, brengt aan het licht dat er in elf toespraken waarin ook melding wordt gemaakt van het eerste visioen, ook gesproken wordt over de verschijning van twee personen. In andere toespraken verklaren deze zelfde leiders in wezen dat een engel Joseph Smith opdroeg zich bij geen enkele van de kerken aan te sluiten. Bij een gelegenheid vertelt Orson Pratt in een en dezelfde zin dat Joseph

Smith door een engel van God en door twee personen werd bezocht. Het is duidelijk dat deze leiders, net als de profeet zelf, soms getuigden dat de Vader en de Zoon in 1820 waren verschenen en bij andere gelegenheden de nadruk legden op de boodschap die die ene persoon naar voren had gebracht. [10]

Het relaas uit 1838

Het derde ons bekende relaas van het eerste visioen dat door de profeet is opgetekend, maakt deel uit van zijn *History of the Church*. Hoewel Joseph Smith een begin maakte met het dicteren van deze geschiedenis in 1838, is het vroegste ons bekende exemplaar van het manuscript van dit werk in het handschrift van James Mulholland, die als schrijver voor de profeet optrad in het jaar 1839. Dit wijst erop dat het manuscript waarschijnlijk in dat jaar door Mulholland is overgeschreven. Het is duidelijk dat de profeet wilde dat dit verslag de bron zou worden voor de literatuur van de kerk. Het werd dus zorgvuldig geschreven met de bedoeling de informatie te publiceren. Zonder enige twijfel werd dit relaas ook veel zorgvuldiger overwogen dan de twee die daaraan vooraf waren gegaan. Het was deze versie van het eerste visioen die verscheen in de nummers van de *Times and Seasons* van 15 maart 1842 en 1 april 1842, en die in juni van hetzelfde jaar verscheen in de *Millennial Star*. Negen jaar later publiceerde Franklin D. Richards passages uit het relaas dat in de *Times and Seasons* was verschenen voor zijn eerste uitgave van de Parel van Grote Waarde, en dit verslag, dat onder andere Josephs getuigenis van het eerste visioen bevat, werd gepubliceerd in de daaropvolgende uitgaven van dat boek.

Een vergelijking van het manuscript in het handschrift van James Mulholland met het relaas van het eerste visioen zoals dat in de *Times and Seasons* verscheen, geeft aan dat er vele veranderingen in de interpunctie en enkele veranderingen in de spelling zijn aangebracht. Aangezien Joseph Smith in het voorjaar van 1842 redacteur van het *Times and Seasons* was, moet hij verantwoordelijk zijn geweest voor de veran-

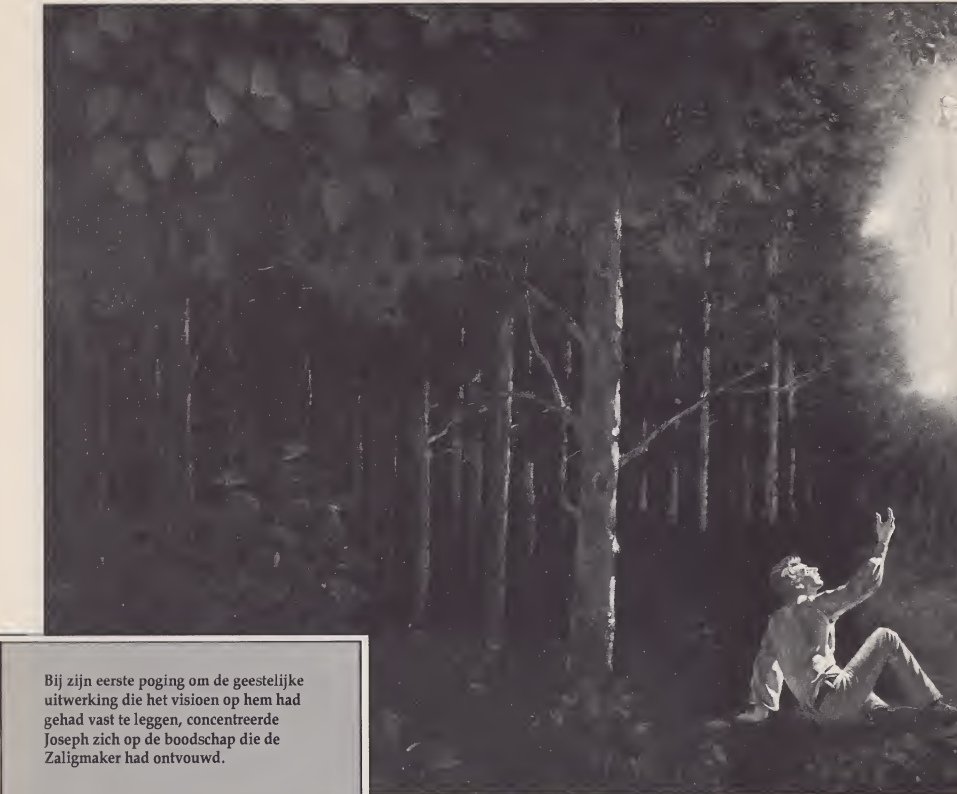

Joseph vertelde dat hij na het eerste visioen zeer verheugd was en dat zijn ziel nog vele dagen daarna met liefde was vervuld.

deringen die zijn aangebracht bij de eerste publicatie van de vroege gedeelten van zijn met de hand geschreven geschiedenis. De profeet leidde dit relaas, dat in verschillende afleveringen verscheen, als volgt in: „In het vorige nummer heb ik u een beknopte geschiedenis gegeven van de opkomst en ontwikkeling van de kerk. Nu ga ik meer in bijzonderheden van die geschiedenis treden en neem daarbij passages over uit mijn journaal.” [11]

Hoewel zo goed als alle veranderingen in de door de profeet geschreven vroege geschiedenis van de kerk tij-

dens zijn leven zijn aangebracht en terwijl hij redacteur was van de *Times and Seasons*, zijn er enkele kleine veranderingen in de bewoordingen en de interpunctie aangebracht in de latere uitgaven. Nadat de Parel van Grote Waarde in 1880 door de kerk als Schriftuur was aanvaard, werd James E. Talmage door het Eerste Presidium opgedragen om zich over een nieuwe uitgave ervan te buigen, hetgeen de uitgave van 1902 werd. Bij die gelegenheid wijzigde broeder Talmage enkele woorden van Josephs beschrijving van de historische omlijsting van het eerste visioen. Ter

Bij zijn eerste poging om de geestelijke uitwerking die het visioen op hem had gehad vast te leggen, concentreerde Joseph zich op de boodschap die de Zaligmaker had ontvouwd.

Verbetering, bijvoorbeeld, van de stijl en de grammatica, werd de tijd van verschillende werkwoorden veranderd.

Nog een verandering in de uitgave van 1902 (oorspronkelijk in de uitgave van 1891) van de Parel van Grote Waarde was het weglaten van een zin die in Joseph Smiths met de hand geschreven geschiedenis en in vroege uitgaven van dat werk tussen haakjes had gestaan. Dit was de opmerking over Joseph Smiths houding vlak voordat hij het bos was ingegaan: „(Want op dat moment was het nog nooit bij mij opgekomen dat geen enkele ervan goed was).”

Er schijnt een mogelijke tegenstrijdigheid te zijn tussen een uitspraak uit het relaas uit 1832 – dat Joseph door het

bestuderen van de Schriften tot de slotom kwam dat geen enkele kerk „gefundeerd was op het evangelie . . . zoals opgetekend in het Nieuwe Testament” – en een opmerking in het relaas uit 1838 – „want op dat moment was het nog nooit bij mij opgekomen dat geen enkele ervan goed was.” De jonge Joseph Smith was, zoals vele anderen zowel toen als nu, misschien niet nauwkeurig in zijn gebruik van alle woorden.

Maar misschien spreken deze uitspraken elkaar niet tegen. Door het bestuderen van de Bijbel (een intellectuele analyse) kan Joseph Smith hebben besloten dat alle hem bekende kerken niet goed waren. Op het moment,

echter, dat hij het bos inging, en op andere momenten, had hij misschien het gevoel dat Gods ware kerk wel ergens bestond, hij wist alleen niet waar. Het is vaak moeilijk de werkelijke bedoeling van een schrijver en de exacte betekenis van al zijn woorden te begrijpen, in 't bijzonder wanneer de schrijver onbedreven is en daarbij geschreven heeft in een ander tijdperk dan het onze.

In de uitgave van de Parel van Grote Waarde die in 1921 verscheen, werden er verdere wijzigingen aangebracht. Er werden verschillende alinea's toegevoegd die als voetnoten deel hadden uitgemaakt van de met de hand geschreven geschiedenis. Deze informatie was tijdens het leven van Joseph op-

Het eerste visioen (Schilderij van Ted Henninger)

van de kerk, eerder dan een autobiografie en beknopte geschiedenis, en in plaats van zich te concentreren op zijn zoeken naar vergeving van zonden, onderstreepte hij zijn zoeken naar Gods ware kerk.

Dit beeld van Joseph die de verschillende geloofsgeenschappen onderzocht, het dilemma waar hij voor stond bij het moeten bepalen welke kerk de ware was, en zijn vernemen dat de volheid van het evangelie niet op de aarde te vinden was, wordt in haast alle relazen besproken. Maar in de uit 1838 (en ook uit 1842) daterende geschiedenis van de kerk gewaagde Joseph er niet van dat Christus hem had verteld dat zijn zonden hem vergeven waren. In plaats van dit onderwerp verder te ontwikkelen, beschreef Joseph in veel meer detail de instructies van de Zaligmaker inzake de kerken van zijn tijd. In 1832, bijvoorbeeld, schreef Joseph dat Jezus hem had verteld dat de mensen van de wereld zich van het evangelie hadden afgewend, dat zij zijn geboden niet onderhielden en Hem genaakten met hun lippen, terwijl hun hart zich verre van Hem hield. Zes jaar later weidde Joseph over dit punt uit door te schrijven:

„Ik kreeg ten antwoord dat ik mij bij geen ervan moest aansluiten, want ze hadden alle ongelijk; en de Persoon Die tot mij sprak, zei dat al hun geloofsbelijdenissen een gruwel in Zijn ogen waren, dat die belijders allen verdorven waren: 'Zij genaken Mij met hun lippen, maar hun hart houdt zich verre van Mij; zij onderwijzen leringen die geboden van mensen zijn, hebbende een gedaante van godzaligheid, maar zij verloochenen de kracht er van.' Hij gebod mij andermaal mij bij geen ervan aan te sluiten, en Hij zei nog vele dingen die ik nu niet kan opschrijven." [12]

Het relaas uit 1838 was tevens de enige door de profeet geschreven geschiedenis waarin hij in enig detail de godsdienstige opwinding en conflicten in zijn woonplaats beschreef, alsmede het feit dat sommige leden van zijn familie zich aansloten bij de presbyterianen aansloten, andere zich aangetrokken voelden door de methodisten, en het scharen van grote menigten bij de verschillende godsdienstige partijen in die

landstreek. Dit was ook het enige relaas waarin hij vertelde dat de gebeurtenis plaatsvond in het voorjaar van 1820. In de twee verhalen ten behoeve van niet-leden van de kerk (die van 1835 en 1842), beschreef Joseph de verschijning van de twee personen zonder hen te identificeren. Ondertussen werden er in de vroege jaren veertig door leden en niet-leden verhalen van het eerste visioen geschreven, gebaseerd op hetgeen zij van de profeet uit de laatste dagen hadden gehoord, waarin zij vertelden de Joseph te hebben horen getuigen dat hij tijdens zijn eerste visioen de Vader en de Zoon had gezien. [13]

Het relaas uit 1842

Het laatste ons bekende relaas van het eerste visioen geschreven door Joseph Smith, maakt deel uit van het document dat wij kennen als de Wentworth-brief. Op verzoek van John Wentworth, redacteur van de *Chicago Democrat*, schreef Joseph Smith een geschiedenis van de heiligen der laatste dagen, die bestemd was voor een van Wentworths vrienden, George Barstow, die bezig was een geschiedenis van de staat New Hampshire voor te bereiden. Na een beknopte geschiedenis van de kerk te hebben geschreven, voegde Joseph er dertien ongenummerde geloofspunten aan toe, die nu bekend staan als de Artikelen des Geloofs. Hoewel het manuscript van deze geschiedenis nooit gevonden is, verscheen het relaas in de *Times and Seasons* van 1 maart 1842, het nummer onmiddellijk voorafgaand aan Josephs publicatie van zijn met de hand geschreven geschiedenis in meerdere afleveringen.

Een van de opvallende verschillen in de Wentworth-brief vergeleken met andere verhalen van het eerste visioen, betreft hetgeen Joseph bij die gelegenheid van de godheid vernam. In plaats van te schrijven, zoals hij in 1838 had gedaan, dat Christus hem vertelde dat alle geloofsbelijdenissen een gruwel in Gods ogen waren, verklaarde de profeet in zijn uit 1842 daterend relaas dat de personen hem vertelden dat „alle kerkgenootschappen in verkeerde leerstellingen geloofden, en dat geen van hen door God als zijn kerk en ko-

getekend, zoals blijkt uit een aantekening in het journaal van Willard Richards gedateerd december 1842. Aantekening B, die op bladzijde 133 en 134 van de met de hand geschreven geschiedenis, vermeldt het gesprek dat Joseph met zijn moeder had na zijn ervaring in het bos.

De uit 1838 daterende beschrijving van de historische achtergrond van het eerste visioen is haast twee keer zo lang als de samenvatting uit 1835. Het relaas van hetgeen hij in het heilige bos vernam is van ongeveer dezelfde lengte als de verhaling uit 1832, maar het accent is, hoewel niet tegenstrijdig, toch anders. In 1838 hield Joseph zich bezig met het schrijven van een geschiedenis

ninkrijk werd erkend. En er werd mij uitdrukkelijk geboden 'mij er niet mee in te laten'." [14]

Joseph beëindigde dit relaas met een uitspraak die in de andere drie verhalen wel geïmpliceerd werd, maar niet woordelijk werd weergegeven: "... En tegelijkertijd werd mij beloofd dat de volheid van het evangelie mij op een bepaald moment bekend zou worden gemaakt."

Samenvattend kan worden gesteld dat een onderzoek van de vier verhalen van het eerste visioen een aantal belangrijke denkbeelden aan 't licht brengt over het schrijven van kerkgeschiedenis. Daar hij begreep hoe belangrijk het was datgene wat had plaatsgevonden vast te leggen, besteedde Joseph Smith in de jaren dertig en het begin van de jaren veertig vele uren aan het optekenen van de gebeurtenissen waar hij getuige van was geweest. Bij het beschrijven van zijn eerste visioen in 1820, onderstreepte hij soms het ene aspect, terwijl hij zich bij andere gelegenheden op andere belangrijke aspecten toeliede. Hoewel de exacte bewoordingen van hetgeen hij vernam van de Zaligmaker in alle verhalen anders is, wordt in alle, behalve het relaas uit 1835, dezelfde fundamentele boodschap naar voren gebracht: dat Gods ware kerk in het jaar 1820 niet op aarde te vinden was. Van het allergrootste belang waren niet de exacte bewoordingen waarmee de waarheden werden ontvouwd, maar de waarheden zelf.

Daar het relaas uit 1838 deel uitmaakt van de Parel van Grote Waarde, wordt men door een onderzoek van de publicaties van deze geschiedenis geholpen een beter begrip te krijgen van de beginselen van de vorming van Schriftuur. Joseph Smith was verantwoordelijk voor veel wijzigingen op het gebied van interpunctie, spelling en andere veranderingen in zijn met de hand geschreven geschiedenis. Nadat een gedeelte van deze geschiedenis was aangevaard als Schriftuur in de Parel van Grote Waarde, werden er, in opdracht van leiders van de kerk, verdere veranderingen in de tekst aangebracht. Deze wijzigingen betroffen klaarblijkelijk de kwaliteit, duidelijkheid en consistentie op grammaticaal gebied. Er werden te-

vens enkele korte alinea's toegevoegd die voor de marteldood van de profeet als voetnoten in de met de hand geschreven geschiedenis waren voorgekomen. Al deze veranderingen waren in harmonie met precedenten die door Joseph Smith waren geschapen in zijn tekstele herzieningen van Schriftuur uit de laatste dagen. In geen enkel geval was er een verandering van de fundamentele boodschap uit de met de hand geschreven geschiedenis inzake de historische achtergrond van het eerste visioen of van de waarheden die tijdens deze opmerkelijke ervaring waren ontvouwd. Wijzigingen zijn echter aangebracht ten einde de waarheden die in de laatste dagen door God bekend zijn gemaakt in de beste en duidelijkste taal die de mens tot zijn beschikking heeft, weer te geven. [15] □

Milton V. Backman jr., vader van drie kinderen, is hoogleraar kerkgeschiedenis aan de Brigham Young University en regionale welzijnsvertegenwoordiger van de Regio Edgemont Provo Utah.

Aantekeningen

[1] Verslagen van Joseph Smiths verhalen van het eerste visioen (alsmede verslagen van de hand van Josephs tijdgenoten) staan in de appendix van Milton V. Backmans *Joseph Smith's First Vision* (Salt Lake City: Bookcraft, 1980). Een aantal van deze verslagen zijn ook in herdruk verschenen in Dean C. Jessee's *The Personal Writings of Joseph Smith* (Salt Lake City: Deseret Book Co., 1984), blz. 5–6, 75–76, 199–200, 213. Een concordantie van de geschriften van de profeet over het eerste visioen staat in Milton V. Backmans *EyeWitness Accounts of the Restoration* (Orem, Utah: Grandin, 1983).

[2] Waarom zou Joseph een dagboek hebben bijgehouden in een tijd dat niemand van zijn familie en zo goed als niemand onder de landbouwers van zijn stand dat deden? De slechte economische omstandigheden van zijn familie betekenden dat hij niet zo vaak als andere kinderen naar school ging, terwijl zijn voortdurende arbeid op het land niet bevorderlijk was voor verdere ontwikkeling, laat staan voor het bijhouden van een dagboek. Sociologische geschiedkundigen hebben reeds lang begrepen dat er weinig geschriften zijn daterend uit de kinder- of jeugdijaren van zelfs de meeste vooraanstaande mensen

die voor 1900 hebben geleefd. Norman F. Cantor en Richard I. Schneider (*How to Study History*, New York: Thomas Y. Crowell Co., 1967, blz. 72) hebben aangetoond dat de beschikbaarheid van dagboeken, journaals en persoonlijke correspondentie grotendeels wordt bepaald door veranderingen in het niveau van het alfabetisme en de ontwikkeling, door de technologie en door maatschappelijke en intellectuele gebruiken. Pas in de late negentiende eeuw werd het een mode van de middenklas om uitvoerige brieven te schrijven en een dagboek bij te houden.

[3] Dean C. Jessee, „The Early Accounts of Joseph Smith's First Vision,” *BYU Studies* 9 (voorjaar 1969):294.

[4] Richard L. Anderson, „Parallel Prophets: Paul and Joseph Smith,” Brigham Young University Fireside and Devotional Speeches, Provo, Utah: Brigham Young University Publications, 1983), blz. 178–179.

[5] Joseph Smith, *History, Letter Books*, afdeling kerkgeschiedenis.

[6] Joseph Smith, *Kirtland Diary*, 9 november 1835, boek A-1 en boek B-1, afdeling kerkgeschiedenis.

[7] Jessee, *Personal Writings of Joseph Smith*, blz. 84.

[8] Zie Backman, *Joseph Smith's First Vision*, blz. 158–159, 168–169, 176 voor verslagen van het eerste visioen met betrekking tot niet-leden.

[9] Joseph Smith, *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, bewerkt door B. H. Roberts, 7 delen (Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 4:425; Andrew F. Ehat en Lyndon B. Cook, *The Words of Joseph Smith: The Contemporary Accounts of the Nauvoo Discourses of the Prophet Joseph* (Religious Studies Center, Brigham Young University: Provo Utah, 1980), blz. 77.

[10] *Journal of Discourses*, 26 delen (London: Latter-day Saints' Book Depot, 1855–1856), 2:170–171; 2:196–197; 7:220–221; 8:346; 11:1–2; 12:67; 12:302; 12:352–354; 13:65–67; 13:77–78; 14:140–141; 15:180–182; 18:239; 20:167; 21:65; 21:161–165; 22:29; 24:371–373; 25:155–157.

[11] *Times and Seasons*, 15 maart 1842, blz. 726.

[12] Backman, *Joseph Smith's First Vision*, blz. 163; de Parel van Grote Waarde, Joseph Smith – Geschiedenis 19–20.

[13] Backman, *Joseph Smith's First Vision*, blz. 170–177.

[14] Idem, blz. 168–169.

[15] Richard P. Howard, *Restoration Scriptures: A Study of Their Textual Development* (Independence, Missouri: Herald Publishing House, 1969), blz. 51–52.

Het Oude Testament begrijpen:

Antwoorden op moeilijke vragen

Edward J. Brandt

Vindt u het Oude Testament soms ook zo moeilijk te begrijpen? Is de bedoeling van bepaalde gedeelten u soms niet duidelijk? Lijken er tegenstrijdigheden in te zitten?

Als uw antwoord „ja” is, maakt u zich dan niet al te veel zorgen; u bent de

enige niet. Toch hoeft het Oude Testament niet zo moeilijk begrijpbaar te zijn als velen denken. Wellicht kan het volgende u helpen.

Doel van het Oude Testament

Veel lezers zijn zich niet bewust van het belangrijke feit dat het Oude Testament in de eerste plaats een getuige van de Messias – Jezus Christus – is, in het verleden bekend onder de naam Jehova. Zoals president Spencer W. Kimball zei: „De profeten van het Oude Testament, van Adam tot Maleachi, getuigen van de goddelijkheid van de Heer Jezus Christus en onze Hemelse Vader. Jezus Christus was de God van het Oude Testament, Hij was het die met Abraham en Mozes sprak. Hij inspireerde Jesaja en Jeremia; Hij voorzegde middels deze gekozen mannen de toekomstige gebeurtenissen, tot op de laatste dag en het laatste uur.” („De Ster”, oktober 1977, blz.84.)

Het Oude Testament staat vol met getuigenissen van profeten over de realiteit van God en het feit dat Jehova de Verlosser van de wereld is. Hun boodschap over de toekomstige verzoening van de Heilige Israëls is de basis van een begrip van de leringen in het Oude Testament. Abinadi, een Amerikaanse profeet die voor Christus leefde, leerde ook dat alle profeten tot dan toe van Jezus Christus getuigden: „Want zij, profeteerde Mozes niet . . . aangaande de komst van de Messias, en dat God Zijn volk zou verlossen? Ja, en zelfs al de profeten, die sedert de aanvang der wereld hebben profeteerd – hebben zij niet min of meer omtrent deze dingen gesproken?” (Mosiah 13:33.)

Nephi's broer Jakob gaf een toelichting op zijn geschriften en die van de profeten van ouds: „Want wij hebben dit geschreven met de bedoeling, dat zij zullen weten, dat wij van Christus wisten, en dat wij vele honderden jaren voor Zijn komst op zijn heerlijkheid hoopten, en dat niet alleen wij op Zijn glorie hoopten, maar tevens alle heilige profeten, die ons zijn voorgaen.” (Jakob 4:4.)

Zelfs de wet van Mozes – die, vanwege de vele ingewikkelde wetten, lezers

van het Oude Testament vaak verwart – is een direct en gericht getuigenis van Jezus Christus. Jakob begreep dit: „Ziet, mijn ziel verlustigt zich erin aan mijn volk de waarheid te bewijzen, dat Christus komt; want daarvoor werd de wet van Mozes gegeven, en in alles, wat God sedert de grondlegging der wereld de mens heeft gegeven, kunnen wij Hem zien afgebeeld.” (2 Nephi 11:4.)

Als we bij het lezen van het Oude Testament dit in gedachten houden, begrijpen we sommige onduidelijke passages beter. En wat net zo belangrijk is, gebeurtenissen die naast een oppervlakkige, letterlijke uitleg ook diepere, verreikende religieuze implicaties hebben krijgen meer inhoud. Bijvoorbeeld, toen het Pascha werd ingesteld had dit in de eerste plaats ten doel het oude Israël te herinneren aan het moment dat de engel der verwoesting aan de voorbeide, gehoorzame Israëlieten uit de tijd van Mozes voorbijging. Ook diende het als herinnering aan de verlossing van Israël uit de Egyptische slavernij. Maar lezers die voor ogen houden dat het belangrijkste doel van het Oude Testament het getuigen van de Verlosser is zien ook een Messiaans aspect aan deze verordening – de verwachte verlossing van de mensheid door de Heiland. Voor dit feest was „een volkomen lam” (Exodus 12:5, Statenvertaling) nodig dat geheel geconsumeerd moest worden (Exodus 12:4, 9–10.) – een afsiegeling van „het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt” (Johannes 1:29) door een „eindeloze verzoening” (2 Nephi 9:7). Verder schreef de wet voor dat het bloed van het lam aan de deurposten en bovendorpel gesmeerd moest worden ten teken dat zich in het huis ware viersders van het Pascha bevonden. (Zie Exodus 12:7.) Dit krijgt een diepere betekenis als het gezien wordt in het licht van de zending van de Messias – het herinnert ons eraan dat zaligheid alleen verkregen wordt door het bloed van de Gezalfde, Christus. Petrus leerde de eerste heiligen dat de verlossing slechts komt „met het kostbare bloed van Christus, als van een onberispelijk en vlekkeloos lam”. (1 Petrus 1:19.) Pau-

De profeet Joseph Smith gaf aan dat „veel belangrijke punten betreffende de zaligheid van de mens uit de Bijbel waren weggenomen”.

lus getuigde: „Want ook ons paaslam is geslacht: Christus.” (1 Korintiërs 5:7.)

Schijnbare tegenstrijdigheden

Soms laten lezers van het Oude Testament zich van de belangrijke boodschappen ervan afleiden door, naar zij achten, tegenstrijdigheden in de aard van God of hoe Hij met zijn kinderen handelt. Mijn ondervinding is echter dat deze problemen eerder worden veroorzaakt door een verkeerd interpreteren van het verslag dan van fouten in het verslag zelf. Ook heb ik ondervonden dat veel schijnbare tegenstrijdigheden kunnen worden opgelost door nauwkeurige studie – soms geholpen door bijvoorbeeld het Boek van Mormon en betrouwbare commentaren op en naslagwerken over de Bijbel.

Het Boek van Mormon kan veel gedeeltes van het Oude Testament verduidelijken omdat de Nephieten hun eigen „Oude Testament” hadden dat completer was dan de onze – de koperen platen. Nephi zegt ons dat onze Bijbel „een geschiedboek (is), zoals de gravereselen op de koperen platen, doch er zijn er niet zoveel!” (1 Nephi 13:23), en hij zegt dat de koperen platen „de vijf boeken van Mozes bevatten, die een beschrijving gaven van de schepping der wereld en ook van Adam en Eva, die onze eerste ouders waren;

En ook een kroniek van de Joden, sedert het begin tot aan de aanvang van de regering van Zedekia, koning van Juda;

En ook de profetieën der heilige profeten, sedert het begin tot aan de aanvang van de regering van Zedekia; en

tevens vele profetieën, die door Jeremia waren geuit.” (1 Nephi 5:11–13.)

Ook de profeet Joseph Smith gaf aan dat „veel belangrijke punten betreffende de de zeligheid van de mens uit de Bijbel waren weggenomen, of verloren waren voor het was samengesteld”. (*History of the Church*, 1:245.)

Ook is het belangrijk te bedenken dat het Oude Testament beslist niet zegt een volledige geschiedenis te bevatten, een uitvoerig verslag van alles dat van Adam af gebeurde tot de geboorte van Jezus Christus. Vaak wordt ten behoeve van de continuïteit van de geschiedenis van die eeuwen slechts een kort overzicht gegeven. Binnen dit kader vinden we gedetailleerde en minder gedetailleerde fragmenten. De vierhonderd jaar, bijvoorbeeld, die Israël in Egypte doorbracht, worden in slechts enkele verzen beschreven, met weinig details – terwijl het verslag van hun verblijf in de wildernis meer dan tweehonderd bladzijden beslaat.

Zij die het Oude Testament bestuderen moeten daarom bedenken dat wat erin beschreven staat waar is, maar historisch vaak niet volledig. Inherent aan deze wijze van geschiedschrijving is de mogelijkheid dat gedeelten van het verslag niet uitvoerig genoeg behandeld worden, wat snel tot foute interpretaties kan leiden. Lezers moeten zich hiervan bewust zijn, en niet te snel conclusies trekken.

Laten we twee facetten van het Oude Testament die lezers vaak zorgen baren er uit lichten.

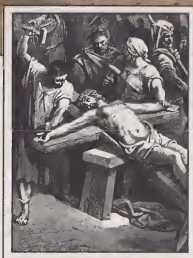
Gods toorn. Sommige lezers klagen dat de liefhebbende, vreedzame God van het Nieuwe Testament niet overeenkomt met de harde, wraakzuchtige God van het Oude Testament. Het evenwicht tussen rechtvaardigheid en genade lijkt verstoord.

Vaak vatten mensen de toorn van God verkeerd op omdat zij veronderstellen dat deze gelijk is hun eigen menselijke toorn – zij hebben geen juist begrip van de aard van goddelijke toorn.

Lehi geeft een betere definitie van rechtvaardige toorn. Toen Laman en Lemuel klaagden over Nephi's toorn tegenover hen, zegt hij: „Gij zegt dat

hij scherp is geweest; gij zegt, dat hij toornig op u is geweest; maar ziet, zijn scherpte was die van de macht van het

woord Gods, welke macht in hem was; en wat gij toorn noemt, was de waarheid, zoals die in God is, die hij niet kon

Lezers die voor ogen houden dat het belangrijkste doel van het Oude Testament het getuigen van de Verlosser is zien ook een Messiaans aspect aan het Pascha. Het herinnert ons er aan dat verlossing alleen kan komen door het bloed van de Gezalfde, Christus.

Het Pascha (Schilderij van William Henry Margetson).
Christus aan het kruis genageld (Tekening van Gustav Dore).

Zij die het Oude Testament bestuderen moeten daarom bedenken dat wat erin geschreven staat waar is, maar historisch vaak niet volledig.

weerhouden, terwijl hij stoutmoedig uw ongerechtigheden blootlegde.” (2 Nephi 1:26.)

De „toorn” van de Heer is dus de toepasselijkheid van Gods rechtvaardigheid jegens hen die zijn wetten niet gehoorzamen. Als mensen niet in overeenstemming leven met de eeuwige beginselen van rechtvaardigheid en verantwoording en zij worden hiermee geconfronteerd, dan kunnen zij dit hard noemen of als toorn zien. „De schulddige (vindt) de waarheid hard,” zei Nephi, „want ze snijdt hem door het hart.” (1 Nephi 16:2.) Zo reageerden de opstandige Israëlieten vaak als zij eeuwige wetten verbraken en met de gevolgen geconfronteerd werden – wetten waardoor God gebonden is en die Hij met verdraagzaamheid, genade en liefde hanteert.

Gods voorkeur. Een andere klacht van lezers van het Oude Testament is dat God de voorkeur schijnt te geven aan één volk boven een ander. Als voorbeeld wordt vaak Jozef aangehaald, die op onrechtvaardige wijze werd bevoordeeld boven de andere zonen van Israël – dat zijn broers gedeele hadden een hekel te hebben aan zijn dromen van hun onderworpenheid aan hem.

Echter, we lezen dat de broers betrokken waren bij het kwaad (zie Genesis 37:2) en dat Jozef, net als Nephi in het Boek van Mormon, rechten en zegeningen verwierf door zijn getrouwheid en zijn geboorterecht. Jakob had tegen zijn zonen kunnen zeggen wat Lehi tegen Laman en Lemuel zei: „Gij hebt hem er van beschuldigd, dat hij heeft getracht u te overheersen, maar ik weet, dat hij macht noch gezag over u heeft gezocht, doch wel de heerlijkheid Gods en uw eeuwig welzijn.” (2 Nephi 1:25.)

Jozef en Nephi werden vanwege hun rechtvaardigheid gezegend; hun broers werden verworpen vanwege hun overtredingen. Laman en Lemuel bekeerden zich niet, maar Jozefs broers, lang door hun geweten gekweld wegens hun daden en gevoelens tegenover hun broer, kwamen naar Egypte om zijn leiderschap over hen, waartoe hij in het voorbestaan was geordend, te aanvaarden.

Nog een voorbeeld van deze zogenaamde voorkeur is dat het lijkt alsof Jakob het geboorterecht van zijn broer Esau gestolen heeft – dat hij het op onrechtvaardige wijze, door leugen en bedrog, verkregen heeft. Maar wat zegt de Heilige Schrift hierover? Er staat dat Esau niet alleen zijn geboorterecht had verkocht, maar het ook „verachtte” (Genesis 25:34), en zich verder buiten die zegeningen plaatste door met ongelovigen te trouwen die „een kwelling des geestes (waren) voor Isaak en voor Rebekka”. (Genesis 26:35.)

Toen het moment daar was dat Isaak zijn twee zonen zou zegenen, ging Rebekka, die door openbaring te weten was gekomen dat Jakob over zijn broer zou heersen (zie Genesis 25:33) tegen de culturele traditie in en hielp Jakob de zegen ontvangen. Toen Esau kwam om aanspraak te maken op zijn zegen, realiseerde Isaak zich dat de belangrijke rechten van presidentschap van het priesterschap Jakob eigenlijk ook toebehoorden, niet de onwaardige Esau: „(Hij) zal gezegend zijn”. (Genesis 27:33.) Als deze profeet-patriarch verkeerdt had gehandeld, had hij met zijn priesterschap het recht Jakobs zegen te herroepen. Maar dat deed hij niet, in de wetenschap dat hij de wil des Heren had gedaan. Isaak, die zag dat Esau's grootste zorg het verlies van materiële welvaart was in plaats van geestelijke zegeningen, beloofde hem ook welvaart, maar hij herhaalde Jakobs zegen. (Zie Genesis 27:37–40.)

Nog een probleem: hoe kan de vernietiging gerechtvaardigd worden van het volk in het land Kanaän door de Israëlieten toen zij uit Egypte terugkeerden? Hoewel eeuwen daarvoor het land aan Abraham beloofd was, woonde de Kanaänieten er al sinds Jakob en

zijn familie het land hadden verlaten. Met welk recht verjoegen de Israëlieten de bewoners van het land toen zij terugkeerden? Waarom moesten de Kanaänieten vernietigd worden? Moesten zulke oordelen komen over een volk dat zich schijnbaar niet bewust was van de leringen en morele wetten van de God van Israël? Abraham en Isaak hadden vrede gesloten met de naburige volken en hadden land gekocht. De Heer zei tegen Abraham dat de maat van de ongerechtigheid van de Amorieten nog niet vol was. (Zie Genesis 15:16.) Maar hoe zondig waren zij vierhonderd jaar later toen de kinderen van Israël terugkeerden? Verdienen zij hun lot? De feiten zijn dat het volk dat het land bewoonde bezeten was van wellust, incest, overspel, homosexualiteit, zoöfilie en zelfs menselijke offers. (Zie Leviticus 18:1–24; Deuteronomium 12:31.) Deze onnatuurlijke praktijken brachten de oordelen over hen die de eeuwige wetten vereisen. Zoals de Heer zei, „Het land werd toch verontreinigd en Ik vergold daaraan zijn ongerechtigheid, zodat het land zijn inwoners uitspuwde.” (Leviticus 18:25.)

Maar hoeveel ongerechtigheid moet er heersen voordat de Heer volledige verantwoording eist? Weer geeft het Boek van Mormon nuttige informatie: „Wanneer gij de rechtvaardigen uit uw midden zult werpen . . . dan zult gij rijp zijn voor ondergang.” (Helaman 13:14.) „En zij vergaan, omdat zij de profeten en heiligen uitwerpen en stenen en doden.” (2 Nephi 26:3.)

Het Boek van Mormon geeft ook duidelijk commentaar op het uitdrijven van de volken uit het land van Kanaän: „En nadat zij de rivier de Jordaan waren overgestoken, maakte Hij hen machtig, zodat zij de kinderen des lands konden verdrijven, ja, verspreiden en verdelen.

Welnu, denkt gij, dat de kinderen van dit land, die in het land der belofte waren, die door onze vaders werden verdreven, denkt gij, dat zij rechtvaardig waren? Ziet, ik zeg u: Neen.

Denkt gij, dat onze vaders verkieslijker zouden zijn geweest dan zij, indien zij rechtvaardig waren geweest? Ik zeg u: Neen.

Ziet, de Here houdt alle vlees voor gelijkwaardig; hij, die rechtvaardig is, vindt genade bij God. Maar ziet, dit volk had ieder woord van God verworpen en was rijp in ongerechtigheid; en de volheid van Gods toorn was over hen, en de Here vervloekte het land voor hen en zegende het voor onze vaders; ja, Hij vervloekte het voor dat volk tot hun ondergang en zegende het voor onze vaders, zodat zij er macht over verkregen." (1 Nephi 17:32-35.)

Zij hadden „ieder woord van God verworpen” en waren „rijp in ongerechtigheid”. Zij waren een gewaarschuwd, opstandig volk en konden verantwoordelijk gehouden worden – en zij brachten de gevolgen van on-

rechtvaardigheid over zich.

Deze drie voorbeelden van „Gods voorkeur” illustreren het feit dat God werkelijk een rechtvaardig God is en dat hij met de mens handelt naar hun rechtvaardigheid en gehoorzaamheid.

Studie onder gebed

De belangrijkste sleutel tot het begripen van het Oude Testament is regelmatige studie onder gebed.

De apostel Paulus zei dat hoewel de „bedekking over de voorlezing van het oude verbond . . . in Christus verdwijnt, . . . telkens wanneer Mozes voorgelezen wordt, een bedekking over hun hart (ligt).

„Maar telkens wanneer iemand zich tot de Here bekeerd heeft, wordt de bedekking weggenomen.” (2 Korintiërs 3:14-16.)

Het is niet altijd gemakkelijk om het Oude Testament te begrijpen, maar wanneer we het nauwkeurig bestuderen met het doel waarom het gegeven werd voor ogen, zal het ons getuigenis versterken en ons zegenen met leringen, inzichten en waardevolle voorbeelden. □

Eduard J. Brandt, onderdirecteur van het Salt Lake City Institute of Religion, University of Utah, is lid van de hoge raad van de Tweede Ring van de Salt Lake University.

Sommigen zeggen dat Jakob het geboorterecht van zijn broer Esau heeft gestolen en dat Jozef op onrechtvaardige wijze boven zijn broers werd bevoordeeld. Het verslag maakt echter duidelijk dat Esau zijn geboorterecht „verachtte” en dat Jozefs broers bij kwade zaken betrokken waren.

Jakob geeft een vaderlijke zegen (Schilderij van Harry Anderson). Jozef door zijn broers verkocht (Tekening van Gustav Doré).

Ik vond het hart van Kerstmis

George D. Durrant

Als u mij jaren geleden had gevraagd „George, wat voor Kerstmis zul jij van 't jaar hebben?“ dan geloof ik niet dat ik had kunnen antwoorden zonder in tranen uit te barsten.

Want ziet u, het was de eerste keer in mijn leven dat ik met Kerst niet thuis zou zijn. En als je de jongste thuis bent zoals ik, dan valt het niet mee om voor de eerste keer ver van je moeder en de verdere familie te zijn.

Ik vertrok half november van dat jaar vanuit New York, aan boord van het grote schip *Mauritania* voor een tweejarige zending op de Britse eilanden. Na een week zeeziek te zijn geweest, kwam ik in Southampton aan. Na een paar drukke en veelbewogen dagen in Londen kreeg ik te horen waar ik heengezonden zou worden. Wel, met Kerstmis steeds naderbijkomend, was ik in een stad genaamd Kingston upon Hull. De spanning van het reizen was eraf en was geleidelijk en volledig vervangen door ontmoediging. Ik was een maand in Hull en ik had heimwee gehad vanaf de tijd dat ik er aankwam. Terwijl Kerstmis dag na dag en uur na uur naderbijkwam, begon ik hoe langer hoe meer medelijden met mijzelf te krijgen.

Om mijn verdriet nog te verergeren was het koud en mistig en moest ik er met mijn collega vele kilometers doorheen fietsen om de mensen te bezoeken die bereid waren naar de boodschap van het herstelde evangelie te luisteren. Op 22 december begon mijn neus

te lopen, op 23 december begon ik te hoesten en daags voor Kerstmis was ik verschrikkelijk verkouden.

Direct na mijn aankomst in Hull had ik naar huis geschreven:

Lieve moeder,

Mijn adres is Ouderling George Durrant, 4 the Paddock, Anlaby Park, Hull, England. Wilt u de hele familie en mijn vrienden laten weten dat als zij – en natuurlijk zelf ook – mij kerstkaarten en cadeaus willen sturen, zij dit aan bovenstaand adres kunnen doen. Wilt u dit zo spoedig mogelijk aan zoveel mogelijk mensen laten weten?

Ik hoopte dat deze brief op tijd zou aankomen, zodat ik per omgaande post nog wat kerstkaarten en geschenken van familie en vrienden zou kunnen ontvangen.

Iedere dag wachte ik bijna ademloos op de postbode. Iedere dag was hij beladen met interessant uitzienende pakjes en enveloppen, en als hij eraan kwam gooide ik de deur wijd open en pakte alles aan. De helft was toch zeker wel voor mij bestemd. Met bevende hand nam ik een pakje uit de stapel en las het adres. Het was bestemd voor ouderling Tagg. Het tweede ook. Het derde was voor ouderling Tagg en het volgende ook. Al heel gauw was ik bereid om mij met één pakje tevreden te stellen. Maar er was er niet een. In die week voor Kerstmis kreeg mijn collega dertig kaarten en meerdere geschenken. Als hij zijn post openmaakte keek ik de andere kant uit.

Van alle kerstkaarten en pakjes die aankwamen was er niet een voor mij bij. Ik voelde mij ellendig.

*Ik had de Heiland gevonden
terwijl ik mij verlaten
voelde door mijn familie en
mijn vrienden. Ik had Hem
gevonden toen ik erg ver-
drietig was omdat ik zo ver
van huis was.*

Tenslotte kwam de laatste dag voor Kerstmis waarop nog post afgeleverd zou worden. Ik had vurig gebeden dat ik nog wat kerstgroeten mocht ontvangen van thuis. De postbode kwam aan de deur. Hij reikte mij de post toe en ik nam alles gretig aan. Er waren zeven kerstkaarten en een klein bruin pakje. Ik las de adressen en gaf het een na het ander aan ouderling Tagg en tenslotte ook het pakje. Ik merkte dat hij medelijden met mij had en ik wist dat hij mij graag welke kaart dan ook, of zelfs alle kaarten, had gegeven met het geschenk erbij.

Ik draaide mij om en vloog de trap op naar onze slaapkamer. Ik had het gevoel dat ik tijd nodig had om na te denken. Daar zat ik op de rand van mijn bed, met mijn hoofd in de handen. Vertwijfeld wenste ik dat ik de klok en de kalender vooruit kon zetten en Kerstmis maar over kon slaan. Ik wist dat ik de andere 729 dagen van mijn zending in Engeland wel kon overleven, maar ik het het gevoel dat ik niet de kracht zou hebben om door deze eerste Kerstmis ver van huis te komen.

Terwijl ik daar zat verscheen onze hospita, Nellie Deyes, met ouderling Tagg in de deuropening. Zij zei: „Broeder Durrant, ik kom voor een paar dagen afscheid van u te nemen.” Ik keek op en merkte dat zij mij niet aankeek en ik voelde aan dat ook zij het moeilijk had. „Wat bedoelt u, afscheid nemen?” vroeg ik verbaasd.

Zonder te antwoorden draaide zij zich om en ging weg. Ouderling Tagg zei zacht: „De dokters zijn bang dat zij kanker heeft. Zij wilde tot na Kerstmis wachten met de operatie maar zij heeft net gehoord dat er een bed vrijgekomen

men is in het ziekenhuis en dus moet ze nu gaan.”

Het was een schok voor mij. Zij deed mij erg denken aan mijn moeder en ik had haar leren liefhebben in de maand die ik in haar huis had doorgebracht. Ik ging naar beneden waar zij met haar man gereed stond om naar het ziekenhuis te gaan. Ik zal mij altijd de blik in haar ogen herinneren toen zij zei: „Broeder Durrant, ik hou van je. Zorg ervoor dat je een goede en gelukkige Kerstmis hebt.” Toen vroeg ze of ouderling Tagg en ik haar wilden zegenen. Ouderling Tagg zalfde haar hoofd met olie, en daarna legden wij onze handen op haar hoofd en smeekte ik de Heer haar spoedig beter te maken. Diezelfde avond nog werd zij geopereerd. Zij stierf in de nacht voor Kerstmis.

Toen ik het nieuws hoorde wilde ik bidden, maar ik kon niet. Ik had zoveel liefde gehad, zoveel hoop, zoveel geloof en toch was zij gestorven. Er kwamen heel wat vragen in mij op.

De ZHV-presidente, zuster Guest, had twee weken eerder alle vier de zendelingen die in Hull werkzaam waren uitgenodigd om op de eerste kerstdag bij haar te komen eten. Om 11 uur 's morgens kwamen de twee andere ouderlingen, die zo'n zes kilometer van ons vandaan woonden ons afhalen. Het was de bedoeling dat wij samen naar zuster Guest zouden gaan. Het onverwachte heengaan van zuster Deyes had ons alle vier erg droef gestemd, maar wij wisten dat zij erop gestaan zou hebben dat wij toch gingen.

Mijn verkoudheid was intussen erger geworden en de twee andere zendelingen die mij een paar dagen niet gezien hadden merkten op dat ik er slecht uitzag. Wij bespraken de situatie en kwamen tot de conclusie dat ik maar beter niet de kou in kon gaan. Broeder Deyes was thuis en ik zei dat ik bij hem zou blijven. De anderen waren het ermee eens en gingen al gauw weg.

De bedroefde broeder Deyes bleef liever alleen en dus was ik aan mijn lot overgelaten. Het was Kerstmis en ik voelde mij eenzamer dan ik mij ooit gevoeld had en eenzamer dan ik dacht dat iemand ooit geweest was. Geen geschenken, geen kaarten, geen kerstboom, geen kerstliederen. Er was niets. De stilte in de kamer werd alleen verbroken door het tikken van de klok. Het was even na elven in de morgen van de

droevigste dag van mijn leven en het was Kerstmis.

Ik ging dichter bij het open vuur zitten, dat de enige bron van warmte was. De gloeiende kolen leken wel mijn privé kerstverlichting te willen zijn. Hun poging om mij op te vrolijken kwalijk nemend, nam ik de poek en probeerde de gloed uit elke brandende kool te slaan. Zo bleef ik zitten totdat het slaan van een klok mij terugbracht tot de werkelijkheid. Het was middag.

Het werd kouder in de kamer. Ik stond op om wat kolen op het vuur te doen. Het straalde geen warmte meer uit, de nieuwe kolen bedekten de warme. Ik trok mijn stoel dicht bij het vuur. Toevallig keek ik naar de schoorsteenmantel en zag ik mijn Bijbel liggen. Eigenlijk had ik geen zin in lezen. Ik was veel te verdrietig om te lezen. Maar toch, als nieuwe zending moest ik nog veel leren. De anderen wisten zoveel en ik nog maar zo weinig. Het zou geen kwaad doen een beetje te lezen, een bladzijde of twee. Ik opende het boek op een willekeurige plaats en las de woorden „Het evangelie naar Matteüs”. Ik wilde niet lezen, ik wilde thuis zijn. Met een stijf gebalde vuist sloeg ik op het open boek voor mij en schudde mijn hoofd alsof ik „neen” wilde zeggen tegen elk pijnlijk gevoel dat er in mij was.

Ik staarde naar de open bladzijden voor mij. Zonder mij ervan bewust te zijn lazen mijn ogen het eerste vers: „Geslachtsregister van Jezus Christus, de zoon van David, de zoon van Abraham . . .”

Als gehoorzame dienstknecht lazen mijn ogen verder het geslachtsregister van Jezus, maar mijn verstand was niet bereid om de woorden om te zetten in gedachten. Een paar seconden later was het alsof mijn ogen en mijn verstand mij dwongen om mij te concentreren. Geboeid las ik verder: „De geboorte van Jezus Christus geschiedde aldus. Terwijl zijn moeder Maria ondertrouwd was met Jozef, bleek zij, voordat zij gingen samenwonen, zwanger te zijn uit de Heilige Geest.” Ik plaatste mijn vinger onder deze tekst en keek op zonder iets te zien. Ik vroeg mij af, wat betekent dit? Wat staat hier? Ik keek andermaal naar de tekst en las deze opnieuw: „Bleek zij . . . zwanger te zijn uit de Heilige Geest.” Een ongelooflijk gevoel van verwondering vervulde mij. Op de een of andere manier, door een

proces dat mijn verstand te boven ging, drong 't tot mij door dat wat ik zo juist gelezen had tot de belangrijkste waarheden behoorde die ooit bekend werden. Opnieuw las ik de hele tekst, nu hoorbaar fluisterend. „De geboorte van Jezus Christus geschiedde aldus. Terwijl zijn moeder Maria ondertrouwd was met Jozef, bleek zij, voordat zij gingen samenwonen, zwanger te zijn uit de Heilige Geest.“ Ik wist dat ik dit alles al eerder gehoord had. Maar op de een of andere manier had ik dit nooit werkelijk met mijn hart gevoeld. De gedachte kwam in mij op: „Dus Maria was zijn moeder, maar Jozef was niet zijn vader.“

Ik merkte dat er een verwijzing stond bij de woorden „uit de Heilige Geest“. Ik zocht de voetnoot op en vervolgens de tekst waarnaar verwezen werd: Lucas 1:35. „En de engel antwoordde en zeide tot haar: De Heilige Geest zal over u komen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen; daarom zal ook het heilige, dat verwekt wordt, Zoon Gods genoemd worden.“ Ik liet het boek op mijn knieën rusten en staarde in het vuur waar de kolen net een beetje begonnen te gloeien. Zachtjes fluisterde ik: „Zoon Gods.“ Het was alsof mijn hele wezen met licht vervuld werd. Met luidere stem en met zuivere kennis zei ik zachtjes: „Jezus Christus is de Zoon van God.“ Die gedachte deed mij rechterop gaan zitten.

Met een halve glimlach keerde ik weer terug naar Matteüs. Ik las verder tot ik bij de woorden kwam: „... Een engel des Heren verscheen hem in de droom.“ Zijn er werkelijk engelen? vroeg ik mij af. En binnen in mij kreeg ik de heerlijke boodschap: „Ja, engelen bestaan echt.“

Een paar seconden later bevond ik mij middenin mijn eigen kerstvoorstelling. „Toen nu Jezus geboren was te Betlehem in Judea, in de dagen van koning Herodes, zie, wijzen uit het Oosten kwamen te Jeruzalem en vroegen: Waar is de koning der Joden, die geboren is? Want wij hebben zijn ster in het Oosten gezien en wij zijn gekomen om Hem hulde te bewijzen.“ Weer liet ik het boek op mijn knieën rusten en een overvloed aan herinneringen kwam in mij op. Ik herinnerde mij hoe ik trots de rol van een van de wijzen uit het Oosten had gespeeld in een kerstvoorstelling. Door die herinneringen en de gevoelens in mijn hart verscheen

er een brede glimlach op mijn gezicht.

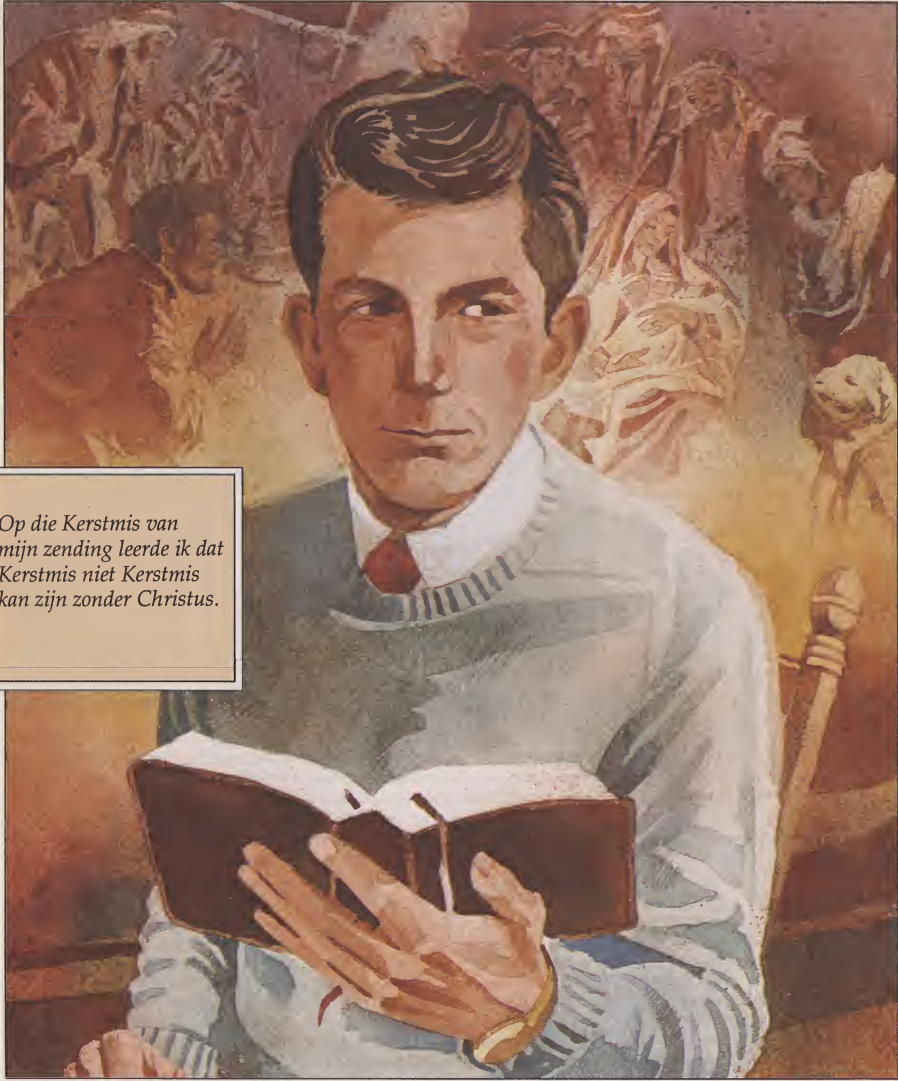
Ik las verder: „... De ster, die zij hadden gezien in het Oosten, ging hun voor, totdat zij kwam en stond boven de plaats, waar het kind was. Toen zij de ster zagen, verheugden zij zich met zeer grote vreugde.“

In gedachte stelde ik mij die ster voor en ik herinnerde mij hoe mijn vader en moeder in de deuropening hadden staan kijken naar de zojuist versierde kerstboom in de voorkamer. Ik kon als het ware mijn vader horen zeggen: „George, vergeet de ster niet in de top van de boom.“ Even bleef ik in het vuur staren. Wat held ik geweldig veel van mijn ouders, en een paar minuten was ik thuis bij hen.

Ik las weer verder: „En zij gingen het huis binnen en zagen het kind met Maria, zijn moeder, en zij vielen neder en bewezen hem hulde. En zij ontsloten hun kostbaarheden en boden hem geschenken aan: goud en wierook en mirre.“

Het haardvuur gaf nu veel warmte af, maar het leek wel of er een groter vuur binnenin mij brandde. Want mijn hele wezen was ervan doordrongen dat Jezus Christus de Zoon van God was, dat Hij werd geboren in Betlehem, dat er een ster geschienen had boven de plaats waar Hij lag. Ik las verder en wist dat Hij in de wateren van de Jordaan gedoopt werd, ik wist dat Hij door de duivel in verzoeking gebracht werd maar dat Hij alle verzoeken overwon. Ik wist dat Hij tot mij sprak toen Hij zei: „Zalig de reinen van hart, want zij zullen God zien.“ (Matteüs 5:8.) Hoe verlangde ik er naar rein van hart te zijn! Van alle doelen in het leven kon ik er geen bedenken die zo begerlijk leek als rein van hart te zijn.

Ik las iedere bladzijde, ieder vers, iedere regel en ieder woord van het Evangelie naar Matteüs en ik kon zien en voelen. Toen ik van zijn kruisiging las dacht ik aan de woorden van het lied: „Was jij erbij, toen onze Heer gekruis-

*Op die Kerstmis van
mijn zending leerde ik dat
Kerstmis niet Kerstmis
kan zijn zonder Christus.*

sigd werd?" En ik wás erbij, want toen ik dat las was ik er en mijn hart beefde. Toen ik van zijn opstanding las verheugde ik mij. Mijn ziel werd vervuld van hoop toen ik de laatste twee verzen van Matteüs las. Ik kon bijna zijn stem horen toen hij rechtstreeks tot mij

sprak: „Gaat dan henen, maakt al de volken tot mijn discipelen en doopt hen in de naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes en leert hen onderhouden al wat Ik u bevolen heb. En zie, Ik ben met u al de dagen, tot aan de voleinding der wereld.”

Langzaam sloot ik het boek en drukte het met beide handen tegen mijn borst. Tegen mijzelf zei ik: „Jezus Christus is de Zoon van God. Er zijn engelen. Hij heeft op aarde geleefd, heeft onderwezen en liefgehad en verrichte wonderen. Hij werd op wrede wijze gekruis-

sigd en stond daarna weer op. Hij is mijn Heiland en dit is zijn kerk. Ik ben een van de mensen die Hij uitgezonden heeft. Hij is voor eeuwig bij mij.”

Daar zat ik met mijn Bijbel in mijn handen op die late kerstnamiddag. Nog nooit was ik innerlijk zo gelukkig geweest. Op die heerlijke dag vond ik Hem die het hart van Kerstmis is. Ik had Hem gevonden terwijl ik mij verlaten voelde door mijn familie en vrienden. Ik had Hem gevonden toen ik erg verdrietig was omdat ik zo ver van huis was. Ik had Hem gevonden toen de dood van iemand waarvan ik hield mijn hart verscheurde. Ik had Hem gevonden toen ik geen hoop meer had. Ik had Hem gevonden omdat ik in zekere zin de ster van Betlehem gevolgd was. Ik had ontdekt dat de ster te volgen en dat nooit te vergeten niet altijd gemakkelijk is. Het is soms zo dat hoe dichter de ster ons brengt bij de stal en de hof en het kruis, hoe moeilijker de reis wordt.

Die Kerstmis in Engeland leerde ik dat Kerstmis Kerstmis kan zijn zonder al die franje. Kleurrijke versieringen, kerstbomen, kerstkaarten, geschenken kunnen alle op een bijzondere manier onze harten verwarmen. Maar Kerstmis kan geen Kerstmis zijn zonder Christus. Op die heilige dag hadden allerlei omstandigheden al het andere opzij geschoven en mij vrij gelaten om de ster te volgen. Op die dag leerde ik dat Christus niet zo maar in Kerstmis past. Hij is niet zo maar een deel van Kerstmis. Jezus Christus is Kerstmis. In de jaren die sindsdien verlopen zijn heb ik gemerkt dat de spanningen en de zelfzuchtige verlangens van het leven zich tussen Hem en mij kunnen dringen. Als ik de ster niet wil vergeten, moet ik tijd nemen om alleen met Hem te zijn. Ik moet over Hem lezen, aan Hem denken, en bidden dat ik dicht bij Hem mag zijn. Dan zie ik de ster in het Oosten. Ik volg haar. Ik vind haar en als ik haar gevonden heb voel ik mij vrij – vrij om mijn ziel opnieuw omhoog te laten vliegen totdat ik die heilige en onbeschrijflijke vreugde ervaar die ik voor het eerst vond in Engeland vele Kerstmissen geleden. □

Broeder Durrant, voormalig hoofd van de afdeling genealogie is thans leraar bij het Instituut voor godsdienstonderwijs van de kerk. Dit artikel is aangepast uit zijn boek "Don't forget the Star". Met toestemming overgenomen.

Hij werkt door zijn kinderen

Pauline Baxter

Op zekere morgen zat ik in een overvolle bus op weg naar mijn typeles in het onderwijscentrum bij ons in de stad, toen ik plotseling een stem in mij hoorde zeggen: „Er is vandaag geen typeles; het is vakantie. Stap uit en ga naar zuster Benson.”

Verbaasd keek ik om mij heen. Langzaam maar zeker realiseerde ik mij dat het inderdaad vakantie was, en dat de bus snel de halte bij het huis van zuster Benson naderde. De stem was zacht geweest, maar toch duidelijk en onmiskenbaar, dus net voor de bus vertrok van de halte, stond ik op en stapte uit.

Nogal verbijsterd stond ik op de hoek van de straat tegenover een supermarkt. „Wat nu?“, vroeg ik mij af. Toen kreeg ik de indruk: *Koop wat etenswaren en breng ze naar zuster Benson.*

Ik keek in mijn portemonnee. Er zat niet veel in. Toen keek ik de straat af, mij afvragende of ik de volgende bus naar huis zou nemen. Maar de geestelijke leiding die ik had ontvangen, dreef mij voort, ik ging de winkel binnen, dacht erover dat ik die week weinig geld had en niet het onmogelijke kon doen, en besloot dat ik kleine hoeveelheden eten – een pak suiker, een pot honing, brood, boter, kaas, en nog een tweetal andere dingen kon kopen. Dat

moest genoeg zijn. „Waarvoor?“, vroeg ik mij af. Ik rekende af bij de kassa en stond weer buiten op de hoek.

Toen ik in mijn portemonnee keek zag ik dat ik net genoeg geld had voor de bus naar huis. Ik herinnerde mij ook dat er op dat moment niet zo erg veel eten in mijn eigen keuken stond. „Mischien moet ik maar meteen naar huis gaan en deze dingen voor mezelf houden,“ dacht ik. Maar weer fluisterde de Geest: *Breng die boodschappen naar zuster Benson.* Dus liep ik de straat naar haar huis in. Zuster Benson lachte vermoed toen zij de deur voor me opende. Toen ik haar vertelde dat ik wat boodschappen kwam brengen, vulden haar ogen zich met tranen. „Dat had u niet moeten doen,“ zei ze. Maar toen we zaten te praten, hoorde ik dat ze, na haar tiende te hebben betaald die week, helemaal geen geld meer over had voor voedsel. Wat voelde ik mij nederig!

Deze ervaring leerde mij weer eens dat de Heer heel goed op de hoogte is van onze noden. Ik leerde ook dat Hij voortdurend door zijn kinderen werkt om de hulpbehoevenden te helpen, en wij weten niet wanneer hij een beroep op ons zal doen om datgene te verrichten. □

Gelustreerd door Richard Hull

